ATEITIS

1963 BIRŽELIS NR. 6

MAS CENTRO VALDYBA
5725 SOUTH ARTESIAN AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS - 60629 U.S.A.

Šiame numeryje:

NEPAPRASTOJI ATEITININKŲ KONFERENCIJA

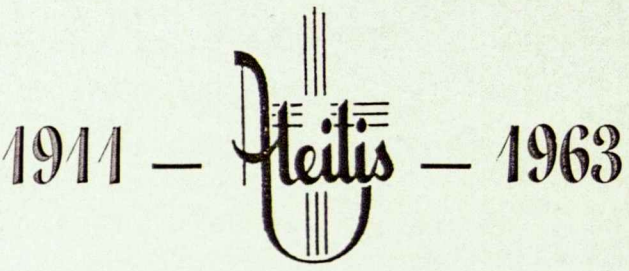

LIETUVIŲ KATALIKIŠKOJO JAUNIMO ŽURNALAS
LITHUANIAN R-CATHOLIC YOUTH MAGAZINE

1963 BIRŽELIS Nr. 6

TURINYS

Nepaprastosios ateitininkų konferencijos — **Simas Sužiedėlis** 127
Susikaupimas—**Kun. Kęstutis Trimakas, S.J.** 128
Federacijos Vado atsisveikinimo ir padėkos žodis — **Simas Sužiedėlis** 131
Naujojo Federacijos Vado žodis — **Dr. Juozas Girnius** 131
Ateitininkijos šiandieninė padėtis — **Dr. Antanas Sužiedėlis** 138
Sieloj tvirtybė ir galia vilties — **Stasys Barzdukas** 145
Nutarimai 149
Kan. Mikalojus Daukša ir jo literatūrinis palikimas — **Jūratė Juozevičiūtė** . . 153
Mokslas ir Moralė — **Jonas Meškauskas** . 155
Apie mergaitę, kuri nebijojo 155
Skerspjūvis išilgai — — **Durnaropė** . . 156
Vox Populi 157
Korespondencijos 157
Sūkurys 163
Administracijos žodis 166

Šį numerį redagavo **R. Repšio** kolektyvas

Nepaprastosios Konferencijos nuotraukos: **Vyt. Maželio**

ATEITIS YRA MOKSLEIVIŲ ATEITININKŲ SĄJUNGOS LEIDINYS

Vyr red.: Rimantas Repšys
Pad. red.: R. Sakadolskis
Literatūra: Lilė Tumosaitė
Moksl. reik. ved.: R. Juozevičiūtė
Korespondencijos: Audronė Garbenytė

Redakcijos adresas:
"Ateitis"
6540 S. Campbell Ave.,
Chicago 29, Ill.

★

LITHUANIAN CATHOLIC YOUTH MAGAZINE

Published monthly, except July and August by the Lithuanian Catholic Youth Association.

"ATEITIS"
5725 So. Artesian Ave.
Chicago 29, Illinois

★

Prenumerata metams $5.00
pagal JAV dol. kursą.
Garbės prenumerata metams $10.00
Subscription $5.00 per year

Vyr. red.: P. Kaufmanas
Pad red.: Vacys Šaulys
Literatūra: Dalia Kolbaitė
Moksl. reik. ved.: L. Bačinskaitė
Korespondencijos: V. Bičiūnaitė

Administracija:
5725 So. Artesian Ave.
Chicago 29, Illinois

★

Second class postage paid at the Chicago Post Office

Nepaparastosios Ateitininkų Konferencijos

SIMAS SUŽIEDĖLIS

Ateitininkų organizacijos pirmais dešimtmečiais yra susikūrusios tradicijos spręsti nepaprastiem reikalam: tai mūsų kongresai ir konferencijos. Kongresų nešaukiame dažniau kaip kas penkti metai. Tokia tvarka nusistojo nuo pirmojo kongreso 1920 metais Kaune. Tie ateitininkų penkmečiai yra žymiai ankstyvesni ir nieko neturi bendro su sovietiniu planavimu, kuris pastaruoju laiku išreiškiamas jau septinmečiais. Ateitininkai savo kūrybiniu planavimu yra pralenkę tuos išpūstus pagyrūnus, esą jie tebėra pažangiausi. Dar prof. Pr. Dovydaičio pirmoje ateitininkų principų deklaracijoje 1911 buvo pabrėžta krikščioniškojo pažangumo idėja ir jos tebesilaikome.

Tačiau penkmetiniai kongresai nevisada gali patenkinti gyvenimo reikalavimus. Kai kada jie pralenkia kongresų ciklą arba jisai nutraukiamas nelauktų įvykių, kaip tai yra atsitikę antrojo pasaulinio karo metu, kai kongresai ilgam laikui nutrūko. Čia pasiremiame kita tradicija: nepaprastų konferencijų. Ši tradicija siekia garbingų ir senų Voronežo laikų, kai 1917 metais, griuvus carizmo jungui, susirinko pirmoji bendra ateitininkų konferencija, vadinama didžiąja. Vėliau sekė visa eilė nepaprastų konferencijų Lietuvos nepriklausomybės ir pokario laikais, Lietuvą okupavus, o didelei daliai ateitininkų iškrikus po platųjį pasaulį. Paskutinė nepaprastoji konferencija tik ką praėjo New Yorke š. m. birželio 7-9. Meskime bent trumpą žvilgsnį į visą jų grandinę.

Voronežo konferencija

Voroneže pirmojo pasaulinio karo metu buvo labai daug lietuvių moksleivių, evakuotų su mokyklomis iš Lietuvos į Rusiją. Susidarė ir didelis būrys ateitininkų. Sunkios gyvenimo sąlygos karo metu svetimame krašte, caro valdžios priespauda, stoka laisvės neleido iš pradžių darbo plačiau pradėti, o jis buvo nepaprastai reikalingas. Reikėjo lietuvius moksleivius apsaugoti nuo daugelio juos tykojančiu pavojų: moralinio pakrikimo prikimštuose bendrabučiuose, ateistiškos dvasios, svetimos rusiškos įtakos. Vyresnieji jautė atsakomybę prieš savo tautą ir tėvus, kurių vaikai buvo išvežti, o tėvai palikę Lietuvoje ir atskirti karo fronto. Tokiomis sąlygomis pradėtas ateitininkų organizacinis darbas davė gražių vaisių. Organizacija sutelkė sveikos, patriotinės ir religinės dvasios jaunimą, kuris savo susirinkimuose ir vakaruose rado kuo užpildyti savo laisvalaikį, daugiau lavintis ir ugdytis, o svarbiausia — tvirtuose ateitininkų principuose rado atramą savo ateities gyvenimui. Dar 1916 metų vasarą Voroneže, Rusijoje, buvo sušaukta konferencija, kuri sujungė moksleivius ir studentus, išrinko Centro Valdybą, įsteigė Šalpos Fondą, sutelkė lėšų Ateities Spinduliam leisti; jie atstojo Lietuvoje leistąją Ateitį. Visas tas darbas buvo atliktas dar slaptai arba pusiau slaptai. Jis paruošė kelią pirmajai viešai konferencijai 1917 birželio 2 - 13.

Ši konferencija, vadinama didžiąja, posėdžiavo dešimtį dienų. Ją būtų galima pavadinti ir pirmuoju ateitininkų kongresu, bet liko nepaprastos konferencijos vardas. Konferencijai sušaukti ir pravesti daug padėjo Leonas Bistras, Eliziejus Draugelis, Vytautas Endziulaitis, kun. Mykolas Krupavičius, Antanas Matulaitis, Bernardas Žukauskas ir k. Konferencija galėjo įvykti, žlugus caro sostui ir prasidėjus Rusijos revoliucijai, bet joje dar neiškilus naujai pabaisai — bolševizmui. Konferencija peržiūrėjo ir priėmė naujus organizacijos įstatus, išrinko 7 asmenų vyriausiąją ateitininkų valdybą, patvirtino Ateitininkų Savišalpos Fondo statutą, perrinko Ateities Spindulių redakciją, plačiai ir išsamiai apsvarstė susidariusią naują Rusijoje politinę padėtį, užbrėžė tvirtą ateitininkų demokratinį ir krikščionišką nusistatymą, išreiškė viltį Lietuvos nepriklausomybės atstatymu, įpareigojo ateitininkus to siekti, sudarė komisiją rūpintis grįžimu į Lietuvą. Tuo būdu gerai susitvarkę, drausmingai išsirikiavę, pasiryžę bet kokiai kovai už savo idealus, netrukus ateitininkai daug prisidėjo prie Lietuvos laisvės iškovojimo. Ir tuo atžvilgiu Voronežo konferencija buvo nepaprasta, didelė paskata dirbti Dievui ir Tėvynei.

Palangos konferencija

Nepaprastai reikšminga dešimties metų, paženklinta didelių įvykių — grįžimas Lietuvon, Lietuvos laisvės kovos, karo pabaiga, Lietuvos nepriklausomybės atstatymas — sudarė visai naujas gyvenimo sąlygas ir iš ateitininkų pareikalavo peržiūrėti savo organizacijos tvarką ir principus. Po dviejų pirmųjų kongresų (1920, 1925) buvo sušaukta nepaprastoji reorganizacinė konferencija Palangoje. Jos reikalą iškėlė prof. Stasys Šalkauskis antrajame kongrese Kaune 1925 metais.

Konferencija įvyko 1927 liepos 8-12. Jos pravedimu ir programa rūpinosi vyriausios valdybos pakviesta komisija, kurią sudarė pirm. Pr. Dielininkaiis, sekr. St. Lušys, nariai — P. Radzevičius, K. Dineika, S. Treigys ir Ig. Skrupskelis.

Palangos konferencija buvo viena iš reikšmingiausių: ji priėmė trijų sąjungų federacijos konstituciją ir ateitininkų ideologijos principus, kuriuos formulavo Stasy Šalkauskis, išrinktas ir Federacijos vadu. Konferencijos metu buvo surengta sporto olimpiada, dainų šventė ir pastatyta misterija — Nuvainikuotoji Vaidilutė. Žodžius parašė poetas V. Mykolaitis, muziką — J. Dambrauskas. Konferencijos metu Lietuvos prezidentas A. Smetona savo žodyje pareiškė: "Ateitininkai yra geri tėvynės sūnūs; jie daug yra prisidėję prie Nepriklausomybės atgavimo. Ateitininkai aukojasi tautybės ir katalikybės idealam."

Reino konferencija

Mūsų tautos šventi idealai buvo sutrypti Rusijoje išaugusio ir bolševizmu pakilusio ateizmo. Antrajam pasauliniam karui prasidėjus, Lietuva buvo rusų bolševikų okupuota (1940). Paskui sekė žiauri nacių vokiečių okupacija, kurią vėl pakeitė nežmoniškas bolševizmas. Daug lietuvių buvo ištremta, nukankinta, išblaškyta. Tarp išblokštųjų iš tėvynės buvo nemažai ateitininkų, kurie 1945 m. rudenį susiorganizavo Vokietijos tremtinių stovyklose. Po dviejų metų išsišakojusios veiklos, besiskirstant iš Vokietijos į visą pasaulį, buvo sušaukta Reino konferencija.

Plaukta žaviąja Vokietijos upe, kurios uolėti krantai apstatyti senom istorinėm pilim. Simbolika buvo ryški: netrukus iš istorinės Europos išplaukėme į plačiuosius pasaulio vandenis — visus kraštus. Prieš tą priverstinę emigraciją konferencijoje Federacijos vadu buvo perrinktas dr. Adolfas Damušis (jis tas pareigas jau buvo ėjęs nuo 1946), Federacijos tarybos pirmininku — dr. Antanas Maceina. Savo paskaita jis nurodė, kas yra ateitininkas, ir kas jis turėtų būti naujomis gyvenimo sąlygomis. Ateitininkas yra: 1. Dievo karalystės žemėje kūrėjas ir gynėjas; 2. Kristaus meilės dėsnio vykdytojas gyvenime; 3. moderniosios kultūros jungėjas su

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO BIBLIOTEKA

krikščionybe. Po konferencijos buvo išleistas Federacijos tarybos atsišaukimas, kuris užbrėžė du uždavinius: išlaikyti savo tautinę individualybę ir kovoti už Lietuvos išlaisvinimą. Konferencijai susirinkti labai daug padėjo Hanau lietuvių gimnazijos kapelionas kun. Lionginas Jankus.

Po šios konferencijos Federacijos vadui dr. Adolfui Damušiui išvykus į JAV, jo pareigas laikinai ėjo dr. A. Maceina. Buvo išleisti laikini konstituciniai nuostatai, kurie leido organizuoti atskirų kraštų ateitininkų sąjungas, centram dar palikus Vokietijoje. Stambiausia tokia sąjunga susikūrė JAV.

Rochesterio konferencija

Jungtinėse Amerikos Valstybėse trilypę federaciją atkūrė Rochesterio konferencija 1951 rugsėjo 1-2. Konferencija rūpinosi Sendraugių Sąjungos pirmininkas Juozas Laučka. Konferencijoje buvo gyvai diskutuojama lietuvybės išlaikymo klausimas Amerikoje, Lietuvių Bendruomenės organizavimas, dalyvavimas JAV lietuvių visuomeninėje veikloje, ryšiai su lietuviškomis parapijomis ,katalikiškoji akcija ir k. Atkreiptas dėmesys į pačių jaunųjų ateitininkų organizavimą; jie pavadinti jaunučiais. Perrinktas Ateitininkų Šalpos Fondo pirmininkas prel. J. Balkūnas. Nutarta padėti Ateitininkų Federacijos vyriausiajai valdybai, kad galėtų plačiau išvystyti savo veiklą Amerikoje, ir kad čia susidarytų visų trijų sąjungų pajėgūs centrai, nes daugiausia ateitininkų susitelkė Amerikoje. Iš tikrųjų po Rochesterio konferencijos ateitininkų veikla laisvajame pasaulyje susikoncentravo Jungtinėse Amerikos Valstybėse.

Čia New Yorke, š.m. birželio 7-9 įvyko ir paskutinė nepaprastoji konferencija, kuri aprašoma šiame Ateities numeryje.

SUSIKAUPIMAS

Kun. Kęstučio Trimako, S.J. žodis sakytas Nepaprastosios Konferencijos sekmadienio mišiose.

BRANGIOS IDĖJOS BRANGŪS DRAUGAI.

Vienoje neseniai atsakytoje studentų ateitininkų anketoje buvo rasta ši pastaba:

"AČIŪ DIEVUI, KAD ATEITININKAI BUVO IR YRA."

Tuoj pat norisi pridėti:

AČIŪ DIEVUI, KAD YRA TOKIŲ ASMENŲ, KURIE TAIP GALVOJA.

Šiuos žodžius, mieli idėjos draugai, aš taikau ir jums, kaip ateitininkų šeimos aktyviausiems nariams, kurie čia susirinkote aptarti organizacinių klausimų ir atnaujinti ateitininkiškos dvasios.

AČIŪ DIEVUI, KAD JŪS ESATE
IR KAD PASIRINKOTE ATEITININKIŠKĄ GYVENIMO KELIĄ.

TIKIU, kad anas studentas yra susižavėjęs ateitininkija ne dėl ko kito, bet tik, kad ji yra ideologinė — krikščioniška. Kitaip jis nebūtų dėkojęs Dievui.

TIKIU, **kad ir mūsų viltys** yra sudėtos į ATEITININKŲ GYVĄJĄ KRIKŠČIONIŠKĄ DVASIĄ.

Šioje konferencijoje girdėjote visą eilę faktų, rodančių, kur glūdi ateitininkijos dvasinė galia.

Mane sujaudino — tikiu, kad ir jus —
Vienuolikametės moksleivės atsakymas
į klausimą: "KAS TAU PATINKA ATEITININKUOSE?"
Ji atsakė: "MAN PATINKA KAI APIE LIETUVĄ KALBA...
ir apie DIDVYRIUS"

Jaunoj sieloj uždegamas
Pirmasis susižavėjimas idealizmu.
Ir tame kilniame jausme
Matomi pirmi Dievo atspindžio virpesiai.

Kitą pavyzdį atsitiktinai išgirdau
Užvakar iš profesoriaus kunigo Ylos,
Kad viena jauna menininkė pasakė:

"MENO KŪRYBOJE VISUR IR VISADA IEŠKAU DIEVO. TĄ MINTĮ MAN ĮKVĖPĖ ATEITININKAI".

Bet antra vertus, yra ženklų,
Kad mes, ateitininkai,
Pilnai neišnaudojame tų dvasinių jėgų.

Tai pripažinome mes patys
Daugelis raštu anketose
Ir žodžiu konferencijoje.

Mes visi siekiame pažangos,
O dvi būtinos sąlygos pažangai yra:
pirma — PRIPAŽINTI, KAS NETOBULA,
antra — IŠ NAUJO RYŽTIS...
Į ŠIĄ NEPAPRASTĄ KONFERENCIJĄ SUSIRINKOME
— šalia kitų tikslų —

ATNAUJINTI ATEITININKIJOS DVASIOS.

Didysis ekleziologas Congar pasakė:
jei Bažnyčia nori atsinaujinti, ji turi sugrįžti prie krikščionybės šaltinių.

Taip pat, jei mes ateitininkai, norime atsinaujinti,
turime **sugrįžti** prie ateitininkijos pirmos kibirkšties, kuri uždegė mus:
sugrįžti čia nereiškia grįžti į praeitį, bet iš naujo užsidegti.
Pirmame "Ateities" numeryje, mūsų pirmtakūnai,
— kaip patys sako —
ieškodami atsakymo į "spirginančius" gyvenimo klausimus—
kam mes esame,
kam yra žmonija, iš kur ir kam yra pasaulis,
priėjo, kaip ir mes, prie šių išvadų:
pirma: "mes pripažindami gyvo asmeniško Dievo buvimą, pripažįstame ir būtinumą žmogaus su Dievu bendravimo;"
antra: priimdami Jėzaus Kristaus žodžius, kaipo Dievo žodžius, mes vadiname save Kristaus krikščionimis;"
trečia: "paskutinis mūsų pasaulėžvalgos elementas, apimąs visus pirmiau minėtus, yra: tikiu į vieną, katalikiš-

ką ir apaštališką Bažnyčią: užtatai mes save vadiname katalikais."

DIEVAS, KRISTUS, BAŽNYČIA — tai trys faktai,
ant kurių pastatyta ateitininkija.
Tad mes, ateitininkai, esame grupė inteligentų,
kurie supratę Dievo, Kristaus ir Bažnyčios reikšmę
sau, kitiems, tautai ir pasauliui
šioje dvasioje siekiame pakeisti savo gyvenimą ir
aplinką.
Tačiau yra pavojus, kad ne mes pakeisim aplinką, bet aplinka pakeis mus.
Mes esame pasaulyje. Neužsidarę, ne už getto sienų...
Aplinkoje yra visokių vėjų, visokių srovių, visokių nuotaikų.
Yra ir skersvėjų, kurie paliečia mus,
neišvengiamai sukurdami įtampą,
kurią galime nugalėti tik didžia ištikimybe šiems trims faktams.

PIRMASIS FAKTAS — DIEVO BUVIMAS.
MŪSŲ ATSAKYMAS Į TAI — GILUS IR VEIKLUS TIKĖJIMAS.

O rodos, taip lengva ir malonu paklusti aplinkai,
kurioje yra tiek maža dvasios ir širdies.
Aplinkui girdisi balsai:
"Pagrindinis dalykas yra negalvoti,"
tai žodžiai Tolstojaus budelio, budelio,
kuris norėjo išvengti atsakomybės.
Tai žodžiai ir daugelio šių dienų žmonių,
norinčių išvengti apsisprendimo už Dievą.
Jei kas nenori galvoti, tas turi būti musmirė, ar samana, ar uodas,
bet ne žmogus.
Žmogui yra skirta mąstyti, galvoti ir tikėti.
"Kolegos, tiesos ieškokim, bet tik jos neraskim,
nes suradę, ką beveiksim,"
kalba šių laikų "atvirapročiai", nenorėdami iš viso užsiangažuoti.
Ieškoti ir nenorėti atrasti — tai yra žaismas idėjom, kapryzų pilnas žaidimas žmogaus likimu.

Žmogui yra skirta ieškoti ir atrasti,
kad atradęs ,toliau ieškotų — vis giliau ir giliau — nesustodamas
Moksleiviai ateitininkai, jūs pergyvensite... ir gal pergyvenate krizę, kad atsisakę vaiko tikėjimo,
užsidegtumėte jaunatvišku krikščionišku idealizmu.

STUDENTAI, jūs patirsite abejonių,
kad subrandintumėte ir pagilintumėte savo pasaulėžiūrą.

MIELI SENDRAUGIAI, jūs susidursite su kieta realybe ir pamatysite,
kiek asmens aukos reikalauja gyvosios dvasios krikščionybė
Brangūs ateitininkai, TURIME **PAKVIESTI DIEVĄ** Į SAVO GYVENIMĄ:
ieškoti asmeniško ryšio su Juo — maldoj ir darbe,
savo gyvenimą su Jo dorovės dėsniais pilnai suderinti,
kovoti su beprasmiškumu aplinkoj,
o dar labiau — pas save.

ANTRASIS FAKTAS — KRISTUS.
Mūsų atsakymas į tai — ištikimybė Jam.
Kristus — Dievo Sūnus... Mūsų Išganytojas...
"Aš — pasaulio šviesa; kas seka mane, nevaikščioja tamsybėje."
"Mylėkite vienas kitą; iš to pažins, kad jūs esate mano mokytiniai."
"Niekas neturi didesnės meilės, kaip tas,
kuris atiduoda savo gyvybę už savo draugus."

Kiekvienas Kristaus žodis — gyvybę duodantis.
Kiekvienas su Juo susitikimas — keliantis žmogų darbams.

Visi Jį sektų.... Ak, bet kam jis pasakė:
"Kas neima savo kryžiaus ir neseka manęs, tas manęs nėra vertas."

Štai kas nepatiko žmonėms — kryžius, auka...

"KRIKŠČIONYBĖ NEBUVO IŠBANDYTA IR RASTA NEEFEKTINGA;
JI BUVO TRUPUTĮ PAMĖGINTA IR RASTA SUNKIAI ĮVYKDOMA,"
pastebėjo Česteronas.

IR ATEITININKIJA NEBUVO IŠMĖGINTA IR RASTA NEEFEKTINGA.
JI BUVO ir yra daugelio truputį pamėginama ir randama sunkiai įgyvendinama.

Tačiau visi kilnūs idealai yra sunkiai įgyvendinami.

Bet dėl to, jie ir yra kilnūs, nes brangūs.
O už brangius daiktus brangiai mokama.

Krikščionybės kaina — visiškas pasidovanojimas.
Tokia pat kaina — ir už ateitininkiją.

Vietoi **aukos** dabarties aplinka siūlo **naudą**.
Šiandien žmonės labai praktiški, kalkuliuojantys, savanaudiški:
geriau **centas kišenėj,** negu **tėvynė svajonėse:**
geriau **saulėta vasarvietė atostogoms,**
negu **amžinybei — pažadėtas dangus.**
Idėjos — nenaudingos:
pasaulėžiūra pelno neatneš.
Dora karjerai pakenks:
jei skaisti būsi — vyro negausi,
jei sąžiningas — biznis nesiseks.
Ir ką darysi, tą —
tik nesikarščiuok dėl idealų;
nes neteksi galvos.

Ne be reikalo Winston Churchilis XX-tąjį amžių taip apibūdino:
"ŠIO AMŽIAUS DIDŽIAUSIAS LAIMĖJIMAS YRA TAI kad ŽMOGUS APVALDĖ GAMTĄ,
O DIDŽIAUSIAS PRALAIMĖJIMAS —
KAD NEBESUVALDO SAVĘS.
Žmogus nebeturi, kam aukotis.
O gal nesuranda kam? O gal nebenori nė surasti.

Bet mes norim... Ir turim kam...
Ir suradom, kam pasiaukoti....

Mūsų ištikimybė yra ištikimybė Asmeniui...
Ne abstrakčiai idėjai. Krikščionybė nėra idėja.
KRIKŠČIONYBĖ YRA KRISTUS... ASMUO

Asmuo, ne idėja, asmenį patraukia.
Asmuo, ne idėja, iš asmens iššaukia tai, kas jame kilniausio.

MŪSŲ IŠTIKIMYBĖ KRISTUI YRA
ŠIŲ LAIKŲ ŽMONĖMS PALIUDYTI SAVO PASIAUKOJIMU,
KAD ŽMOGUS IŠAUKŠTINAMAS NE PER NAUDĄ SAU,
BET PER AUKĄ KITIEMS — PAČIAM KRISTUI.

O kad taip ištikimi būtume, turime
asmeniškai santykiauti su Kristumi
maldoj ir sakramentiniame gyvenime,

Kun. dr. Stasys Yla kalba Konferencijos dalyviams

savo tarpusavius santykius pagrįsti krikščioniška meile, visuose sprendimuose ir darbuose
pirmoj vietoj statyti ne savo, ar savo grupės, interesus, bet Kristaus reikalus.

TREČIASIS FAKTAS, ant kurio pastatyta ateitininkija, yra BAŽNYČIA.
Ji yra didžioji XX-tojo amžiaus MATER ET MAGISTRA, motina ir mokytoja.

Mūsų ateitininkų atsakymas jai — gili pagarba, meilė, paklusnumas.

Mes nenorim nuo jos atsiskirti.
Mes norim jai priklausyti.
Mes norim joje ir su ja atsinaujinti.

MES NENORIM NUO JOS ATSISKIRTI,
nes ji turi iš Kristaus gautus, amžinojo gyvetnimo žodžius.

MES NORIM JAI PRIKLAUSYTI,
nes ji yra Kristaus bendruomenė;
Pagaliau
MES NORIM ATSINAUJINTI SU JA,
kada ji tokioje įtampoje ir tokiomis pastangomis
stengiasi persisunkti savo Įsteigėjo dvasia
ir ją perduoti moderniajam pasauliui suprantamesne kalba.
Jai reikia mūsų, ateitininkų, modernių katalikų pasauliečių.

Pasaulyje įsivyravo bedvasis beprasmiškumas tiktai tada, kai buvo atmesti tie trys pamatiniai faktai.

Liuteris atmetė Bažnyčią,
Renan — Kristaus dieviškumą,
19-tojo amžiaus ateistai — patį Dievą.

Po to greitai buvo atmesta siela,
nemirtingumas, laisva valia, atsakomybė...
Nieko neliko...
Tik Freudo žmogus — sunarpliotų nervų mašina,
varoma nesąmoningų impulsų.

"Šis pasaulis yra beprotystė... Absurdiškas... Kvailas...
Nieko tvirto...
Nėra jokių vertybių, kurioms būtų galima pasitikėti"

Tai vieno šio krašto gimnazisto žodžiai.

Tad ar nuostabu, kad toks jaunuolis,
taip dvasia apiplėštas, tyko skersgatviuose apiplėšti kitus.

KALTAS YRA ne tik jis pats;
kalti yra ir tie ,kurie iš jo atėmė **pajutimą**
sielos, atsakomybės, amžinos paskirties...

KALTI BŪTUME ir mes, ateitininkai,
jei, būdami taip arti tiesos,
patys ja nesinaudotume, ja negyventume,
nei kitiems jos neskleistume.
TURIME jausti atsakomybę prieš visą lietuvių visuomenę išeivijoje.

TURIME pastebėti mūsų tautiečių
žodžiais neišreikštą —
gal tik pusiau sąmoningą ilgesį:
JIE LAUKIA MŪSŲ
JIE LAUKIA MŪSŲ PAGALBOS...

beprasmiškumo aplinkoj jie laukia **įsitikinusių kūrybingų krikščionių;**
savanaudiškumo atmosferoj jie laukia **pasišventusių visuomenei žmonių;**
materializmo persunktam pasaulyje jie laukia **dvasios asmenybių.**

Ar jie sulauks?
Sulauks, **jei mes patys būsime ištikimi Dievui,** Kristui ir Bažnyčiai.
Paryškinant konferencijoj vieną pastatytą klausimą,
Ar nėra konflikto tarp krikščionybės ir lietuvybės,
Reikia pasakyti, kad yra...

Dr. Adolfas Damušis dalyvauja diskusijose

YRA KONFLIKTAS, BET NE TARP KSIKŠČIONYBĖS IR LIETUVYBĖS,
O TARP PUSKRIKŠČIONIŲ IR PUSLIETUVIŲ...

Tarp puskrikščionių, kurie krikščionybę susiaurina,
Ir tarp puslietuvių, kurie lietuvybę suabsoliutina.

Pilnuose krikščioniuose ir lietuviuose konflikto nėra.
DOVYDAIČIUI ir ŠALKAUSKIUI
KATALIKYBĖ BUVO RAKTAS Į LIETUVIŲ TAUTĄ IR JŲ KRIKSČIONIŠKAS DARBAS LIETUVIŲ TAUTOJ — RAKTAS Į DANGŲ.

Tokius pavyzdžius ir mes, ateitininkai, bandome sekti —

AČIŪ DIEVUI, kad **ateitininkai buvo Lietuvoje...**
Jie įkvėpė jauniems lietuviams idealizmo
ir išlaikė Tėvynę katalikybei.
AČIŪ DIEVUI, kad **ateitininkai tebėra išeivijoje.**
Jie buria ir ugdo mus
katalikiškoj, lietuviškoj nuotaikoj.
Ačiū Dievui, kad mes ligi šiolei turėjome tokį Federacijos Vadą, kuris savo darbais ir pasišventimu mums buvo toks šviesus pavyzdys.
DUOK DIEVE, kad ir po 5, po 10, ir net po 50 metų
dar būtų žmonių, kurie su pagrindu tartų:

AČIŪ DIEVUI, KAD ATEITININKAI BUVO IR TEBĖRA.

Čia išeivijoje tos padėkos realizavimas
didele dalimi priklauso nuo kiekvieno iš mūsų—čia esančio:
ne tiek **nuo rezoliucijų,** kurias surašysime ant popierio;
ne tiek **nuo mūsų konstitucijos perorganizavimo,**
KIEK nuo **mūsų asmeniško, gilaus ir veiklaus pasišventimo**

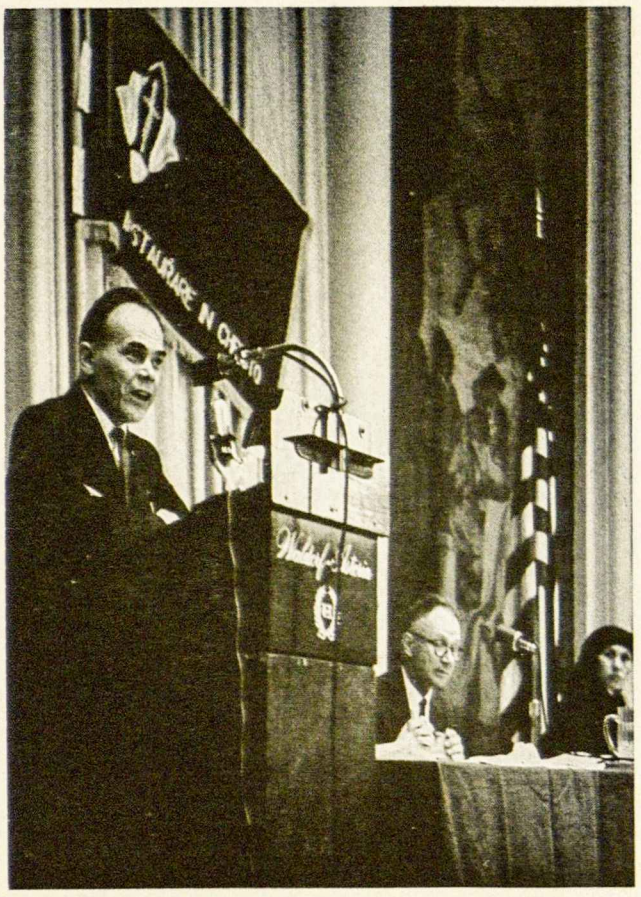

Prof. S. Sužiedėlis kalba bendrojo posėdžio metu. Taip pat matytis prezidiumo nariai St. Barzdukas ir sesuo M. Paulė

FEDERACIJOS VADO

ATSISVEIKINIMO IR PADĖKOS ŽODIS

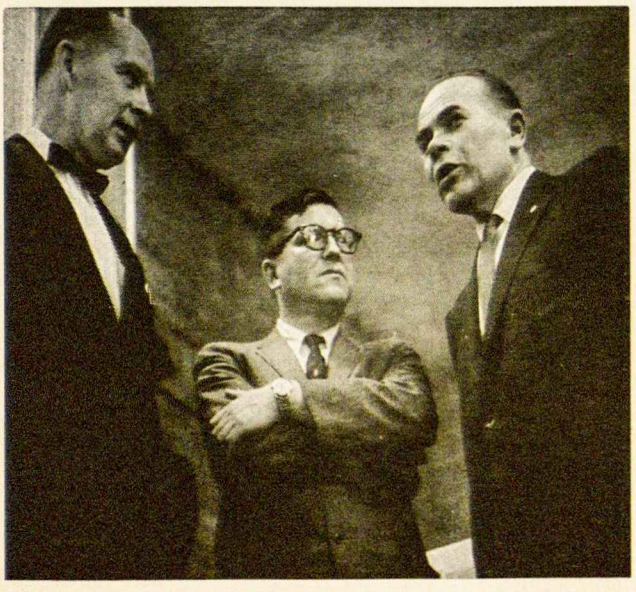

Ateitininkijos vadai: iš k. į d.: dr. A. Damušis, dr. J. Girnius, prof. S. Sužiedėlis

Nepaprastoje konferencijoje birželio 7-9 New Yorke išrinkus Ateitininkų Federacijos vadu dr. Juozą Girnių, mano eitosios pareigos pasibaigė.

Federacijos vado pareigas priimti sutikimą daviau 1952 balandžio 9, Kančios savaitėje, gerai žinodamas, kad Lietuvos kančia, persmelkusi visų mūsų širdis, neduos ramybės, o naujom gyvenimo sąlygom dar sunkins atsakingą vadovavimą idėjinei organizacijai, kurios idealai geriausiai tegali būti vykdomi gimtoje žemėje ir laisvoje savo valstybėje. Svetur reikia prisiimti dar vieną egzilinio gyvenimo ir rezistencinio veikimo auką. Bijojau sunkiai begalėsiąs tai pakelti ir suderinti su kitokiu, negu Lietuvoje kasdienos darbu bei šeimos rūpesčiais, kai po korespondencinių rinkimų Federacijos vado pareigas perėmiau iš dr. Adolfo Damušio 1952 rugsėjo 29, šv. Mykolo Arkangelo dieną. Stiprinau save tos dienos simbolika ir pavyzdžiu dr. Adolfo Damušio, kuriam ilgus metus teko vadovauti ateitininkam bevargstant Vokietijos stovyklose ir besikuriant kituose kraštuose. Man tie rūpesčiai jau buvo praėję, bet likęs uždavinys, vykdant Ateitininkų Federacijos laikinuosius nuostatus sušaukti pirmąjį pokarinį kongresą, nustatyti tolimesnę Federacijos struktūrą ir sutvarkyti jos veiklą. Tai buvo padaryta 1954 metų kongrese Chicagoje.

Šių ir kitų uždavinių, kuriuos teko vienaip ar kitaip vykdyti kone vienuolika metų, nebūčiau galėęs nei imtis nei atlikti, jei nebūčiau radęs visų ateitininkų tvirto pasiryžimo nepasiduoti jokiem likimo smūgiam ir sutinkamom kliūtim. Tvirta ryžtis, jaunatviškas entuziazmas ir kūrybinis nusiteikimas organizaciniam darbui, atremtam į ateitininkų principus, buvo stipria ramstimi mano prisiimtom pareigom. Visų pirma ir noriu išreikšti didžią ir nuoširdžią padėką visiem ateitininkam — gausiem mūsų organizacijos nariam, kurie jau buvo ateitininkų gretose beveik nuo pirmųjų dienų, ir kurie įsijungė nemažais būriais iki šios dienos. Man dabar labai miela būti eiliniu tarp mūsų organizacijos tikrai kilnių, nuoširdžių narių, degančių lietuviška kaitra ir krikščioniška meile.

Ateitininkų Federacijoje vadovaujamas funkcijas turi ne vienas vadas, bet visa valdyba. Man teko pirmininkauti trejeto sudėčių Federacijos valdybai, ir čia noriu išreikšti nuoširdžią ir gilią padėką už sklandų bendradarbiavimą, talką ir pasiaukojimą visiem valdyboje buvusiem bei likusiem nariam: R. Alinskienei, A. Barzdukui, J. Baužiui, kun. V. Dabušiui, L. Dambriūnui, M. Galdikienei, K. Kudžmai, St. Lušiui, P. Jurkui, J. Rygeliui, dr. A. Sužiedėliui, J. Šoliūnui, dr. V. Vygantui, dr. Vl. Viliamui. Ypač didelės padėkos ne tik mano, bet visų ateitininkų nusipelno kun. Viktoras Dabušis, dvi kadencijas ėjęs generalinio sekretoriaus ir dabar vykdąs reikalų vedėjo pareigas; ant jo pečių sviro visa finansinė ir administracinė našta, ir daug darbų nebūtų buvę galima nei pradėti nei vykdyti be kun. V. Dabušio uolaus triūso ir pasiaukojimo. Dabartinis gen. sekretorius dr. Vytautas Vygantas Federacijos valdyboje buvo visą laiką, keldamas gausių sumanymų ir planų ateitininkų organizacijai ir veiklai stiprinti bei moderninti, sielodamasis mūsų visų rūpesčiais ir savo judrumu siekdamas visus ateitininkiškus vienetus. Žymios paramos valdyba yra susilaukusi patarimais ir sprendimais Federacijos tarybos narių ir jos pimininkų — dr. J. Meškausko ir dr. A. Damušio, kuriem čia nuoširdžiai dėkoju.

Ateitininkų veiklos religiniam ir moraliniam klausimam spręsti ir vykdyti labai daug yra padėję Federacijos vyriausieji dvasios vadai — kun. J. Gutauskas, T. Viktoras Gidžiūnas, O.F.M., ir T. Jonas Kidykas, S.J., kurių didžią paramą ir gilų rūpestį pačiu esmingiausiu mums reikalu esu stipriai jautęs ir lieku visa širdimi dėkingas, drauge nuoširdžiai dėkodamas ir atskirų sąjungų dvasios vadam: prel. Pr. Jurui, kun. dr. V. Bagdanavičiui, MIC., kun. J. Borevičiui, S.J. kun. K. Pugevičiui, kun. V. Rimšeliui, MIC., kun. dr. T. Žiūraičiui, O.P., kun. dr. I. Urbonui.

Atskirų sąjungų centrų valdybos ir pirmininkai, rūpindamiesi savo sąjungomis, jų vienetais, ideologiniais kursais, studijų savaitėmis, stovyklomis bei programomis, yra padėję gyvendinti Federacijos valdybos siekimus duoti ateitininkam standžią organizaciją ir tvirtą savo ideologijos įsąmoninimą. Už visokeriopą paslaugą, talką ir paspirtį lieku didžiai dėkingas visiem sąjungų centrų valdybų nariam ir pirmininkam: J. Baužiui, A. Gečiauskui, dr. Pr. Jucaičiui, A. Kasulaičiui, dr. K. Kebliui, K. Kleivai, V. Kleizai, K. Kudžmai, J. Laučkai, S. Leimonui, dr. A. Liulevičiui, dr. V. Maneliui, Pr. Naujokaičiui, P. Naručiui V. Palūnui, dr. J. Pikūnui, J. Polikaičiui, J. Račkauskui, S. Radvilai, S. Rudžiui, J. Šoliūnui, V. Šoliūnui, E. Užgiriui, dr. Vl. Viliamui, Ad. Viliušiui, J. Žadeikiui.

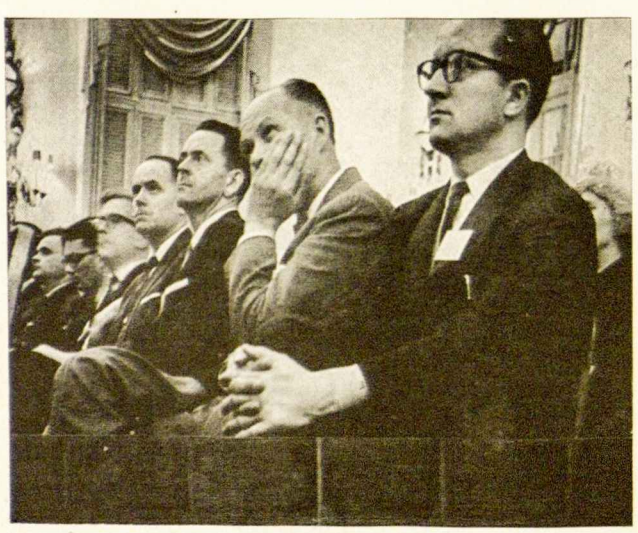

Bendrojo Posėdžio dalyviai. Matytis iš d. į k.: L. Valiukas, dr. A. Damušis, J. Pikūnas, dr. P. Kisielius

Mus visus jungianti, informuojanti ir inspiruojanti Ateitis, seniausias lietuviškojo jaunimo žurnalas, sunkiausiom gyvenimo sąlygom išsilaikė tik dėl to, kad visi aplink jį kaupiamės, ir kad jisai vis rado darbščių, kūrybingų rankų savo gyvastingumui išlaikyti. Labai ilgai Ateitį redagavo Paulius Jurkus su įvairiais bendradarbiais, o dabar visą rūpestį pakelia dr. A. Liulevičius su jaunųjų redaktorių kolektyvais. Ilgus metus lėšas leidimui yra telkęs ir administravęs gen. sekretorius kun. V. Dabušis, dabar yra tvirtai laikomas J. Račkausko, Sr. su savo pagelbininkais. Visiem didelis ačiū. Ateitis yra man padėjusi prabilti į ateitininkus, pasiekti jų veiklą ir susiorientuoti mūsų organizacijos reikaluose.

Ateitininkų ideologinei formacijai tikiuosi, daug padėjo trys išleistieji veikalai: St. Šalkauskio Ateitininkų Ideologija, išleista prel. Pr. Juro lėšomis: J. Ereto Stasys Šalkauskis (monografija), išleista kun. J. Karaliaus lėšom, ir St. Ylos Ateitininkų Vadovas, paremtas gausia prel. K. Vasio auka. Tų pagrindinių ateitininkiškų veikalų autoriam ir leidėjam didelė mano padėka. Tai mane atleido nuo aiškinimo žodžiu, kas buvo taip kruopščiai ir išsamiai pasakyta raštu.

Mūsų ateitininkiškam jaunimui padėti išeiti mokslus, ypač pirmaisiais kūrimosi metais, gelbėjo ir gelbsti Ateitininkų Šalpos Fondas, nuo pat pradžios Amerikoje vadovaujamas prel. J. Balkūno. Esu dėkingas jam ir jo vadovaujamos Fondo valdybos nariam, o taip pat visiem ateitininkam sendraugiam, kurie savo metiniais įnašais Fondą rėmė ir teberemia.

Ateitininkų Federacijos valdybos ir mano triūsas nebūtų buvęs tiek sėkmingas, kiek jis galėjo būti, be didelės paramos lietuvių pranciškonų, kurių vienuolynas Brooklyne savo patalpomis pasidarė ir Federacijos valdybos būstinė. Norėčiau, kad visi ateitininkai gerai tai suprastų ir įvertintų didelę lietuvių pranciškonų paslaugą mūsų organizacijai. Šioje vietoje visų ateitininkų vardu reiškiu didžią padėką provincijolam T. J. Vaškiui ir J. Gailiušiui ir Brooklyno vienuolyno viršininkam — T. B. Grausliui, T. J. Liaubai, T. V. Gidžiūnui ir T. L. Andriekui. Noriu taip pat nuoširdžiai padėkoti lietuviam jėzuitam, marijonam ir Nekaltojo Prasidėjimo kongregacijos seserims Putname už ateitininkų jaunimo globą ir paramą ir visiem, kurie padėjo ir talkino, lengvindami man Federacijos vado pareigas.

Skirdamasis su tom pareigom ir atsisveikindamas, nesijaučiu, kad būčiau atlikęs visa taip gerai, kaip tai galima buvo padaryti. Palieku daug rūpesčių ir problemų naujam Federacijos vadui dr. Juozui Girniui ir jo valdybai, išrinktajai tiktai prieš metus, bet turiu vilties, kad jaunos valdybos pajėgos, kiek man teko jas pažinti, bus didele atspirtimi taip pat jauno mūsų vado gilaus filosofinio žvilgsnio ir kaitrios lietuviškos širdies vadovavimui. Prašau visų ateitininkų visu nuoširdumu ir visomis jėgomis telktis apie naująją Federacijos vadovybę.

Garbė Kristui!

Jūsų

Simas Sužiedėlis

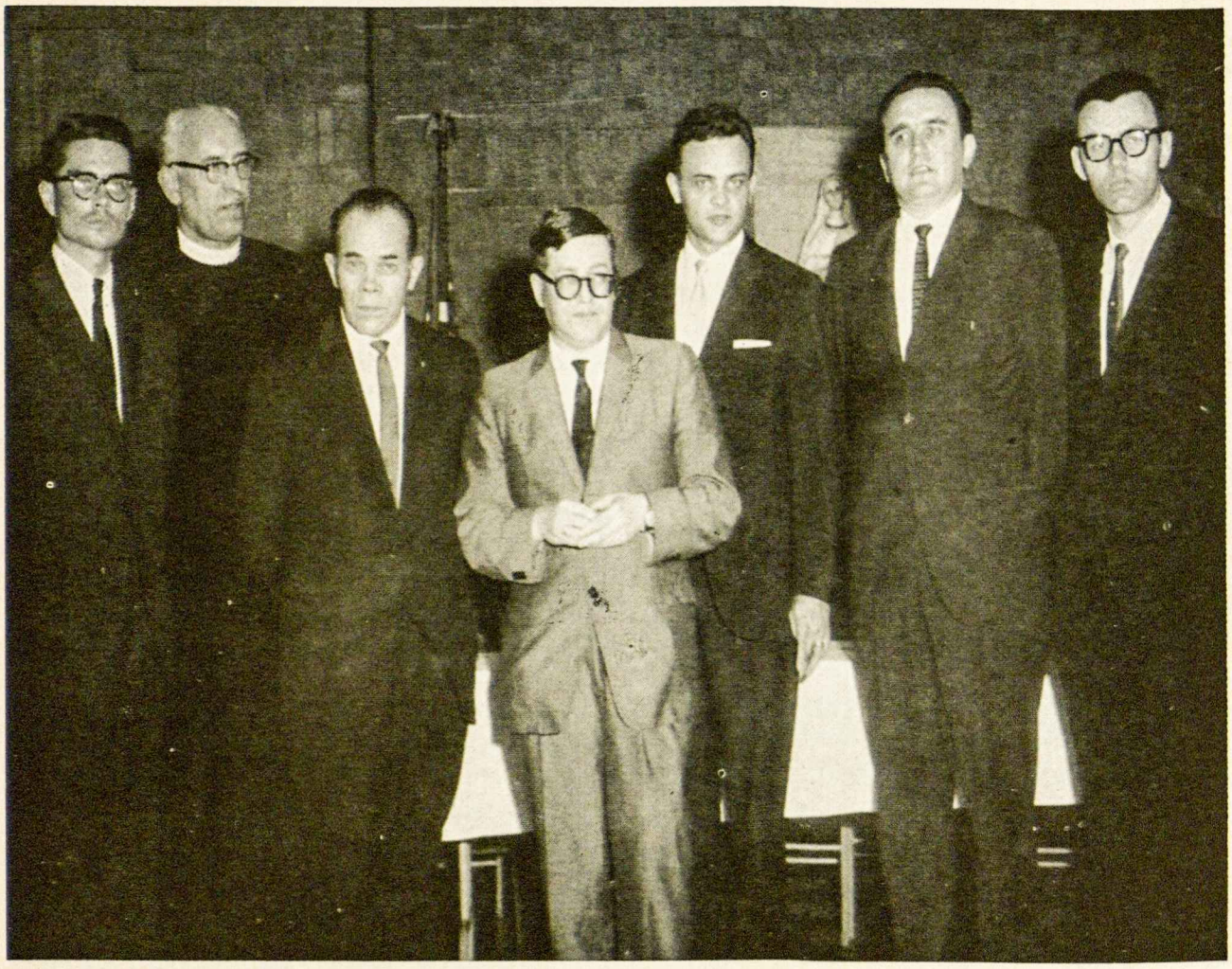

Federacijos Valdyba su buvusiu ir naujuoju vadu: iš k. į d.: A. Barzdukas, kun. V. Dabušis, prof. S. Sužiedėlis, dr. J. Girnius, dr. A. Sužiedėlis, dr. V. P. Vygantas, ir J. Šoliūnas

NAUJOJO FEDERACIJOS VADO ŽODIS

DR. JUOZAS GIRNIUS

Ateinu ateitininkų idealo tarnu, su brolišku jausmu visiems — kiekvienam moksleiviui, kiekvienam studentui ir kiekvienam sendraugiui. Vadovauti idėjinei organizacijai iš tiesų reiškia tarnauti jos idėjoms. Šiai tarnybai lygiai visi yra įsipareigoję ir įpareigoti. Dėl to ir aukščiausiame idėjinės organizacijos poste tenka likti tik eiliniu idėjos tarnu. Antra vertus, ir eiliniam nariui idėjinėje organizacijoje privalu justi tą pačią atsakomybę, kuriai įsipareigoja vadas. Be visų narių entuziastiško užsidegimo savosiomis idėjomis vadas negali nieko pasiekti. Idėjinė organizacija klesti ar smilksta ne vadais, o visais savo nariais. Vadas tik atspindi, o ne lemia idėjinę organizaciją. Idėjinėje organizacijoje visa lemia bendra visų atsakomybė. Į ją ir apeliuoju, stodamas ateitininkijos priešakin.

Ateitininkų Fetderacijos vado vieta yra garbinga. Tokia ją padarė visi, kurie joje tarnavo mūsų tautos atnaujinimui Kristuje. Ateitininkijos kūrėjas ir pirmasis vadas Pranas Dovy-

daitis — įkūnytas tiesos ir šviesos troškulys, nepasotinamas jokiu atskiru mokslu, ir apaštališka širdis, nežinanti nei pavargimo, nei pabūgimo. Mūsų ideologas Stasys Šalkauskis — filosofo minties gelmė ir rimtis, asmenybės darna ir dvasios giedra, teikiama kilnaus taurumo. Paskutiniojo laisvosios Lietuvos dešimtmečio mūsų vadas Kazys Pakštas — geografo platūs horizontai, uždegąs žodis ir pionierinės dvasios entuziazmas. Tremtyje atsikūrusios federacijos vadas Adolfas Damušis — inžinieriaus organizacinė ryžtis, rezistencinės kovos ir nacių kalėjimo patirtis, tikėjimas idėja, bet drauge šiluma žmogui. Laisvajame pasaulyje mūsų federaciją įtvirtinęs Simas Sužiedėlis — istoriko tiesumas, nuoširdus antsroviškumas, bet drauge skaidrus principingumas ir šalkauskiška dvasios giedra.

Nors Ateitininkų Federacijos vado vieta yra garbinga, tačiau tam, kuris turi ją užimti, ne garbė yra prieš akis, o tik didžios atsakomybės pareiga. Tuo pačiu metu, kai nuolankiai dėkoju už pasitikėjimą, atvirai išpažįstu, kad su neramia širdimi sutikau imtis šios pareigos. Dvejopas rūpestis mane neramina.

Pirmiausia esu neramus dėl savęs paties. Kai buvau kalbinamas atsakingajai pareigai, gyniausi klausimu: argi manęs nepažįstate? Nelikau nuošaliai nuo įvairių organizacijų, bet visose jose likau laisvas žmogus. Arčiau širdies man pačiam už savo žodžio stovėti negu už visus drauge kalbėti. Saviau man žadinti nerimą klausimais negu stoti priešakin. Žinodamasis esąs greičiau neramios dvasios, o ne vado prigimties žmogus, nelengvai apsisprendžiau sutikti. Todėl tuo pačiu klausimu — argi manęs nepažįstate? — teisinuosi ir šiandien, kai kreipiuosi į visus ateitininkus, nuoširdžiai prašydamas visus mano trūkumus išlyginti savuoju uolumu, kad organizacija gyvastingai žengtų ateitin ir per tuos ketverius metus, kuriais man skirta būti ateitininkų priešakyje.

Kaip esu neramus dėl savęs paties, taip esu neramus dėl visų mūsų, dėl pačios organizacijos. Nė mes, ateitininkai, nesudarome oazės lietuviškoje bendruomenėje. Tie patys vėjai, kurie joje siaučia, lenkia ir mus. Iš lauko esame smelkiami dezintegracinių veiksnių, iš vidaus — vienų pavargimo, kitų dingimo ar netekimo. Nors tuo tarpu dar nestokojame nei entuziastiškos ryžties gyventi, nei pasididžiavimą žadinančio jaunimo, tačiau vis tiek stovime prieš krizės grėsmę. Būdami negausi tautinė mažuma milžiniškame krašte, visą laiką stovėsime prieš būties ar žūties klausimą. Neveltui anketa mus klausė, kiek dar metų skiriame savo organizacijai — 5, 10, 15...? Atsisakiau šį klausimą atsakyti, bet ne dėl to, kad jis stokojo pagrindo. Šį pagrindą teikia tas nuošimtis, kuris tėvų kalbos beveik nebevartoja dėl to, kad beveik nebemoka. Kiek šis nuošimtis augs, tiek ir mūsų organizacijai artės fataliniai metai. O kadangi remiamės tais jaunaisiais, kurie kasmet atjaunina mūsų eiles, visą laiką liksime prieš grėsmę, kad kiekvieni metai gali būti fatališki.

Atvirai ir viešai dalinuosi šiuo nerimu, nors žinau taisykles, įsakančias "nedemoralizuoti masių". Nepaisau šių taisyklių, nes labiau pasitikiu jumis, o ne tomis "masės" taisyklėmis.

Tuščia būtų ramintis "optimizmu ligi galo", nes tai kaip tik vestų į galą. Nėra ko slėpti tą grėsmę, kurioj esame drauge su visa lietuviškąja bendruomene. Tačiau dėl to netenka mestis defetizman ir pradėti skaičiuoti, kiek dar metų gyvensime. Krizė gresia ne iš šalies, o iš mūsų pačių. Todėl, *nors kiekvieni metai gali būti fatališki, iš tikrųjų tiek ilgai gyvuosime, kiek patys norėsime gyventi.* O kaip pati anketa paliudijo, dauguma lemiame savo organizacijai ilgesnį amžių negu asmeniškai sau patiems. Todėl būdingai net po 50 metų ateitinnkus gyvus regėjo visų pirma moksleiviai, paskui studentai ir tik po jų sendraugiai. Žvelkime ateitin ne su "optimizmu ligi galo", o su tikra viltimi, kuri atsisako visų "galo" apskaičiavimų. Šią viltį laiduoja mūsų pačių ryžtis gyventi.

Nėra nieko tragiška, kad turime moksleiviuose tam tikrą nuošimtį mažai bevartojančių lietuvių kalbą. Lygiai nėra nieko tragiška, kad to nuošimčio dar lieka ir studentuose. Tai natūrali jaunosios kartos situacija. Nesame tobulieji, bet tik tie, kurie norime tobulėti. Būdami dviejose savo pagrindinėse sąjungose jaunimo organizacija, esame mokykla, kurioje bičiuliškas susidraugavimas sulydomas su idėjiniu auklėjimusi. Mūsų moksleiviai turi laiko lygiai visi išmokti tėvų kalbos, kap lygiai visi yra išmokę šio krašto kalbą. Tokių negabių, kuriems dvi kalbos būtų neįveikiamas uždavinys, neturime! O kas nespėja šio uždavinio įvalioti moksleiviu, tas gali prisivyti studentu, kai jau sąmoningai suvokia, kas privalu. Anketa paliudijo, kad lietuviškiausio nusistatymo yra jaunieji sendraugiai. Tai drauge liudijimas, kad esame gera mokykla. Su visu pedagoginiu kantrumu, bet drauge ir visu pedagoginiu neat-

laidumu tenka ir toliau budėti. Nieko tragiška, kad mūsų jaunieji turi sunkumų su tėvų kalba. Bet būtų tragiška, jei tie sunkumai nebūtų nuveikiami. Visur savo tarpe, privačiai ir susirinkimuose, mokykimės vieni iš kitų savo mintis reikšti tėvų kalba. Šio krašto kalbos pakankamai mokame, ir nėra jokio reikalo joje tobulinimuisi naudoti ir pačią ateitininkų organizaciją. Bet yra gyvybinis reikalas lygiai laisvai išsitobulinti tėvų kalboje. Sutelkime visas pastangas užtvenkti tą bekylantį svetimosios įtakos potvynį, kuris mūsų organizacijai neštų mirtį. O mirti nenorime!

Grėsmės padėtis reikalauja blaiviausio realizmo ir drauge skaidriausio idealizmo. Beprasmiška užsimerkti prieš grėsmę, nes tai lygu jai talkinti. Reikia blaiviai žvelgti į tikrovę, nes tik tada galima blaiviai matyti ir savo uždavinius. Be blaivaus žvilgio į tikrovę visada yra pavojus aktualus ir daliai mūsų: gyventi praeityje patiems, nematant, kad tuo būdu bėgame nuo gyvenimo. Aistrinamės dėl klausimų, kuriuos laikas jau seniai pralenkė, ir tuščiai eikvojame savo energiją, vieni kitų besibaidydami. Tai nelemta prabanga, kurią sau leidžiamės tik dėl to, kad nematome mūsų realiųjų rūpesčių. Negalima gyventi ateičiai, skendėjant praeityje. Gyventi ateičiai tai grumtis ne dėl to, kas kada buvo, o grumtis su tais uždaviniais, kurie iš tiesų yra esmingi ir kurie lems mūsų visų ateitį. O iš tiesų mums yra esminga, kas esmingai rūpi mūsų jaunimui. Nuo jo atskilti būtų pavojingiau už visus galimus "skilimus".

Būti be iliuzijų, bet nebūti be idealų! Reikia realizmo matyti, kur stovime, kaip su mumis yra. Ir reikia idealizmo matyti, kur turime eiti ir kuo privalome būti. Atvirumą tikrovei gali įprasminti tik atvirumas idealams. Negalima pasitenkinti tik realizmu dėl to, kad tikrovė neteikia pateisinimo. Nėra teisės guostis, kad ir "kiti" ar "visi" panašiai laikosi. Kas yra negera, tas lieka negera, nepaisant, kiek plačiai tai semtų. Užuot išteisinusi, tikrovė liudija mūsų kaltes. Kas negera, reikia matyti, o ne ginti. Niekada negalima tikrove pasitenkinti. Visada yra prieš ką joje sukilti, veržiantis į tai, kas aukščiau ir vertingiau. Tikrovė tik kelia klausimus, bet neteikia atsakymų. Atsakymų tenka ieškoti nebe tikrovėje, o idealuose, nebe statistikoje, o principuose. *Tikrovė yra rūpesčių versmė. Vilties versmė yra idealai.*

Anketa buvo drąsus žvilgis į tikrovę, kurio nepabūgome. Daug rūpesčių ji atskleidė. Tačiau visoje konferencijoje nesigirdėjo tuščių aimanų, nes viltingai ieškojome būdų visiems rūpesčiams nuveikti. Su viltimi žvelgiame ateitin, kurion mus šaukia didysis ateitininkų pašaukimas.

Prof. K. Pakštas prieš 30 metų ateitininkus elektrizavo šūkiu pasukti Lietuvos laikrodį šimtą metų pirmyn. Šiandien Lietuvos laikrodis svetimose rankose, ir negalime taip ambicingai suvokti savo pašaukimo. Tačiau kita prasme ir šiandien stovime prieš nemažiau ambicingą uždavinį. *Tai nesunykti trąša svetimuosiuose, o išsiskleisti pasaulyje Lietuvos žiedu, Tai kurti dvasinės erdvės Lietuvą pasaulyje ir savo kūrybiniu įnašu ją įrikiuoti į laisvojo pasaulio kūrybingąsias tautas* (Šalkauskio terminu — nacijas). Gyvi išliksime, ne vegetuodami ir "išsilaikydami", o savo tautinę gyvybę kūrybiškai išskleisdami. Keliu šį tautinės gyvybės kūrybinio išskleidimo uždavinį, nes jis yra ir mūsų pačių organizacijos gyvybinė sąlyga.

Didelis tai uždavinys, bet dėl to drauge tai sunkus uždavinys. Tiems, kuriems baugu iš "kitų" (masės) išsiskirti savo laisve, šis uždavinys turi atrodyti tiesiog utopiškas. Šiam uždaviniui ištesėti iš tiesų reikia stiprių žmonių. Vergiškai nesuklupti prieš aplinką gali tik tas, kas prieš ją stovi savyje netuščias. Likti suvereniškai laisvam bet kokioje aplinkoje reikia turėti vidinę atramą savyje pačiame. Todėl, ryžtantis šiam uždaviniui, pagrindinis rūpestis yra mūsų *žmogiškoji kokybė,* mūsų *dvasinė vertė.* Tai daugiau negu tik lietuviškumo rūpestis. Paprasto lietuviškumo nepakanka. Maža tik lietuviškai kalbėti, būti lietuviškai nusistačiusiam, įsilieti į lietuvių bendruomenę etc. Jei pats žmogus stokoja dvasinės gelmės, tai aplinkos pagundos išblaško visus gerus nusiteikimus bei pasiryžimus. *Ne pats mūsų lietuviškumas kuria žmogiškąją kokybę, o žmogiškoji kokybė suteikia vertę ir lietuviškumui.*

Žmogiškosios kokybės rūpestis atitinkamai galioja visiems mūsų principams. Kada pačiu pirmuoju savo principu išpažįstame *katalikiškumą,* tuo pačiu įsipareigojame siekti aukščiausios žmogiškosios tobulybės — gyventi Kristaus idealu ir skleisti jo tiesą. Didysis visos istorijos klausimas yra ne politinės ar socialinės revoliucijos, o paties žmogaus santykis su Dievu. Ir dabarties pirmasis klausimas yra ne komunizmas, o ateizmas. Apgaulinga tematyti politinį Rytų ir Vakarų, sovietinio imperializmo ir laisvojo

pasaulio konfliktą. Komunizmo grėsmė savo atramą turi nukrikščionėjusiame ar dar iš viso krikščionybės nepasiektame pasaulyje. Už visus laiko srovių konfliktus daug giliau siekia amžinoji tikėjimo ir netikėjimo kova, kurios laukas yra žmogaus siela. Tai visiškai skirtingo pobūdžio kova, negu kovos tarp politinių ir socialinių jėgų, ir nėra nelemtesnio nesusipratimo, kaip šią kovą traktuoti "jėgų" kova. Kadangi tikėjimo ir netikėjimo kovos laukas yra paties žmogaus siela, šios kovos įstatymas yra ne prievarta ir jėga, o *laisvė* ir *meilė*. Nėra kito kelio į tiesą, kaip laisvė, ir nėra kito būdo tiesai apaštalauti, kaip meilė. Už visus žvaigždynus giliau Dievą liudija pats žmogus savo dvasia, besiveržiančia į nepabaigiamybę. Ir niekuo žmogus giliau neliudija Dievo, kaip meile, peržengiančia visų įmanomų skirtybių ribas. Bet tai galioja ir atvirkščiai: niekas taip neužskleidžia žmogui Dievo, kaip patirtas šaltis savo artimuosiuose. Retai žmogus praranda tikėjimą ar atranda Dievą, teoretiškai sverdamas Dievo buvimo įrodymus. Paprastai Dievui prarasti ar atrasti lemiančia paskata yra vienokia ar kitokia patirtis žmonių santykiuose. Ne formalus pamaldumas, o nuoširdi žmogaus meilė gali liudyti Dievą tiems, kurie neregi nieko aukščiau žmogaus. Ir mūsų katalikiškumui liudyti nepakanka akcentuoti tik formalines pareigas. Gyvoji dvasia yra daugiau, negu tik formalinis uolumas. Tikros Dievo meilės nėra be tikros žmogaus meilės. Tikras krikščioniškumas savaime išsiskleidžia nieko nesibaiminančiu broliškumu visiems, kuris ir yra tikrasis žmoniškumas. Niekas nėra mirtini priešai, su visais galima kalbėti, nuo nieko nereikia užsiskleisti. Ne atominė bomba išlaisvins, o tiesa, kurią gaivina meilė. *Tiesos susiejimas su meile* yra pati esmingiausioji krikščioniškojo žvilgio paslaptis. Savo skaidriu pavyzdžiu tai mūsų laikui įspūdingai paliudijo amžinos atminties popiežius Jonas XXIII. Jo pavyzdys rodo kelią ir mums: tiesos meilę sulydyti su žmogaus meile, visa atnaujinimą Kristuje suvokti meilės apaštalavimu. Bus pagundų kitus teisti. Bus pagundų nuo kitų užsidaryti. Bet krikščioniškasis apaštalavimas visada reikalaus eiti į visus su meilės dvasia, kuri peržengia visas skirtybes.

Tautiškumas yra antrasis mūsų idėjinis pagrindas. Šiuo metu yra ypatingos pagundos jį nuvertinti, save pačius beteisinant, dėl nutautimo, arba, priešingai ,jį pervertinti, bereaguojant į nutautimo grėsmę. Ši pagunda liks gyva visą laiką, nes ji esmingai priklauso tautinės mažumos situacijai. Iš vienos pusės visada grės pavojus "platumos" vardan baimintis tautinio "siaurumo". Iš antros pusės visada grės pavojus iš tiesų per siaurai suprasti tautinę ištikimybę ir jos vardan užsiskleisti į savo "daržėlį" ir nebematyti bendrųjų savo laiko rūpesčių. Taip dalykams esant, aktualu išlaikyti principinį žvilgį į tautos klausimą. Kaip jokia bendruomenė, taip ir tauta nėra stabas. Nors ir kiek giliai priklausome įvairioms bendruomenėms, nesame tik jų priemonė. Ne žmogus bendruomenei, o bendruomenė žmogui. Tai galioja ir tautai: ne tauta suteikia žmogui vertę, o žmogus — tautai. Tačiau tai nieku būdu neteikia pagrindo nuvertinti tautybę krikščioniui bereikšmingu dalyku, paliekančiu "laisvas rankas". Ne tik tauta, bet ir niekas pasaulyje krikščioniui nėra stabas. Tačiau tai nereiškia visko suniekinimo bei paneigimo. Kaip Nebaigiamoji ir Nelygstamoji Būtis, arba Absoliutas, Dievas yra aukščiau už visa. Bet tai, kas aukščiau, nenuvertina to, kas žemiau. Priešingai, tai, kas aukščiau, tam tikra prasme teikia savo vertę ir tam, kas žemiau. Nors visi kūriniai stovi žemiau už savo Kūrėją, bet visi jie yra vertingi, atspindėdami tą versmę, iš kurios kilo. Nebūti tautai stabu nereiškia neturėti teisės į savo narių jai ištikimybę. Tautos meilė esmingai priklauso žmogaus meilei kaip meilė tų, iš kurių kilta. Kiek Dievo meilė išsiskleidžia žmogaus meile, tiek ji išsiskleidžia ir tautos meile. Ne dėl Dievo nutaustama. Ir niekam, kas nori būti "geru žmogumi", savoji tauta nestoja skersai kelio. Savosios tautos išsižadėjimo ramstymas krikščionybės visuotinumu ar "geru žmogumi" tėra nejaukūs nesusipratimai. Be abejo, krikščionybė yra visuotinė, nes ne kiekviena tauta turi savo Dievą, o vienas Dievas yra visų tautų Viešpats. Bet kaip tik dėl to ir nėra jokios principinės priešybės tarp krikščionybės visuotinumo ir tautų individualumo. Lygiai su "geru žmogumi". Kada kalbama, jog svarbiau būti geru žmogumi negu geru lietuviu, liudijama geros intencijos, bet menkas susipratimas. Lyg kas būtų kada reikalavęs, kad geram lietuviui reikia būti blogu žmogumi! Priešingai ,tautinė ištikimybė visada iš esmės drauge yra apeliavimas į žmogišką kilnybę. Kaip St. Šalkauskis kartų kartais pabrėžė, patriotizmas privalo būti "tobulėjimo bei kultūrinės pažangos veiksnys." Tai ir šiandien mums rodo kelią: krikščioniškajame žvilgyje rasti atramą ir tautinei ištikimybei, o ne ieškoti argumentų nutautimo pateisinimui. Negali būti ateitininko, išsižadančio Kristaus. Lygiai negali būti

ateitininko, išsižadančio savosios lietuvių tautos. Kas palieka lietuvių tautą, tas palieka ir mūsų eiles. Tačiau krikščioniškoji ištikimybė savo tautai mus įpareigoja daugiau negu tik paprastam "išlikimui". Jei ir "išliktume", tai daug nereikštų. Svarbu ne tik "išlikti", bet ir prasmingai išlikti. Todėl tautiškumo principas mums yra apeliavimas ne pasitenkinti tik lietuviškumu, bet jį įprasminti žmogiška gelme, kūrybiniu nusiteikimu, dvasiniu savęs realizavimu.

Inteligentiškumo principas iš mūsų reikalauja intelektualinės kokybės: daugiau tiesos alkio, daugiau probleminio troškulio, daugiau idėjinio nerimo! Tik tai žmogus tikrai pasiekia, ką savaip pasiekia, ne iš rutinos perima, o pats iškovoja. Nereikia baimintis tiesos ieškojimo žodžio vien dėl to, kad jį nori monopolizuoti tie, kuriems tariamasis tiesos ieškojimas greičiau tėra paskutinės mados vaikymasis. Tuščios šnekos, kad laisvei išsaugoti nereikia susipančioti ideologija, pasaulėžiūra. Iš šių šnekų greičiau byloja tiesos baimė, o ne tiesos ilgesys. Tiesa nieko nepančioja ir nėra laisvės priešininkė, nes tiesa prieinama laisvai, o ne kieno nors įsakymu ("iš anksto ir iš aukšto"). Gyva tiesa visada yra ieškanti ne dėl to, kad būtų nežinioje klajojama, o dėl to, kad tiesa yra neišsemiama. *Tiesos neišsemiamumas žadina nenurimti.* Nauji klausimai moksle, nauji uždaviniai gyvenime ,naujos kartos istorijoje nuolat verčia ieškoti naujų sprendimų. Tikėdami Kristų, neieškome kitų dievų, bet ieškome ir turime ieškoti, kaip krikščioniškosios tiesos šviesoje rasti kelią istorijos vingiuose.

Pagaliau *visuomeniškumo* principas iš mūsų reikalauja organizacinės ir aplamai bendruomeninės kokybės: daugiau visuomeninės pareigos bei atsakomybės, daugiau bičiuliško jausmo savo tarpe ir su visais kitais. Kaip kitoms organizacijoms, taip ir mums šiuo metu yra iškilęs pavojus per uoliai praktikuoti pramoginį visuomeniškumą, bet pamiršti pareiginį visuomeniškumą (su entuziazmu priimamas pakvietimas pobūviui, bet su abejingumu šalin pastumiamas pakvietimas susirinkimui). Kada daug kur esame susitelkę tik maži kolektyvai, labai svarbu, kad visi nariai būtų lygiai pareigingi. Santykiuose su kitais aktualu budėti prieš išeivinio visų prieš visus kovojimo pavojų. Tas pavojus visada gresia išeiviams dėl to, kad sergančiuose organizmuose visos žaizdos be galo sunkiai gyja. *Minties vienybė visada liks tolimas idealas. Bet meilės vienybė leidžia broliškai gyventi, nepaisant visų skirtybių.* Tik ilgėkimės vienybės su meilės dvasia, kuri peržengia visas ribas! Neįsivaizduokime nevienybės ten, kur jos nėra, ir siekime vienybės ten, kur jos reikia. Esame vieningi, kuria esame susitelkę į katalikiškąsias organizacijas. Bet turime gyvinti vienybės sąmonę su visais tais katalikais, kurių daug yra kitose įvairiose organizacijose. Čia tikroji katalikų vienybės prasmė. Savo ruožtu gilintinas krikščioniškasis solidarumas su tais mūsų broliais, kurie priklauso protestantiškosioms bažnyčioms. Pagaliau reikia puoselėti visos mūsų bendruomenės lietuviškąjį broliškumą.

Daug visoje mūsų bendruomenėje pavargimo, iš kurio ilgimasi "šūkių" ir "receptų". Laikau šį pavargimą neteisiu, o šį ilgesį — apgaulingu. Nėra teisaus pavargimo, nes nėra teisės pavargti. Ką mandagiai vadiname pavargimu, iš tikrųjų tėra dvasinis sunykimas. Iš jo pakilti visų pirma reikia ne "šūkių", o minties išbudimo, ne "receptų", o sąžinės pažadinimo. Viltis yra ne "šūkiuose" ar "receptuose", o mūsų pačių kiekvieno mintyje ir valioje. Todėl ir apeliuoju į kiekvieno asmeninę atsakomybę už visa, kas mums brangu. Kiek visi atsakysime už save, tiek klestės ir visa mūsų organizacija. O kiek klestės mūsų organizacija, tiek ji savo krikščioniškąja dvasia gaivins ir visą lietuvių išeivių bendruomenę.

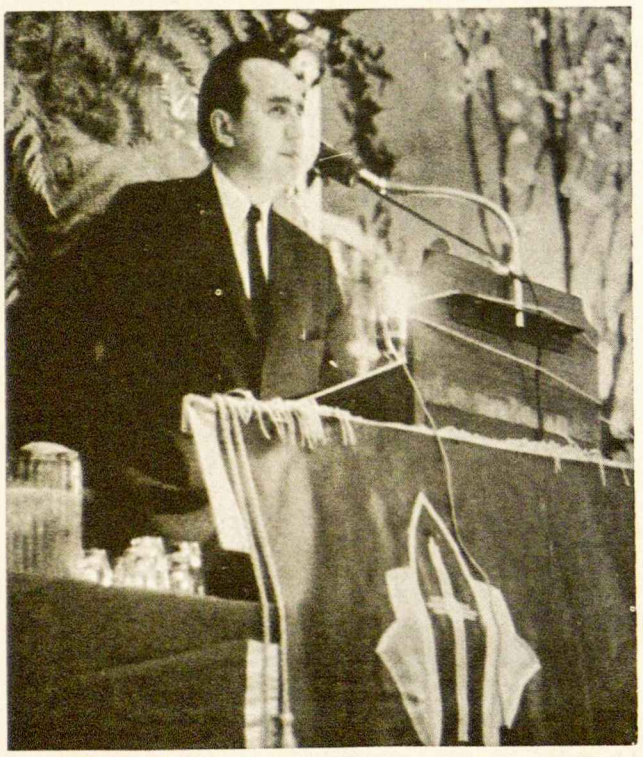

Dr. Vytautas Vygantas skaito paskaitą šeštadienio posėdyje

Viešpaties Jėzaus Atsimainymo lietuvių parapija, Maspeth,L.I. N. Y., kur įvyko Nepaprastos Konferencijos uždaromasis posėdis

Ateitininkijos šiandieninė padėtis

A. SUŽIEDĖLIS

Paskaita, skaityta Nepaprastojoje Konferencijoje, remiantis ateitininkų anketos daviniais — juos ištisai paskelbsime ateinančiame "Ateities" numeryje.

Ateitininkijos padėtį galima vertinti iš keletos perspektyvų ir tą vertinimą dėti į įvairius rėmus: perspektyva ir rėmai gali būti ideologiniai, teleologiniai, misiologiniai, istoriniai. Galėtume taip pat pasirūpinti, ir kam tas paveikslas yra piešiamas — ar viešam pasižiūrėjimui, ar dvasiai sujudinti, ar apsnūdusiam nariui pabudinti. Šiuokart vienos kurios perspektyvos neieškosime ir rėmų netaikinsime, nes tema plati, medžiaga gausi, o laikas ir vieta riboti. Pranešimo tikslas taigi labai paprastas —— konkrečiai ir faktiškai aptarti, kas yra ateitininkijos žmonės, kur jie yra, ką jie galvoja, kuo rūpinasi, ir ką ir kaip veikia, asmeniškai ir kolektyviai. Tai įvadas į žvilgsnį, į save, kuris be abejo konferencijos plenumo ir sekcijų darbuose bei svarstymuose taps papildytas, patikslintas, praplėstas ir diskutuojamas.

Padėtį norėtume apžvelgti šitokia tvarka:

1. Kiek ir kur turime narių.
2. Kas jie yra ir iš kur ateina.
3. Kokio jie principinio nusistatymo ir praktikos.
4. Kokia mūsų organizacinė sąmonė ir tampra.
5. Kokios nuotaikos — kuo ir kaip pasigėrima, kuo ir kaip nusiskundžiama.

Pranešimo medžiaga — federacijos anketos daviniai ir federacijos valdybos žinios, patirtis ir rūpesčiai.

Nariai ir skaičiai

Sąrašuose esame 2000 — tai pagal sąrašus, kurie sudaromi vienetuose. Juose be abejo yra nariai, kurie **įsirašo,** ir tie, kurie **įrašomi,** iš enercijos. Taigi galime kalbėti apie aktyvą ir pasyvą. Aktyvo yra maždaug 1100 - 1200 tai tie nariai, kurie balsuoja sąjungų ir federacijos

rinkimuose, užsimoka nario mokestį, ir vienu ar kitu atveju atsiliepia į organizacijos bendrus reikalus. Kiti yra nariai daugiau iš papročio, gera valia prijaučiantys.

Sprendžiant iš dalyvavimo rinkimuose ir sąrašų, ir aktyvas ir bendras skaičius yra pastovūs paskutinio dešimtmečio laikotarpyje. Čia neįskaitomi jaunučiai; jų prieš dešimt metų neregistravome, dabar turime, bet būtų sunku duoti skaičių, nes daugelis lieka tik vietiniuose sąrašuose.

Pagal sąjungas pasiskirstome taip: 1200 sendraugių (25 skyriai), apie 500 moksleivių (27 skyriai), virš 300 studentų (14). Studentų skaičiun įeina ir tie, kurie jau studijas baigę paskutinių dviejų metų bėgyje. Kraštais: 1400 JAV, virš 200 Kanadoj ir arti 200 Australijoj, virš 100 Pietų Amerikoj ir maždaug 150 Europoj. Visų trijų sąjungų skyriai yra JAV, Kanadoj, Australijoj, Italijoj, Vokietijoj; Pietų Amerikoje veikiama daugiau bendrai. Yra įsisteigiančių naujų vienetų: studentų draugovė Argentinoj, studentų ir moksleivių vienetai Australijoj. Tačiau taip pat yra ir žūstančių: Bostono moksleiviai, Worcesterio sendraugiai. Šioj konferencijoj neatstovaujami taip pat Kanados Winnipego, Windsoro sendraugių skyriai; yra ir kitų vienetų neatstovaujamų, bet dėl rimtesnių priežasčių — tai tolimesnių kraštų moksleivių ir studentų skyriai.

Tiek bendros statistikos. Sekančios pranešimo pastabos — charakterizacija at-kijos aktyvo, taigi jos gyvosios pusės: pasyvą kai kur tegalima apibūdinti atskirais pavyzdžiais, šiaip jau tie nariai federacijos valdybai neprieinami.

Kas mūsų nariai ir iš kur ateina?

Peržvelgiant sendraugius ir padalinant amžiumi į keturis dešimtmečius (25-34, 35-44 ir t. t.) randame, kad aktyvas pasidalinęs maždaug apylygiai — taigi bendru skaičiumi neturime didelių spragų. Čia išimtis Kanada — jaunų sendraugių tik keli, taip pat tik keliolika studentų.

Skirstant lytimis, jaunuosiuose sendraugiuose aiški persvara moterų — jų dvigubai daugiau. Įdomiu sutapimu, taip pat yra ir studentuose — jaunesnių kaip 20 metų, taigi pirmųjų dviejų metų kolegijos, studenčių žymi persvara ir aiški vyrų spraga. Moksleivių tarpe atvirkščiai — jaunesniųjų skaičius lytimis lygus, bet vyresniųjų mergaičių daugiau, arba bent jų daugiau su organizacija artimiau sutapusių. Įdomu ir tai, kad mergaičių moksleivių ir studenčių dar didelis procentas pasisako į at-kus įstojusios raginamos draugių, bet vyrų tarpe tai jau retas atvejis. Šiaip jau daugumas įstoja raginami tėvų ir du trečdaliai ateina iš šeimų, kuriose bent vienas iš tėvų at-kas: taip pat yra ir su pačiais jauniausiais sendraugiais, baigusiais gimnaziją jau šiame krašte. Didelis kontrastas šiuo atžvilgiu yra tie jaunesnieji sendraugiai, kurie gimnazijas baigė dar Vokietijoj — jų 70% iš šeimų, kuriose nei vienas iš tėvų ne at-kas. Tai atspindi aktyvią moksleivių sąjungos prieaugą Vokietijoje, kai tuo tarpu emigracijoje aiški linkmė at-kams prieauglį berasti savo tarpe. Viena žymi spraga — jei sendraugių ir dar studentų tam tikras procentas įstojo raginami kapeliono, tai iš anketą atsakiusių moksleivių tokio nėra nei vieno. Čia, žinoma, išimtį sudaro Pietų Amerikos ir Australijos vienetai, kurie įsteigti kapelionų rūpesčiu.

Įstojimo ir verbavimo klausimu dar pažymėtina, kad neretas studentas ir moksleivis pasisako, jog perlengva at-ku tapti —— pasakei, kad nori būti, ir esi; esą ir tokių narių, kurie nežiną, kas at-kai, juose atsiradę. Turbūt tiesa, kad nenorėdami prarasti kandidatų, mes ir programos išėjimo reikalu esame atlaidūs.

Kiek moksleivių pereina į studentus, būtų sunku pasakyti. Viena problema yra tai, kad išvažiavęs studijuoti abiturientas dažnas nepritampa prie studentų draugovės, nes jos parankiame atstume nėra. Tokiu būdu jis iškrinta iš sąrašų ir su juo ryšys nutrūksta, nors kitu atveju jis gal veikiai pritaptų. Reikėtų svarstyti galimybes moksleivius pervesti į studentų sąjungą prieš jiems gimnaziją baigiant. Girtini tie atvejai, kaip Čikagoje, kur studentai pasirūpina sueiti su moksleiviais į kontaktą, suruošdami jiems studijų šakų apžvalgas ar panašias progas.

Nuo liepto iš studentų į sendraugius nuslįsta labai didelis skaičius. Bendrais bruožais šitą klausimą paliesime vėliau, kartų dialogo prasme. Galime tačiau čia pažymėti, kad siunčiant anketą, rasta bent 150 narių, kurie yra buvę SAS sąrašuose paskutinių penkių metų laikotarpy, bet kurių sendraugių sąrašuose nėra.

Lietuvišku keliu

Kritiško klausimo bendro, principinio nusistatymo krypties prasme tuo tarpu nėra — su mažomis išimtimis aktyvieji nariai yra aiškaus ir tvirto lietuviško nusistatymo. Į klausimą, ar Lietuvon grįžtų, atsako "ne" 6% sendraugių, 12% studentų, 19% moksleivių, ir čia reikia turėti mintyje tai, kad visi moksleiviai jau gimę ne Lietuvoje, ir didelė dalis gyvenamajame krašte. Studentų ir moksleivių didelis procentas šiuo klausimu atsako esą neapsisprendę, ir tai yra realistiškas atsakymas į spekuliacinį klausimą. Tai nėra mandagus nusistatymo vengimas ar apėjimas, nes iš kitų davinių aiškiai matyti, kad lietuviškoji identifikacija dar labai stipri ir jaunuosiuose, ir kad lietuviškumas nėra pašalinė ar pridėtinė, bet integrali asmeniško gyvenimo ir mintijimo dalis. Į klausimą "kas labiausiai at-kuose patraukia ir patinka?" studentų didžiuma atsako — du dalykai: aiški ideologija ir proga bendrauti ir būti su lietuviais. "Kokie klausimai lietuviškumo atžvilgiu labiausiai rūpi?" Vienas antras tepasako — "kokia nauda būti lietuviu?" ar "tauta, kaip viduramžių padarinys, atgyveno". Daugumai gi rūpi lietuviškumo išlaikymas, Lietuvos laisvė, lietuviškos šeimos kūrimas, lietuvių vardo ir kultūrinio turto skleidimas, ir, įdomu, lietuviškumas prieauglio — kas daryti, kad jaunučiai ir moksleiviai išliktų lietuviai? Penki iš šešių studentų nusistatę kurti šeimas tik su lietuviu - lietuvaite. Keturi iš penkių moksleivių ir studentų — ir tai šiek tiek didesnis procentas negu sendraugių — pasisako, kad at-kais gali būti tik lietuviškai kalbą.

Jei bendro nusistatymo atžvilgiu padėtis nėra bloga, tai praktiškam gyvenime betgi kyla akylių sunkumų. Čia jų paminėsime du, kurie laukia organizacijos apgalvoto atsakymo:

Pirmasis yra lietuvių kalbos klausimas. Paėmus visus 700 į anketą atsakiusius bendrai, tėra tik vienas kitas, kuris pasisako šeimoje kalbąs angliškai ar beveik vien angliškai — čia išimtis Brazilijos jaunimas, kurių jau dauguma kalba krašto kalba arba abiem. Į klausimą, kuria kalba kalba su lietuviais draugais, atsakymai jau kito vaizdo: du trečdaliai studentų dar pasisako kalbą lietuviškai ar beveik vien lietuviškai, bet jau tik ketvirtadalis moksleivių. Kas apsilanko jaunimo stovyklose, tam tai nėra paslaptis. Organizacijos, jaunimo vadovų be abejo čia daroma, kas galima. Bet vienas aspektas gal nėra pakankamai pabrėžtas. Pabrėžiame, kad reikia **daugiau** lietuviškai kalbėti, ir tai pabrėžiame negatyviai — mažiau anglų, kalbą vartoti. Svarbu akcentuoti tai, kad galima ir reikia lietuviškai **gerai** išmokti. Du trečdaliai studentų pasisako, kad jie kalba moką gerai ir žodžiu ir raštu — ir iš tiesų jų rašytinė kalba nėra dar prasta. Bet toks procentas moksleivių sakosi gerai moką, ir jų kalba jau prastesnė. Yra taigi pavojus, kad kalbos lygyje jau daromas kompromisas, pasitenkinama naminiu standartu — svarbu **susikalbėti,** svarbu **daugiau kalbėti, mokėti** parašyti, bet mažiau svarbu **kaip.** Šiuo atžvilgiu savim pasitenkinimas jau paliečia ir patį sąmoningiausią

jaunimą. Daug kas pasidžiaugia "Ateities" jaunatve, bet daug padaroma pastabų ir jos kalbai. O "Ateities" mokykla turėtų būti ir kalbos mokykla. Jei studentų biuletenio Gaudeamus kalba vaizdi, gyva, graži, tai gali būti ir "Ateities" — tai ne cenzūros reikalas, o paprasto dėmesio, akcento ir talkos.

Vienas šiuo atžvilgiu apleistas, arba neefektyviai tvarkomas, reikalas yra lietuviška **skaityba.** Kad išleidžiame eibę knygų, ir kad jas dar perkame, tai faktas — arti pusės sendraugių nupirko pernai bent 10 knygų. Du trečdaliai studentų ir moksleivių jas skaito, tačiau skaito, atrodo, kas papuola po ranka, be atrankos ir plano. Moksleiviai išvardino 160 skirtingų knygų — nuo Baltojo Vilko iki Enciklopedijos — bet nei vienos jų nėra perskaitę daugiau kaip septyni. Studentai išvardino 80, bet nei vienos daugiau kaip aštuoni. At-kams taigi didelė proga ir užduotis jaunuosius su skaityba supažindinti, įvesti tai į programas ir planus daugiau negu ligi šiol, arba efektyvesniu būdu. Jei dar daugelis jaunųjų perskaito keturias, penkias knygas į metus, tai jos turėtų būti tos, kurios kviestų daugiau skaityti, o ne jų baidytis.

Tai kalbos ir skaitybos problema. Kita problema — ir ja pats laikas susirūpinti — lietuviškumui išlaikyti remiamės ir bazuojamės lietuvių kolonijomis. 85% moksleivių ir ¾ sendraugių, studentų gyvena didelėse kolonijose, priklauso lietuvių parapijoms ir iš šių 90% lanko lietuviškus parengimus kas mėnesį ar dažniau. Bet jau vis didėjantis procentas, kaip matyti iš jaunųjų sendraugių, profesinių progų ieškodami, iš didžiųjų kolonijų pasitraukia į mažesnes arba ten, kur lietuvių visai nėra. Jų ryšys su lietuviškuoju pasauliu lieka spauda, knygos ir retas apsilankymas didesnėj kolonijoj. Organizacijai šitai pateikia didelį uždavinį rasti būdų ir kelių į šių narių lietuviškas reikmes bent iš dalies atsakyti. O reikmės yra — teko stebėti, su kokiu entuziasmu pavieniai nariai jiems retomis progomis sutinka savo lietuvius draugus, su kokiu dėkingumu mažoj kolonijoj priimamas lietuvis kunigas. Čikagos opera daugeliui tėra laikraščio žinutė. Tai rimta problema; jos neišriš bendruomenė, o gali spręsti tik tokia organizacija, kaip at-kų, nes ji glaudesnė ir tampresnė ir todėl gali palaikyti asmeninius ryšius. Centrinis sendraugių skyrius, atrodo, nėra pakankamas sprendimas. Čia reikia platesnio žvilgio ir pastangų ir iš tų narių, kuriems lietuviškoj užuovėjoj patogu.

Religinė sąmonė ir praktika

Katalikiškumo atžvilgiu reikia taip pat skirti principinį nusistatymą ir praktikos klausimus. Principine prasme, nėra svyravimo — didelė dauguma narių — lygiai sendraugių, lygiai studentų — spontaniškai pasisako, kad at-kijos pats tvirtasis bruožas ir jos patrauka yra kaip tik aiški pasaulėžiūrinė ideologija, religinis organizacijos aspektas. Tik retas pasisako, kad religinis aspektas pertemptas, ir kad turėtume koncentruotis vien lietuviškumo darbe. Tačiau **neretas** pažymi ir pavyzdžių pateikia, kad religiniu atžvilgiu mes vienoki dedamės, o kitoki esame.

Moksleivių tarpe taip nėra. Visai konkrečiai imant, 90% moksleivių eina sakramentų kas mėnesį ar dažniau, ir daugiausia kas savaitę, ir atlieka metines rekolekcijas. Studentų ir ypač sendraugių tarpe — jau kitas vaizdas. Ir atrodo, kad prasčiausia yra ten, kur religinė praktika jau nesusilieja su lietuviškąja forma. Studentų, kurių nemaža dalis studijų metu gyvena atskirai nuo tėvų, taigi ir atokiai nuo lietuviškos parapijos, daug mažiau negu moksleivių ar sendraugių atliko metines rekolekcijas. O kadangi ir šiaip jau linkstama parapijoje dalyvauti tik bažnyčios lankymu ir materialiniu rėmimu — Šv. Vardo, sodalicijoms ir panašiems parapijos vienetams tepriklauso studentų ir sendraugių tik 15% — tai be abejo tų narių, kuriems lietuvių bažnyčia neprieinama, dalyvavimas parapijoje yra dar nominalesnis. Trečdalis sendraugių yra

Ketvirtos sekcijos posėdis. Kalba dr. Justinas Pikūnas

labai aiškios nuomonės, kad jei nepriklausai lietuvių parapijai, tai parapijoje aktyviai dalyvauti neprivalai. Prasčiausia statistika — labai konkreti — yra betgi ta, kad organizacijos, kuri savo šūkiu turi eucharistinio popiežiaus pabrėžtą motto, pusė sendraugių eina sakramentų tik keletą kartų į metus, o 7% dar rečiau. 19 metų studentė, be didelės filosofijos, problemą aptaria šitokiu klausimu: "kaip tėvus, kurie užaugo Lietuvoje, pripratinti prie didesnio religiškumo — kaip paaiškinti, kad dažnas ėjimas prie Šv. Komunijos nėra niekinimas Dievo, o pagarba?" Eucharistinis momentas organizacijai taip pat yra labai gyvas reikalas. Ten, kur parapijos yra, dažniau praktkuotinos bendros Komunijos ir agapes, ne vien metinių švenčių proga; jas ypač vertina ir mėgsta moksleiviai, gal praverstų ir atspariesiems sendraugiams.

Yra taip pat gyvas reikalas — ir pačių narių, vyresniųjų — pareiga — duoti studentams ir moksleiviams daugiau religinio - pasaulėžiūrinio turinio. Yra daug jaunimui rūpimų klausimų, kuriems atsakymas at-kų organizacijos ribose įprasmintų ne tik religinį uždavinį, bet ir lietuviškąjį, nes tai atsakytų į tas spragas asmeniškame gyvenime, kurias jaunimas akyliai jaučia. Štai eilė labai konkrečių, studentų iškeltų, religinių ir moralinių klausimų:

Bažnyčia ir laisvė
Kristaus dieviškoji asmenybė
Laisva valia
Vatikano suvažiavimas ir ekumenika
Dievo buvimo įrodymas
Dievo teisingumas
Tautinė kalba liturgijoj
Kas gali būti išganytas
Dogmų keitimas
Parapija žmonėms, ar žmonės
Mišrios santuokos parapijai
Auksinės katedros ir skurdas
Lietuvių tautos religinis niokojimas
Popiežiaus neklaidingumas
Kunigystė ir moterystė
Gimimų kontrolė
Gailestingas žudymas
Viduramžių Bažnyčios klaidos
Kaip Dievo visa žinojimas liečia žmogaus laisvę
Kokio pateisinimo reikia likti nevedusiam

Organizacijos rėmuose yra proga į šituos klausimus duoti atsakymus, ir tai ne kilniais šūkiais ir pamokslais, o labai konkrečia informacija ir diskusijom.

Ateitininkai visuomenėj

Visuomeniškumo atžvilgiu, at-kijai turbūt reikia mažiausia apologetikos. Kai kam, tiesa, atrodo, kad mes esame savyje užsidarę, kad mes esame organizaciški **"snobai,"** taigi nebendraujame su kitomis katalikiškomis ar lietuviškomis organizacijomis. Tarporganizacinis bendravimas ir santykiavimas yra tačiau daugiau paviršutinės formos dalykas. **Tikrasis** bendravimas, konkretus dalyvavimas ir įnašas visuomenėje gali būti **tik pačių narių.** Ir nėra jokio klausimo, kad pavienių individų at-kų veikla visuomenėje yra gal pats stiprusis at-kijos bruožas. 95% sendraugių priklauso bent vienai kitai lietuvių grupei ar organizacijai. Didesnė pusė sendraugių vyrų paskutinių penkių metų laikotarpy yra ėję kur nors kitur atsakingas visuomenines pareigas. 85% yra įsirašę į bendruomenės apylinkes — jei tiek įsirašytų visų lietuvių, bendruomenės sąrašai būtų keleriopai stambesni. At-kų duoklė lietuviškai knygai ir spaudai yra ypač svari. Nėra, taigi, abejonės, kad be at-kų sendraugių, lietuviškosios visuomenės veidas nebūtų toks, koks jis yra šiandien, ir tai būtų išblyškęs veidas.

Jei at-kijos įnašas šita prasme neatrodo toks didelis, koks jis yra, tai tik todėl, kad visuomenėn eiti mes linkę arba kaip tūli piliečiai arba kieno kito vardu, bet ne ateitininkų. Kodėl taip yra, ir ar tai gerai ar negerai lietuviškos visuomenės labui, to nespręsime, bet žinoma ir aišku, kad pačiai organizacijai tai negerai. Organizacijos **viešas** veidas yra be galo svarbus jos **vidaus** tamprai ir jos narių nuotaikoms, ir ypač jaunesniųjų identifikacijai ir entuziasmui. Narys, kuris neturi laiko ar jėgų savai organizacijai, nes našiai dirba kitur, privalo vis dėlto organizacijai atiduoti skolą — o ta skola daugumos sendraugių yra labai didelė — bent tuo, kad jį viešame gyvenime būtų galima at-ku atpažinti ne vien pagal sąrašą.

Yra taip pat reikalas ir jėgomis pasidalinti taip, kad jų liktų ir savai organizacijai. Tai nėra organizacinis egoizmas, o labai realia prasme toliaregystė iš to paties visuomeninio labo požiūrio. Tam, ką sendraugiai visuomenei duoda, patys pradžią yra gavę at-kuose. Kam nors o gal visiems bent vienu kitu atveju ,reikia rasti jėgų ir laiko duoti pradžią jaunesniems. Sendraugiai sutaria garsiu unisonu — "reikia traukti į darbą jaunimą", bet daug retesnis balsas šaukia sendraugį į darbą **pas** jaunimą, o jaunieji tos paramos labai aštriai pasigenda. Laiko ir jėgų galėtume surasti, jeigu planingai nutartume, kad nėra reikalo visuomeninėj veikloj išbyrėti į aštuonis vėjus. Lietuvių tarpe yra eilės klubelių ir grupelių, kurios nieko specifiško ir savito neturi ir neduoda. 14 parengimų per 9 savaitgalius surengti nedidžiausioj kolonijoj, rodos, toks pats gėris kaip ir daugpatystė. At-kai, su šiek tiek koordinacijos ir diskrecijos, galėtų ir tą labai reikalingą įnašą visuomenėn padaryti — neramstyti dublikacijos. Tada liktų daugiau jėgų ir savai organizacijai, o nei kiek nenukentėtų bendroji visuomeninė veikla.

Organizacijos tampra ir sklaida

Organizacinių reikalų negalime teužsiminti prabėgomis, nes tikslai ir uždaviniai tegalimi pasiekti ir atlikti, jei tam yra priemonės. Kada kiekviena pastanga ir jėga yra brangi, tada ypatingai svarbi yra koordinacija, o išsklidus po pasaulio erdvę ją lengva prarasti, ir patiems pasimesti. Taigi kokia mūsų organizacinė padėtis? Kas silpna ir kas stipru?

Tur būt pati bendriausia organizaciniu atžvilgiu mūsų žymė yra tai, kad 2000-čių organizacijos ratus dideliu prakaitu suka žiupsnelis žmonių. Paskaičiavus — ir ilgai nereikia skaičiuoti — aiškiai matyti, kad didžiuma šitų žmonių vadovaujamąjį darbą dirba jau dešimtį metų ar ilgiau — taigi visą laiką tie patys žmonės, išskyrus porą trejetą kas met ateinančių ir tame darbe užsiliekančių studentų ir moksleivių. Taip yra vienetuose ir taip bendroj veikloj. Šitų žmonių ištvermė ir pasiaukojimas ir yra mūsų organizacinė stiprybė, nors tai nejvertinama stovint atokiai ir žiūrint iš šalies. Iš metų į metus darbas mielai paliekamas tiems, kurie jį ligšiol dirbo. Vadovybių ir valdybų rinkimai, išskyrus kontrolės komisijas, yra visiems gerai žinomas skandalas — tai, aišku, nėra at-kų savita ypatybė, taip yra visur lietuvių tarpe. Išrenkamas kas priverčiamas, ir išrinktas kiekvienas nori būti iždininkas. Sunkiausia, aišku, ką nors priversti būti jaunimo globėju; vien dėlto, pavyzdžiui, mirė Bostono moksleiviai. Kur atsiranda globėjas savanoris, nepriverstas, ten moksleiviai labai puikiai veikia. Jie ir susirinkimų nebijo — 85% jų lankosi kaskart, ir nevienas klausia, kodėl nebūna dažniau. Studentai taip pat mielai susiburia, ir nesibaido rimtų paskaitų ir programų, o jų laukia ir jas organizuoja. Štai šįmet surengti Gavėnios seminarai Baltimorėj, Čikagoj, kursai New Yorke. Į stovyklas jaunimo važiuoja dideli būriai ir jų laukia su dideliu entuziasmu. Bet paskaitininkus surasti jau gyva problema — jų jau tenka ieškoti tarpe tų, kurie ir šiaip visą organizacinį darbą dirba. Kitų sendraugių studentai nepažįsta, nes eiliniam sendraugiui ateiti į studentų susirinkimą, kad patirtų, kas jauniesiems rūpi ir gal talkos pasiūlyti — negirdimas dalykas.

Patys sendraugiai nesilanko ir į savo susirinkimus. Čikagoj pribūna 40 iš 300 sąrašuose; mažesniuose skyriuose gerai, jei ateina pusė. išskyrus vieną kitą vietovę vienais metais, kai ateina judresnė valdyba, sendraugių susirinkimuose nieko gero ir nevyksta. Nei vienas sendraugis nepasisako, kad jis kąnors iš susirinkimų gauna ar ką nors naujo išsineša. Programoj daugiausia vien einamieji reikalai, kurie dažniausiai visvien paliekami tvarkyti valdybai.

Nario mokestis taip pat yra tam tikras padėties barometras. Įdomu tai, kad studentai nusistato sau didesnį mokestį, negu sendraugiai. Negerai yra, kad moksleivių ir studentų sąjungos per metus turi verstis ir verčiasi pajamomis iš stovyklų — taigi iš studentų ir moksleivių, kurių tėvai arba jie patys iš vasarinio uždarbio kelionėm ir stovyklom išleidžia $50, $100, kai tuo tarpu yra sendraugių, kurie neužsimoka dviejų dolerių per metus. Kai kas pasako — tai ne prievolė, tai tik solidarumo dalykas, bet jei kam ateina mintis, kad gal neužsimokėjusieji turėtų ir nebalsuoti, kyla garsus balsas, kad tai nedemokratiška. Šalpos Fondą pastoviai remia gal tik ketvirtadalis sendraugių. Į sendraugių sąjungos vajų "Ateičiai" paremti prašomu laiku atsiliepė bene du skyriai.

Šitaip nėra todėl, kad geriau šiuo atžvilgiu tvarkytis neišgalėtume. Esame pajėgūs. Yra tik 10% sendraugių šeimose, kuriose bendros pajamos žemiau $5000 ir daugiau negu trečdalis šeimose, kur pajamos viršija $10,000. Arti pusė sendraugių vyrų dirba savo profesijose. Ir žvelgiant iš kito taško — ne organizacinio solidarumo, o atskiro nario duosnumo atskiru atveju — vaizdas visai kitoks. "Ateities" premijoms $1000 surinkti ne per nevalią; prašytų ir atsisakiusių buvo nedaug. "Ateities" administraciniai reikalai, po praeitų metų krizės, sprendžiasi gerai, visos eilės narių duosnumo dėka. Kai mažesnės kolonijos nario bute daromas susirinkimas, šeimininkas vaišėms išleidžia tiek, kad galėtų užsimokėti Šalpos Fondo mokestį dešimčiai metų. Taigi lėšų yra, ir, kiek griežčiau tuos reikalus sutvarkius, organizaciniai darbai neturėtų čia kliūčių sutikti.

Dar vienas organizacinės tvarkos aspektas, kuriam stipriosios pusės deja nėra. Tai mūsų visiškas ignoravimas bet kokių laiko ir datų terminų. Konferencijos atstovų rinkimo terminus teko atidėti du kartus, kitaip kon-

ferencijoje nebūtų buvę nei dešimt atstovų. 50 anketų grįžo gegužės mėnesį, nors prašėme jas grąžinti iki kovo pabaigos.

Sąjungų valdybos, prašydamos iš skyrių sąrašų ar atsakymo į aplinkraštį, gali būti tikros, kad laiku negaus pusės, o dalies negaus visai. Štai šiemet studentų valdyba kreipėsi į 45 narius, prašydama siūlymų stovyklos paskaitų temoms: gavo atsakymus iš trijų narių, o pakartotinai prašydama, iš dar dviejų. Kiek tai trukdo ir ardo organizacinį darbą težino tie, kurie aplinkraščius rašo ir atsakymų laukia.

Šituos visus palaidus organizacinės padėties pavyzdžius galėtume sugrupuoti į keturis aspektus: darbo konkretumo, darbo planavimo, ryšių ir solidarumo. Ten, kur veiksmas konkretus, kur reikalas aiškus, kur yra **įvykis,** ne palaida idėja — atsiranda ir žmonės, ir laikas, ir pastangos, ir parama. Prašomas įeiti rinkimų komisijon, retas atsisakys; reikia moksleiviams vėliavos — paminėk sendraugėms, patvarkys; reikia atstovo konferencijon — sykį prisirengėm rinkti, nėra bėdos. Bet būti globėju ar pirmininku jau daugumai labai nekonkretus uždavinys, ir klausimas sprendžiasi kur kas sunkiau. Net nario mokestis, kuris paviršium atrodo konkretus dalykas, tikrumoje eiliniam nariui labai neaiškus, nes metiniai biudžetai pas mus nepraktikuojami, taigi niekas tikrai nežino, kas su tuo doleriu bus padaryta, ir kur jis nueis.

Čia kaip tik ir rišasi antrasis aspektas — darbo planavimo. Kas pas mus planuojama ir kas ne? Planuojame tuos dalykus, kurie periodiški todėl, kad jie tik periodiški gali būti, arba dėl to, kad jie reguliarūs pagal tradiciją. Planuojamos stovyklos, nes jau esame pripratę, kad jos turi įvykti ir joms rengiamės. Kaikur planuojamos metinės šventės, kai jos tampa metine tradicija, ir paprastai jos gražiai praeina ir jose gausiau dalyvaujama. Reguliariai leidžiame "Ateitį"; "Draugo" skyriuje juntama planuotojo ranka. Vienur kitur šiemet taip pat matome vienetų, kurie planuoja metinę ar pusmečio veiklą.

Didžiumoje tačiau kasdieninėje veikloje, planavimo trūksta. Valdybų rinkimams vietose visai nesirengiama — paliekama tas reikalas vienai skaudžiai dienai į metus, o tai galima būtų daug planuočiau spręsti. Sus-mai dažniausiai sušaukiami tada ,kada jų ilgai nebuvo. Valdybų posėdžiai nebūna reguliarūs; narys, gal turįs siūlymų ar klausimų, dažniausiai negali sužinoti, koks organas sąjungų ar vienetų kada susirinks ir kuriam reikalui. Tai vis planavimo problema.

Trečias aspektas — ryšiai ir informacija. Prasčiausia čia yra tarp sąjungų vienetų vietovėse. Didžiausias atsiekimas tai, kad vienas vienetas pakviečia kitą į metinę šventę. Bendri valdybų posėdžiai negirdimas dalykas. Daug kur sendraugiai, studentai, moksleiviai težino iš spaudos, ką kiti tam pačiam mieste daro. Tarp sąjungų tiesioginio ryšio nėra, o būtų paprasta bent posėdžių protokolais, metiniais planais pasikeisti. Federacija iš sendraugių paskutiniu metu protokolus gaundavo, ir tai buvo naudinga. Iš savo pusės, Federacija leido biuletenį einamaisiais reikalais — jį gavo visos valdybos ir vadovai; bėda tai, kad į iškeliamus reikalus laiku nekreipiama dėmesio ir neatsiliepiama. Kai buvo paskelbta pirmoji Konferencijos data, laike trijų mėnesių negauta nei vieno atsiliepimo, o vėliau paaiškėjo, kad daug kam ta data netiko. Tai ryšių aspektas.

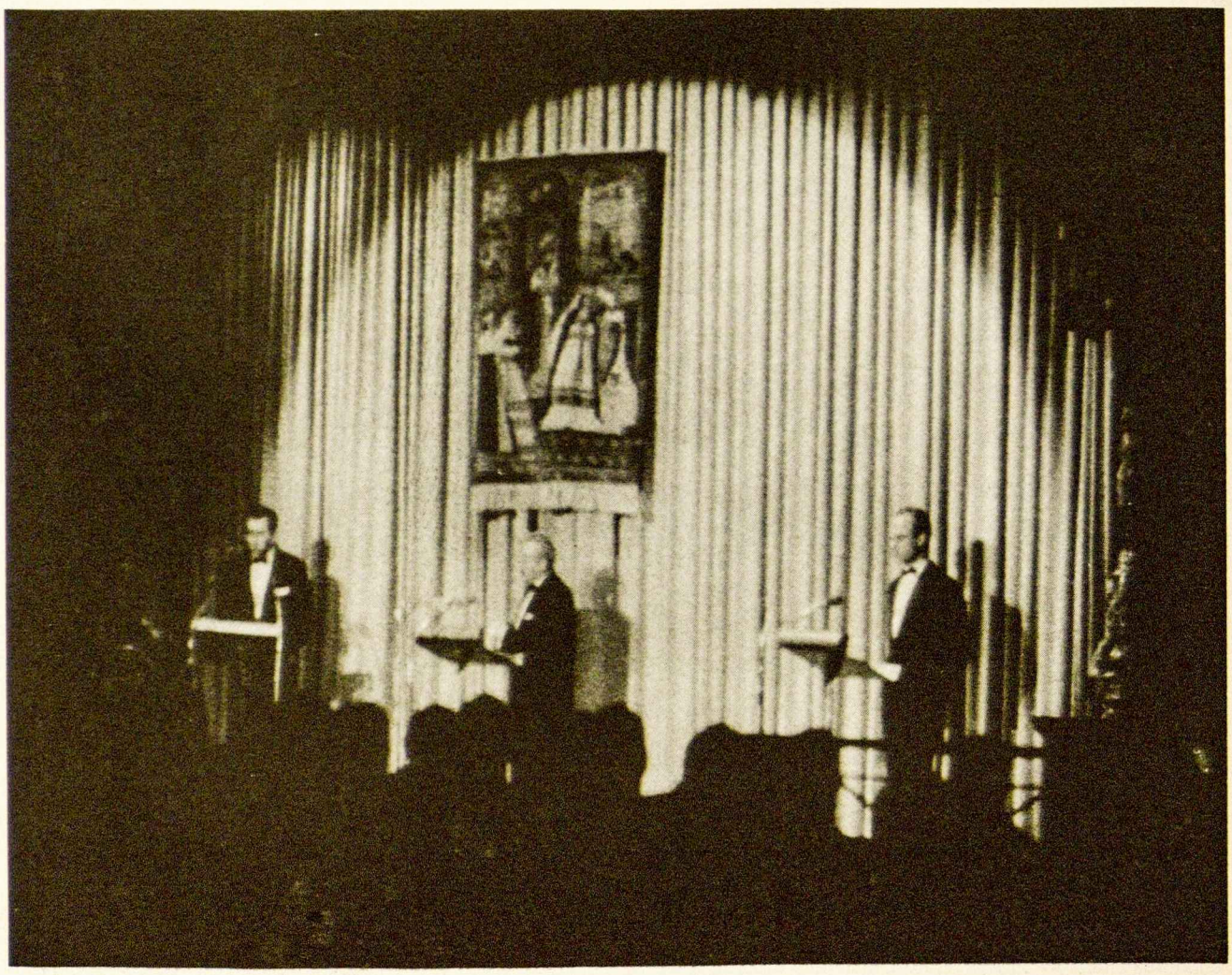

Karaliaus Mindaugo minėjimas įvykęs Nepaprastos Konferencijos metu

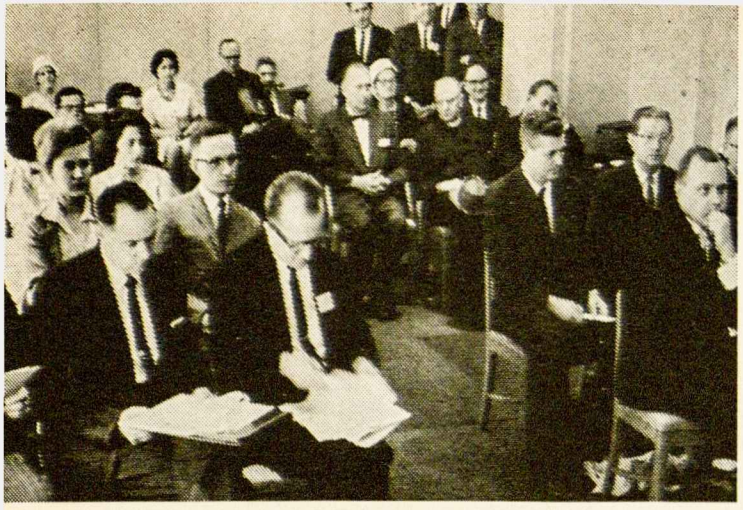

Sekcijos posėdis

Ketvirtas aspektas — narių organizacinis sąmoningumas. Čia turbūt daug nereikia kalbėti ir turbūt tiesioginiai nieko daug negalima ir padaryti. Bet reiktų gal pastebėti vieną bruožą ,ir tai charakteringa labiau sendraugiams — mes dar nesam priaugę demokratinei tvarkai. Mūsų demokratijos supratimas — kiekvienas gali organizacijoje elgtis kaip jam patinka, ir kiekvieno patogumui ir nuomonei turi organizacija pritikti. Mūsuose nesuprantama, kad daugumos sprendimas ,kol jis galioja, galioja kiekvienam nariui ar tai jam patinka ar ne. Gali konferencija nutarti ką nors 90%, bet jei kam kitaip išeina, tai jis ir darys kitaip. Taip pat nenorim susigyventi su mintim, kad visi reikalai negali visuomet būti sprendžiami visų. Narys turi teisę ir būdą vadovaujantį iš pareigų nuimti savo balsu, bet tol, kol vadovaujantis vadovauja, narys negali jo sprendimų nutarimų ir parėdymų sau pačiam **perspręsti.** O mes linkę kiekvieną reikalą spręsti kas sau. Šitas individualizmas yra daugelio mūsų organizacinių vargų šaknis.

Tie keturi organizacinio darbo aspektai — darbų konkretumas, jų planavimas, ryšiai ir solidarumas — praktikoje yra artimai susiję. Solidarumas, organizacinė sąmonė labai priklauso nuo ryšių ir informacijos; niekas negali būti sąmoningas, jei jis nieko nežino. Informacija ir ryšiai tegali būti efektyvūs, jei darbuose yra planas; informacija bergždžia ir neparastai brangi, jei darbai atsitiktiniai. Planuoti gi tegalima konkrečius dalykus, o ir bendresni dalykai konkretizuojasi tik planuojant. Kai kas siūlo prisėsti prie plano 10-20 metų į priekį, ir tai nėra juokinga. Kelerių metų planas reikalingas ne tik federacijai ,bet ir sąjungoms, ir patiems vienetams.

* * *

Tai štai yra keletas pačių gyviausių, dalykiškų ateitininkijos reikalų, kuriuos turime intensyviai svarstyti ir spręsti: narių prieauglis, jų atranka, paruošimas lieptai iš sąjungos į sąjungą, kalba, skaityba, atsakymas į lietuviškas reikmenes tų narių, kurie negyvena kolonijose, eucharistinė praktika, atsakymas į jaunųjų religinius ir moralinius klausimus, jėgų pasidalinimas, veiklos planingumas darbų konkretizavimas, ryšiai ir informacija. Jų galima būtų apibrėžti daugiau, bet ne vieno pranešimo ribose — kitas pranešėjas gal juos kitaip ir pabrėžtų. Bet kai tik **įvadas** tiems svarstymams, kuriems čia suvažiavome.

Svarstydami ir spręsdami, turime betgi atsižvelgti nuotaikų ir sąlygų — kitaip tai, ką sustatysim, liks negyvenimiška.

Kalbėjom apie tai ką mes darom ir ką galvojam. Padėčiai suprasti ir įvertinti turim taip pat pažvelgti ir į tai, ką mes jaučiame.

Nuotaikos — šviesios ir tamsios

Nusiteikimai ir nuotaikos gan ryškiai skiraisi į tris grupes:

Pirmoji tų narių, kurie turbūt visame kame pozityviai galvoja, ir į gyvenimą žiūri šviesiai. Kai jų klausiama, kas at-kuose silpna ir kas stipru, kas patinka ir kas ne — jie turi ką pasakyti abiems pusėms. Jie mato ir įvertina tai kas organizacijoje yra gero — ar tai aiški ideologija, ar rimtos paskaitos ir gilūs klausimai, ar stovyklos, ar charakterio lavinimas intelektualams, proga sueiti, padraugauti lietuviška aplinka, kurią organizacija sukuria religinis bruožas, šviesios ir stiprios paskiros asmenybės ir t.t. Jie gerai įžvelgia į mūsų silpnąsias puses, bet aiškiai viliasi, kad bent kai kurias jų galime pataisyti, daro pasiūlymų, svarsto priežastis, pateikia pavyzdžių. Tai nariai, kuriems aiškiai rūpi at-kija, kurie su ja suaugę dabartyje, ją pažįsta, jos darbus seka, juose dalyvauja, ir remia.

Antroji kategorija nuotaikų — tai **stebėtojų** tų, kurie at-kijos dabartį stebi daugiau mažiau iš šalies. Jei pirmieji, pasisakydami tuo ar kitu klausimu, rašo daugiau pirmuoju asmeniu **"mes"** — taigi aiški identifikacija — tai antriesiems būdinga, kad dažniau rašoma trečiuoju — at-kai daro taip ir taip, at-kams reikia to ir to.—arba visai nerašo. Nevienas atvirai pasako — "nutolau ir negaliu šiais klausimais pasisakyti." Kitas apgaili, kad at-kai netokie, kokie kada buvo. Pasiūlymuose, kur tokių yra, vyrauja bendrybės ir aforizmai. Tai geros valios ir širdies nariai, kurie džiaugtųsi ,jei viskas būtų tobula, bet dabartinė nuotaika — apatija, pavargimas ir taip pat simpatija, atjautimas, bet be judros, be energijos.

Trečios nuotaikos — tai piktų ir karčių žmonių. Kodėl jie iš viso organizacijoj prisilaiko — paslaptis. Šiaip jau dėl jų būtų neverta laiko gaišinti pranešime, bet jų erzelis pila šaltą vandenį visos organizacijos temperatūron, ir todėl apie juos kiekvienam, at-kų rūpesčiais gyvenančiam, reikia žinoti. Kai kurių pyktis prašosi pacituojamas: "Kokie at-kijos stiprieji bruožai?" "Suskilimas, peštynės, vežimas vietoj"; "Ką ji man duoda?" "Nieko neduoda, pasisemti išminties galima ir neat-kų parengimuose." Kitas, at-kiją apibūdindamas, regis negali sustoti: "stagnacija, apmirimas, egoizmas, oportunizmas, kompromitacija, apsnūdimas, šantažavimas." Pora atsiunčia anketą tuščią ir parašo: "niekam nereikalingas darbas", arba "popierizmui nepritariu." Dar kitas, jei kuris klausimas nepatinka, pamoko šitaip: "kvailesnio klausimo negalima sugalvoti."

Šita supykusiųjų grupė — svarbi gairė veikiantiems ir sprendžiantiems, konferencijoje, valdybose ar vienetuose. Tokių kritikų pasiskaičius ir pasiklausius darosi aišku, kad nėra jokio reikalo bandyt visus patenkinti ir visiems pritikti. Tai būtų bergdžia pastanga.

O kas yra tie piktieji? Pažiūrėję jų davinius, matome, kad jie arba visai nėję jokių pareigų organizacijoj ar tik prieš daugiau kaip penkis metus: religinė praktika jų daugumos silpna; didesnis procentas negu kitų šeimoje jau kalba ne vien lietuviškai; daugiau apsisprendusių likti šiame krašte; daugiau nedalyvaujančių suvažiavimuose, stovyklose, kongresuose, neinančių į susirinkimus ir rečiau lietuviškus parengimus. Tai debito žmonės, ateitininkams žuvę tikrai, ir dauguma turbūt ir lietuvių bendruomenei. Jų neatversime, ir pasyviųjų didele liepsna neuždegsime, bet tai ir nėra gyvybiškai svarbu. Svarbiau, kad mes, kaip organizacija atsakytume į norą lūkesčius ir entuziasmą tų, kurie šviesiai galvoja ir yra tikrieji at-kai žodžio prasme.

Kartų dialogo problema

Šito siekiant, kartų dialogo problema — ir jai sprendimo nėra lengvo — yra pati pagrindinė problema. Vyresnieji jaunimui turi daug ko duoti, ir jaunesnieji ieško vyresniųjų atramos, bet daugeliu atžvilgių kartos nesusieina ir viena antros nesupranta.

Kai kurie sendraugiai iš viso, o dauguma turbūt

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVYDO BIBLIOTEKA

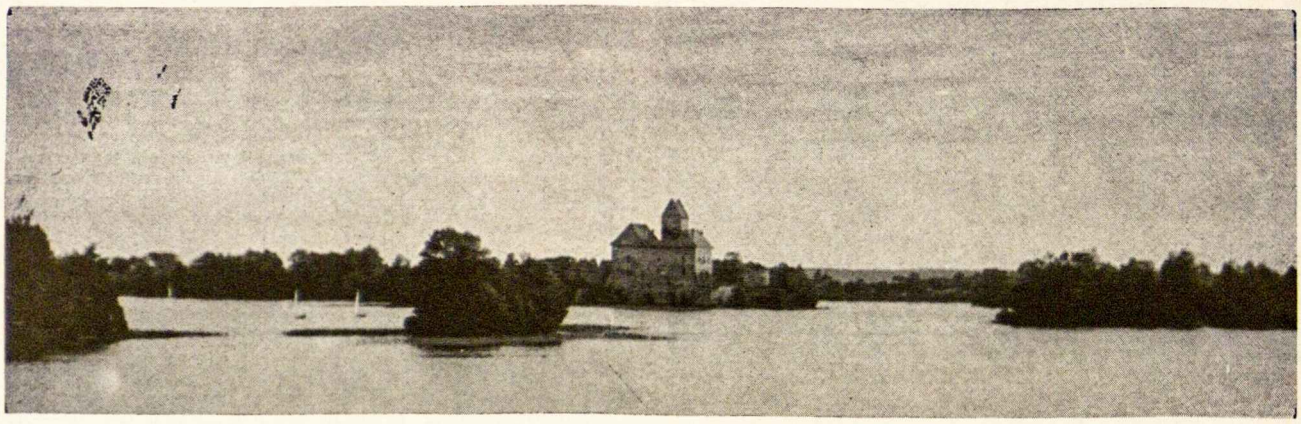

bent kai kuriais atžvilgiais į jaunimą žiūri negatyviai — su būkštavimu ir pesimizmu. Jaunimas šitą pesimizmą jaučia, ir todėl nenuostabu, kad kartais šalinasi ir laikosi atokiai. Vienas studentas šitaip apibrėžia visną iš silpnųjų organizacijos bruožų: "Kai kurių (ne visų) vyresniųjų pasibaisėtinas užsidarymas savo asmeniniuose praeities įspūdžiuose ir jų visiškas nesiskaitymas su jaunesniųjų dabarties sunkumais bei ateities viltimis." O sendraugis silpnąjį bruožą šitaip nusako: "Jaunimo, šiame krašte mokslus einančio ar juos baigusio, elgsena ir galvosena, besikertanti su at-kų principais." Sendraugis nesupranta jauno žmogaus entuziasmo krašto aplinkai, kylančio iš gyvo reikalo ją pažinti, joje gyventi, ją apvaldyti; jaunam gi nėra aišku, kodėl vyresnysis aplinkai jaučia nepasitikėjimą ir nei nenori jos pažinti. Vienoje magistrato studijoje, kuriai davinius sendraugiai duosniai susiuntė, randama, kad didelė dauguma sendraugių sutinka su štai kokiais sakiniais: "Amerikos gyvenimo būdas negatyvia įtaka gręsia mūsų svarbiausioms moralinėms ir kultūrinėms vertybėms"; "amerikiečių etikos įtakoj, daugelis žmonių daro nuolaidas savo pačių moraliniuose principuose"; "amerikietiškos vertybės nesutampa su tomis vertybėmis, kurias mes stengiamės perduoti savo jauniesiems"; "šio krašto materialinis nusiteikimas nuodija mūsų jaunųjų mintis"; "Amerikos gyvenimo greitis kenkia fizinei ir dvasinei gerovei"; "šio krašto masinė nuotaika kelia gilų vienišumo jausmą". Taigi galime įsivaizduoti, kaip jaučiasi jaunas studentas tarpe vyresniųjų, kurie į jį žiūri kaip į varškėtį, verdamą puode nuodų, negatyvios įtakos, nedoros etikos ir klaidingų vertybių. Jis gali būti geriausių ir sveikiausių intencijų, kilniausio ir šviežaus entuziasmo, bet jo jaunatviška iniciatyva atsidaužia į sendraugio nepasitikėjimą. O gerų intencijų ir iniciatyvos yra. Retas sendraugis taip konkrečiai pastato tokius klausimus, kaip savęs klausia 17-kos metų studentas ar 20-ties studentė: "Kaip sugrįžti prie pirminio at-kų tikslo, t.y. aktyvaus visos lietuviškos aplinkos įjungimo į Kristų"; "Kaip surasti organzacijai bent vieną praktišką būdą **nekovot** dėl katalikybės, bet ją skleist"; "Kaip lietuviškumą ne tik išlaikyti, bet jį skleisti?" Jaunesniems taip pat visai nesuprantamas ir kai kurių sendraugių užsiėmimas kažkokiom praeities sąskaitom, kurios, jiems iš šono žiūrint, nieko bendro neturi su tuo, ką at-kai išpažįsta. "Kaip galima tikėtis organizacinės drausmės", viena studentė rašo, "jei mūsų vadai sendraugiai, tie kurie Voronežo laikus mums linksniuoja, rinkimuose balsuoja pagal tai ar kandidatas krikščionis demokratas ar frontininkas? Atrodo kad ideologija kažkur netoli Voronežo ir liko; jeigu jaunieji jos nesupranta ,tai vyresnieji jos neįgyvendina." O kita paprasčiau pasako: "Ar nebūtų mūsų organizacija tobulesnė ir idealesnė jeigu tėvai, t.y. sendraugiai nustotų bartis ir peštis tarp savęs?" Šitoks sendraugių vaizdas yra ne pas vieną studentą, o jie laukia ir aiškiai to prašo — konkrečios atramos jų problemose, ne pamokslo ar pabūkštavimo iš viršaus.

Taigi kartų dialogo klausimas yra at-kams **gyvybinis** klausimas, ir jis spręsis tik tada, jei sendraugiai tai paims širdin pirmuoju rūpesčiu — ne kelintuoju, po fondų, komitetų ir minėjimų.

Pareiga ar proga

Baigiant faktų apžvalgą, peršasi ir viena pridėtinė mintis, kuri gal taip pat svarstytina at-kijos padėtį įvertinant. Svečio krašto sąlygose mes randamės išstumti į laisvalaikį. Tam tikra prasme esame laisvalaikio organizacija, savaitgalinė. Jei Lietuvoje moksleivis at-kas galėjo būti ir buvo at-kas mokyklos suole, studentas universitete, sendraugis savo darbe lietuviškoje dirvoje, tai dabar šitaip nėra. Savo principų visuma ir iš jų išplaukiančiais veiksmais at-kas į pagrindinę aplinką taip integraliai neįtinka, kaip anuomet įtiko, nes ji nelietuviška. Ji neugdo moksleivio lietuviškos sąmonės, ji neskatina studento aštrinti jėgas Lietuvos labui, o sendraugio tiesioginis darbas nepatenkina tos misijos, kurią jis jaučia savo tautai. At-kai kaip at-kai, pilnu at-kiškuoju veiksmu, tegali būti už savo darbo ir už mokyklos ribų. Tą laiką po darbo ir po mokyklos mirtingieji vadina laisvalaikiu. O ko mes tuo laisvu laiku reikalaujame, iš moksleivio, iš studento ir sendraugio ir ką pasiūlome? Ateitininkiškąjį darbą ir ateitininkiškąją mokyklą. Nenuostabu todėl, kad tūlas narys tokio siūlymo ir atsipurto. Laisvalaikiu jis nemėgsta to, kas privaloma ,o ieško to, kas galima. Laisvalaikis nepakenčia pareigos, o siekia progos daryti tai, kas kitu metu negalima.

Mes gi, pamėgę kilnius šūkius, kilnias idėjas, esam linkę pabrėžti pareigą, nes pareiga regis kilnesnis dalykas negu proga. Taip bekildami galim išlipt ir iš gyvenimo, ir be reikalo. Į sekmadienio šv. Mišias galima žiūrėti kaip į pareigą ar kaip į progą. Ir turbūt malda gilesnė to žmogaus, kuris Mišioms ateina ne iš pareigos, o progai — progai dalyvauti Kristaus aukoje.

Ateitininkų organizacija taip pat gali būti ir turi būti **proga.** Proga jaunam išmokti to, ko jis kitur negali išmokti, proga būti priimtam ir įvertintam, kaip tepriima glaudus draugų būrys ar teįvertina organizacija, kuriai brangus kiekvienas narys; proga vyresniam padėt jaunajam tuo, kuo niekas kitas jam padėt negali, ir pajust tą dėkingumą, kuris ateina tik iš jaunos širdies. "Man patinka" rašo viena vienuolikmetė moksleivė," kai apie didvyrius ir Lietuvą kalbame."

Pagaliau proga tiems atokiesiems, patingusiems įsižiebt kibirkštį judriųjų ugnies, o gal proga ir tiems piktiesiems pasisemt lašelį giedros.

SIELOJ TVIRTYBĖ IR GALIA VILTIES

ATEITININKŲ FEDERACIJOS NEPAPRASTOJI KONFERENCIJA

STASYS BARZDUKAS

Ateitininkų Federacijos nepaprastoji konferencija įvyko 1963 birželio 7-9 dienomis New Yorke. Ji jau praeity. Bet ji buvo skirta ateičiai. Jai apibūdinti geriausiai tinka šie Ateitininkų Himno žodžiai: "Sieloj tvirtybė ir galia vilties".

Gyvybės keliu

Ateitininkai, kilę ir išaugę iš savo tautos, jai priklauso savo siekimais ir darbais. Būdami savo tautos dalis, jie sutarpę su jos likimu. Liudydami savo tautai ištikimybę, jie gyvena jos rūpesčiais ir dalijas jos džiaugsmais bei kančiomis.

O ilgas istorinis lietuvių tautos kelias nužymėtas nuolatinio kilimo arba slūgimo bangavimais. Ji buvo sukūrusi galingiausią savo laikų valstybę, bet taip pat stovėjo ir ant išnykimo ribos. Ji davė pasauliui vieną iš gražiausių kalbų, bet jai ši kalba buvo draudžiama bei plėšiama. Jos teisynas stebino kitus savo originalumu bei žmoniškumu, bet jai pačiai buvo paneigtos visos teisės. Dėl to St. Šalkauskis, vienas iškiliausių ateitininkų vadų, apie savo tautą sakė, kad ji niekados nebuvo tuo, kuo galėjo ir turėjo būti. Visa jos istorija tragiška. Tai nenutrūkstama kova tarp gyvybės ir mirties. Tai matom mes visi.

"Mane gąsdina, — kalba mūsų poetas Jonas Aistis, — mūsų giminės istorija: nuo priešistorinių laikų iki dabar; galybėje ir sugniužime, atsparoje ir pasidavime; džiaugsme ir nusiminime; sąmonėje ir nesąmonėje; tolydžio ir nuolatos... ji silpo ir nyko, ar kažkuo nusidėjusi, ar kažko nesupratusi, ar apskritai neturėjusi valios ir gyvastingumo. Ir man liks viso gyvenimo paslaptis ir neatspėta mįslė: turėjo būti laiko tarpas amžių glūdumoje, kai ta giminė buvo gyvastinga, kai augo ir plėtėsi ir pasiekė ribas, kurių šiandien niekas tikrai neaprėpia ir nemato..."

Iš kitos pusės — "Nėra abejonės, — kalba Juozas Girnius, naujai dabar išrinktas Ateitininkų Federacijos va-

Bendrojo posėdžio prezidiumas. Kalba Federacijos Valdybos narys Arvydas Barzdukas

das: — jei būtume stokoję didvyrinės dvasios, ne tik nebūtume turėję laimingesnės istorijos, bet ir apskritai neturėtume istorijos — būtume jau seniai slavų ar germanų nebeatpažįstamai susiurbti. Jei nebūtume dėl lietuviškos maldaknygės eję Sibiro kelią, jei nebūtume plikomis krūtinėmis gynę Kražiuose teisę į tėvų religiją, jei 1905 m. revoliucijos nebūtume pavertę tautiniu sąjūdžiu, jei 1919-20 metais nebūtume savanoriais beviltiškai gynęsi nuo priešų visais frontais — būtų didelis klausimas, keliuose dar mūsų rusentų Lietuvos gyvybė".

Katram kely randam ateitininkus? Ten, kur trūksta valios bei gyvastingumo, ar ten, kur prasiveržia didvyrinė dvasia?

Ateitininkai kovojo ir tebekovoja už nepriklausomą Lietuvą. Jie į gyvenimą atsiliepė gyvosios dvasios sąjūdžiu. Kaip rodo anketos duomenys, jie dabar aktyviai reiškias lietuvių išeivijos gyvenime: "Trečdalis moterų ir didesnė pusė sendraugių vyrų paskutinių penkerių metų laikotarpyje yra ėję ar eina kurias nors pareigas kitose lietuvių organizacijose, 95% priklauso bent vienai iš kitų lietuvių organizacijų, 85% yra įsiregistravę Lietuvių Bendruomenės apylinkėse, aplamai, visų — sendraugių, studentų, moksleivių — maždaug du trečdaliai lanko lietuviškus parengimus kas mėnesį ar dažniau" (iš dr. A. Sužiedėlio pranešimo nepaprastojoj konferencijoj).

Bet ne be sunkumų ir jie: į šeimas bei tarpusavio santykius skverbiasi svetimoji kalba, yra atitrūkusių ne tik nuo lietuviškos knygos, bet ir nuo laikraščio bei žurnalo, silpsta organizacinis sąmoningumas bei drausmė, atsiranda sunkumų sudaryti organizacinius organus, idealas aukojamas patogumui bei malonumui ir kt. Todėl nepaprastajai konferencijai buvo skirtas uždavinys kritiškai peržvelgti Ateitininkų Federacijos organizacinį gyvenimą bei veiklą, prisitaikyti prie naujų sąlygų bei laiko reikalavimų, paieškoti naujų veiklos priemonių bei metodų ateičiai. Konferencija pati nuėjo ir ateitininkų gyvenimą pasuko naujos gyvybės keliu.

Atsiųsk Šventąją Dvasią

Į nepaprastąją konferenciją buvo kviečiami viso laisvojo pasaulio ateitininkų rinktieji atstovai. Bet daugumą sudarė JAV ateitininkai — jų čia daugiausia gyvena ir pats New Yorkas jiems lengviau pasiekiamas. Tad skrido važiavo jie iš Los Angeles, Chicagos, Clevelando, Detroito, Rochesterio, Bostono, Worcesterio, Putnamo, New Yorko, New Jersey, Philadelphijos, Baltimorės, Washingtono ir kitų didesnių bei mažesnių Amerikos vietovių. Kanada kažkodėl didesnio dėmesio neparodė — jų tepasirodė tik vienas kitas. O Europai, Pietų Amerikai, Australijai toliai buvo nenugalimi, tad šie kraštai atstovais taip pat rinkos amerikiečius. Įsiregistravo 88 atstovai, antra tiek ar ir daugiau buvo svečių. Puošnusis Waldorf — Astoria viešbutis juos visus jautė — čia garsėjo jų kalbos, čia jie judėjo keltuvais, čia jų buvimą taip pat rodė ir oficialus viešbučio įrašas lentoje.

Pagaliau renkas visi į salę, sėdas į suolus, tyla balsai, konferencija pradedama.

Maldą kalba **kun. V. Bagdanavičius, MIC:** Viešpatie Jėzau, atsiųsk savo Šventąją Dvasią šiam susirinkimui, kad jo dvasia būtų verta Tavo Dvasios atstovė. Problema yra ne ta, kad Tu mums ko nors atsakytum ar nenorėtum duoti, bet ta, ar Tavo dovanos mums nėra per didelės. Anglų poeto Elioto žodžiais: "žmonių rasė daug realybės pakelti negali". Kadaise mes buvome pasižadėję viską atnaujinti Tavo vardu. Leisk, kad tam mūsų ankstesnės kartos padarytam pažadui liktume ištikimi. Padėk mums, kad liktume ištikimi savo pirmajai meilei, būtent: Visa atnaujinti Kristuje.

Priminęs, kad "blogio negalima nugalėti techniškumais" (Eschilas) ir kad mums Dievo įsikūnijimas tik "pusiau atspėta užuomina, tik pusiau suprasta dovana" (Eliotas), kun. Bagdanavičius maldą baigė kreipimusi į Viešpatį atidaryti "čia susirinkusių akis ir širdis, kad mes Tavyje išgyventume savo turtingumą ir savo jėgą."

Gelmės ir kasdieniška sekluma

Prof. S. Sužiedėlis, Ateitininkų Federacijos vadas, atidarydamas konferenciją, sakė:

Nepaprastom aplinkybėm esam susirinkę į šį pasaulinį didmiestį — pačią jo širdį ir pačiam iškiliausiam viešbuty. Nepaprastai didelis skirtumas tarp pirmųjų ateitininkų, kurie rinkdavosi lietuviško kaimo pirkiose, ir mūsų, susirinkusių dangorėžių unksmėje ir ištaigoje. Didelė yra taip pat skirtybė tarp anų laikų ramybės gimtoje žemėje ir mūsų dienų visuotinio nerimo.

Dabarties neramybė, ilgėjimasis taikos ir žmonių broliškumo ypač pasibrėžė visų tautų ir visų konfesijų susikaupimu ties popiežiaus Jono XXIII mirtimi, jo gedėjimu ir apgailavimu. Čia ne žmogaus gailima, ne Bažnyčios vado, ne Kristaus vietininko, kurį netrukus pakeis kitas, bet liūstama tos širdies, kuri atsiliepė į žmonijos rūpesčius savo tėvišku gerumu ir meilumu, kuri visiem linkėjo gero ir giedria šypsena blaivė rūsčius veidus (velionis pagerbiamas visų atsistojimu ir kun. V. Dabušio malda).

Ištarėm žodžius apie amžinąją šviesą. Savo himnu užsimenam kryžiaus šviesą vėliavoje. Tautos himnu šaukiamės šviesos ir tiesos savo žingsnius. Ir čia susirinkom visa gaivinančios Šviesos savaitėj — Sekminių oktavoje, Dieviškos Ugnies apsireiškimo dienomis. Mūsų konferencijai visa tai labai reikšminga, nepaprasta, nekasdieniška, todėl ir savo mintį bei dėmesį kreipiam į gyvenimo giliąją gelmę, kurią užkloja kasdieniška sekluma, ta neišvengiamoji kasdienybė, tas žmogaus dvasios rūdijimas.

Mūsų laikai linkę perskirti, kas nedaloma, arba daryti priešais, kas privalo būti darnoje. Ir mus, ateitininkus, išstato vieną prieš kitą ne skirtingos esminės pažiūros, ne principai, bet siauras asmeniškumas ar nekultyvuota elgsena. Tad bandykim šioje konferencijoje susitelkti, pakilti aukščiau savo kasdienybės ir savęs, rasti jėgos nusigalėti, kad svarstytume reikalus, kurie yra reikšmingi visai mūsų organizacijai, mūsų bendram keliui. O gyviausias reikalas šioje konferencijoje — tai mūsų organizacijos ateities — mūsų jaunimas. Ateitininkų organizacija buvo jam kurta. Ir vyresnieji, išaugę šioj organizacijoj, taip pat turėtų būti jaunos ir judrios dvasios. Net ir sunkiausiom problemom, kurios atrodo be išeities, viena išeitis visada lieka — tai mūsų ateitis. Štai kodėl prisimenam ir anuos anketos žodžius — "ačiū Dievui, kad ateitininkai yra", nes jie turi ateitį.

Reikalų turim daugiau, negu ištenkam laiko. Taupykim jį. Iš konferencijos dalyvių laukiam principinių pasisakymų ir gairių. Pagrindinė gairė visiem mūsų darbam — tai Kristaus šviesa ir tiesa. Ji mus tejungia. Stokime drąsiai į darbą garbingą, dirbkim krutėkim dėl Lietuvos! (giedamas Ateitininkų himnas).

Konferencijos organai

Sudaromi šie konferencijos organai:

Prezidiumas: B. Vitkus — pirm., D. Bartkevičiūtė, sesuo M. Paulė, V. Kolyčius, St. Barzdukas.

Sekretoriatas: St. Dėdinas, Aug. Idzelis, Sil. Šimaitytė.

Mandatų komisija: L. Bakanaitė, Pr. Razgaitis, V. Ribokaitė, A. Vasaitis, J. Vitėnas.

Nutarimų komisija: A. Ivaška, V. Noreikaitė, A. Skirmuntaitė, K. Skrupskelis, dr. Vl. Šimaitis.

Konferencija pat pradžioj taip pat priėmė **reguliaminą** posėdžių darbams ir svarstymų bei tarimų eigai tvarkyti.

Konstitucijos pataisos ir papildymai

Lietuvą okupavus sovietinei Rusijai, ateitininkų veikla tegalima tik laisvajame pasauly. Jie čia išsibarstę po įvairius kraštus. Tai yra pagrindinė aplinkybė, lemianti organizacinį tvarkymąsi ir pačią veiklą. Į ją reikėjo atsižvelgti, rengiant Ateitininkų Federacijos pataisas ir papildymus. Klausimą konferencijai referavo Ateit. Federacijos Valdybos narys arch. **Arv. Barzdukas.**

Konferencija pasisakė už šias pataisas ir papildymus:

Pabrėžiama, kad ateitininkų veikla reiškiasi "katalikų akcijos dvasioje".

Atsisakyta "atskirų savarankiškų organizuotų vienetų", kurių nė nebuvo, pasiliekant prie "savarankiškų ateitininkų moksleivių, studentų ir sendraugių sąjungų".

Ateitininkų Federacijos kongresuose sprendžiamojo balso teisė taip pat suteikta visų trijų ateitininkų sąjungų centro valdyboms.

Balsavimu daugumas (63) pasisakė už Ateit. Federacijos vado institucijos ir vardo palikimą (už pirmininką tebuvo tik 17 balsų). Federacijos vadas penkeriems metams renkamas visų ateitininkų tiesioginiu ir slaptu balsavimu korepondenciniu būdu ir jis pasirenka Federacijos valdybos narius, kurie tvirtinami Federacijos tarybos. Federacijos vadas taip pat atsiklausia sąjungų valdybų dėl tų Federacijos narių, kurie į šią valdybą įeina sąjungų ryšininkais - referentais.

Penkiolikos narių Federacijos taryba penkeriems metams renkama visų ateitininkų teisioginiu ir slaptu balsavimu korespondenciniu būdu. Pirmininką išsirenka pati taryba.

Taip pat ir Federacijos kontrolės komisiją penkeriems metams renka visi ateitininkai tiesioginiu ir slaptu balsavimu korespondenciniu būdu (pirmininką išsirenka pati komisija), bet garbės teismo pirmininką, jo pavaduotoją ir narius pasirenka Federacijos vadas ir pateikia tvirtinti Federacijos tarybai.

Konstitucijoje numatytą ateitininkių tarybą buvo norėta panaikinti, bet siūlymas nesurinko reikalaujamos daugumos. Kiti pakeitimai daugiau techninio pobūdžio, tad bendram aprašymui neįdomūs. Prie Federacijos vado rinkimų dar grįšim kitoj vietoj .

Referatai

Jais buvo siekiama apžvelgti ateitininkų organizacinį gyvenimą bei veiklą ir pateikti metodinių siūlymų ateičiai.

Dr. A. Sužiedėlis ypačiai gerai parengtame referate nagrinėjo ateitininkų anketos duomenis. Šios anketos tikslas, paties referento pastebėjimu, buvo "surinkti konkrečių duomenų apie narių dabartinę padėtį: jų šeimas, darbą, veiklą, mokslą ir kt. Kai kurie duomenys įdomūs ir svarbūs tik pačiai organizacijai bei jai vadovaujantiems. Kiti reikšmingi platesne prasme, nes jie atspindi žymią dalį lietuvių katalikų aktyvo ir svarią dalį lietuvių visuomenės apskritai."

Aprašymo rėmai neleidžia į šį referatą nertis giliau, bet jis nusipelno platesnio visų dėmesio kaip konkreti pastanga ateitininkus parodyti jiems patiems jų gyvenime. Manom, jam visam bus rasta vieta čia, "Ateity".

Dr. V. Vardžio referatas "Ateitininkai ir Bažnyčia pokario metu" nebuvo ištisai pasirašytas, taip pat kai kuriais drąsiais teigimais paliko klausytojams ir tam tikrų abejonių. Pvz. kaip reikia suprasti dr. Vardžio teigimą, kad lietuvių bendruomenė svetur negalinti patenkinti lietuvio intelektualo: ar dėl to taip pat pateisintinas ir šio intelektualo traukimasis iš savo bendruomenės, kaip kad nevienas ir daro, ar gal būtų geriau, kad intelektualas savo pavyzdžiu kartu trauktų ir bendruomenę, kaip kad turėtų būti? Arba: lietuvišku raktu, esą, dangaus vartų atidaryti negalima, be to, Bažnyčia, nors pripažįstanti tautines bendruomenes, vis dėlto pabrėžianti reikalą jungtis į "didžiąsias" bendruomenes, kuriose katalikybė, kaip universalinė pasaulėžiūra, turinti dėkingesnes sąlygas tarpti, todėl esame verčiami taikytis su Bažnyčios "krikščioniškos bendruomenės mintimi". Čia galim pastebėti, kad tokios mintys mums peršamos ne nuo šiandien. Jų įtakai pasiduodami lenkėjom, čia amerikonėjam. Bet nevisi klausėm ir teklausom, todėl ligi šiol esam, nors ir krikščionys, bet taip pat ir lietuviai. Stipriai abejojam, ar tokios mintys ateitininkuose bekeltinos apskritai.

Dr. V. Vyganto referatas "Veiklos metodai ir priemonės" rūpinosi atsakyti į klausimą, ką daryti, kad ateitininkų organizacija būtų tinkama priemonė dvejopam tikslui siekti — asmenybei ugdyti ir idėjai apaštalauti. Palietęs gimtosios kalbos vartojimą, namų ir kaimynystės įtaką, mokyklos vaidmenį, Europos ir Amerikos kultūrinius skirtumus, kartų santykius, referentas kėlė mintį, kadaise dar St. Šalkauskio pabrėžtą: veikti išmokstama veikiant. Dėl to nereikią apsiriboti savais rateliais, bet eiti į plačiąją bendruomenę. Vietoj vadovavimo turi būti pastatytas tarnavimas. Pačioj organizacijoj "vietoj referatų reikia debatų". Mažiausiai sėkmingas tai nuolatinis verkšlenimas susirinkimuose dėl organizacijos ir narių trūkumų. Veiklos priemonių ir metodų reikią ieškoti "Ateitininkų vadove" ir Ateit. Federacijos tarybos posėdžių protokoluose. Pats referatas taip pat nebuvo pasirašytas, todėl rodėsi kiek ištęstas.

Kad referatų mintys pasiektų ir ateitininkų mases, konferencija pavedė Ateit. Federacijos valdybai jas paskelbti tam tikros deklaracijos forma. Tikimės, tai bus nedelsiant padaryta, nes visi referatai yra to verti.

Sekcijos

Bendrieji referatai pateikė prielaidų ir minčių atskirų sekcijų darbui. Todėl birželio 8 dienos svarstymai buvo nukelti į keturias sekcijas.

Organizacijos sudėties sekcijai vadovavo dr. K. Keblys. Jai rūpėjo: sąjungos, vienetai ir nariai, kraštų valdybos, narių priėmimas ir jų kvalifikacijos, narių kėlimas ir perėjimas iš vienos sąjungos į kitą, jaunučių organizavimas, narių atsakomybė, pareigingumas ir drausmingumas.

Organizacijos veiksnių sekcijai vadovavo dr. A. Liulevičius. Jai rūpėjo: valdybos ir jų funkcijos, vadovavimas, vadovų ugdymas, globėjai, tėvų komitetai, ateitininkų spauda, lėšos, ramovės, organizaciniai ryšiai, sąjungų autonomija ir solidarumas.

Organizacijos visuomeninio reiškimosi sekcijai vadovavo inž. V. Volertas. Jai rūpėjo: ateitininkas savo organizacijoje ir už jos ribų, ateitininkas Lietuvos laisvės kovoje, visuomeniniame ir kultūriniame gyvenime.

Programinių gairių sekcijai vadovavo kun. St. Yla. Jai rūpėjo: ateitininkų principų konkretizavimas programom, ideologiniai ir organizaciniai kursai, studijų dienos ir rateliai, studijų temos, susirinkimų darbotvarkės, stovyklos ir jų programos.

Šios sekcijos reiškė pastangas į konferencijos darbus įtraukti ko daugiausia jos dalyvių. Reikia pastebėti, kad tokia linkmė pasiteisino: sekcijos buvo gyvos, nes nepalyginti mažiau varžomos plenumo posėdžių atmosferos ir formalybių. Čia kiekvienas sakė, kas kam rūpėjo ir ką širdy nešiojos. Čia buvo paliesti ir degą klausimai, ir net kontraversijos. Sekcijų svarstymai bei tarimai buvo susumuoti rezoliucijomis, kurios buvo pateiktos birželio 9 dienos plenumo posėdžiui. Posėdis darė nutarimus dėl rezoliucijų minties, redakcinį darbą palikdamas Ateit. Federacijos valdybai.

Kryžiaus papėdėje

Be organizacinių, kultūrinių, visuomeninių ir kitokių svarstymų, nepaprastoji konferencija daug dėmesio ir lai-

ko taip pat skyrė kryžiaus šviesai ir tiesai. Birželio 7 moksleivių ateitininkų sąjungos dvasios vadas kun. dr. Ig. Urbonas konferencijos dalyviams laikė šv. Mišias šv. Patriko katedroj, birželio 8 ten pat ateitininkų sendraugių sąjungos dvasios vadas kun. Br. Dagilis, o iškilmingosios konferencijos pamaldos buvo birželio 9 naujojoje Maspetho lietuvių bažnyčioje, kur Mišias aukojo Amerikos Lietuvių Kunigų Vienybės pirm. prel. P. Juras, konferencijos nuotaikai bei paskirčiai pritaikytą aktualų pamokslą pasakė kun. K. Trimakas, SJ. Dalyviai ėjo bendros komunijos, bendri pusryčiai buvo parapijos salėj.

Iškilmingieji pietūs

buvo surengti viešbuty birželio 8. Čia Ateit. Federacijos tarybos pirm. dr. Ad. Damušis savo kalboj akcentavo ateitininkų ištikimybę ypačiai dviem principam — tai katalikiškumui ir tautiškumui. Pirmasis principas ateitininkus siejąs su Dievu, antrasis rodąs jiems kelią į savo tautą. Iškilmingųjų pietų metu K. Skrupskelis taip pat perskaitė konferencijai atsiųstuosius sveikinimus. Jų buvo daug. Tai rodo, kaip ateitininkus vertina lietuvių bažnyčios, politikos, visuomenės, kultūros ir kt. vadai bei institucijos.

Į Mindaugo laikus

Lietuvos karaliaus Mindaugo 700 metų mirties sukakties minėjimas buvo prasmingas nepaprastosios konferencijos kultūrinis mostas. Puiki ir stilinga buvo Federacijos vado S. Sužiedėlio paskaita, išklausyta dideliu visų dėmesiu ir rimtimi. Šiurpu padvelkė senosios Lietuvos tragedija, kurią dar daugiau paryškino V. Krėvės dramos ištraukos, koncertiniu būdu klausytojams perduotos aktorių J. Daubėno, V. Žukausko ir T. Alinsko. Fonui panaudota kanklių muzika, kurią juostelėn įgrojo muz. Alf. Mikulskio vadovaujamo Čiurlionio ansamblio kanklininkės Clevelande. Koncertinę vokalinę ir muzikinę minėjimo dalį atliko solistas J. Vaznelis ir pianistė A. Kepalaitė. Minėjimas buvo tikra šio žodžio prasme iškilmingas, aukšto meninio lygio, todėl darė didelio įspūdžio. Atrakcija — estrados papuošimas dideliu dail. A. Tamošaitienės austu kilimu, vaizduojančiu karalių Mindaugą ir jo žmoną Mortą (šis kilimas yra prel. Juro nuosavybė). Viena smulkmena mūsų kultūros istorijai — karaliaus Mindaugo minėjimas buvo pirmasis kultūrinis lietuvių parengimas puošniajame didžiajame Waldorf - Astoria viešbutyje New Yorke.

Naujas Federacijos vadas

Pakeistoj ir papildytoj Ateitininkų Federacijos konstitucijoj taip pat numatyta, kad Federacijos vadą tam tikrtais atvejais gali rinkti ir nepaprastoji konferencija. Toks atvejis atsirado, kai vadu išrinktas dr. St. Bačkis dėl tam tikrų aplinkybių negalėjo imtis pareigų ir pasitraukė, o vado pareigas laikinai ėjo prof. S. Sužiedėlis tol, kol buvo sudarytos teisinės sąlygos vadui nepaprastu būdu rinkti.

Todėl Federacijos valdyba vienbalsiu nutarimu pasiūlė nepaprastosios konferencijos darbotvarkę papildyti nauju punktu — Federacijos vado rinkimais. Tokiem rinkimam taip pat vienbalsiai pritarė ir konferencijos metu posėdžiavusi Federacijos taryba. Nepaprastoji konferencija dauguma balsų irgi pasisakė už naujo Federacijos vado rinkimus.

Vado rinkimai buvo įtraukti į birželio 9 dienos posėdžio darbotvarkę. Paprašęs balso, dr. V. Vygantas pasiūlė kandidatą. Tai dr. Juozas Girnius. Siūlytojas taip pat nurodė priežastis, kodėl kandidatu parinktas dr. Girnius, ir iškėlė jo kvalifikacijas: Dr. Girnius gimė Lietuvoj 1915 m., baigė Utenos gimnaziją ir Vytauto Didžiojo universitetą, studijavo Louvaino, Paryžiaus Sorbonos ir Freiburgo i. Br. universitetuose, Montrealio universitete gavo filosofijos doktoratą. Ateitininkuose nuo 1928 metų. Rašo filosofijos, kultūros, tautos klausimais ir kt.

Kitų kandidatų nepasiūlyta.

Balsuojama: už dr. Girnių 65, prieš — nėra, susilaikė 6.

Prezidiumas skelbia dr. Girnių išrinktą nauju Ateitininkų Federacijos vadu. Salėje ovacijos.

Iškilmingasis posėdis

Jo pradžioje būrys New Yorko ateitininkų jaunučių, moksleivių ir studentų duoda ateitininko įžodį. Jie pasižada vykdyti ateitininkų idealus, prašo Dievo pagalbos, bučiuoja vėliavą, jiems naujasis Federacijos vadas sega ženklelius, uždeda juosteles. Momentas jaudinąs, iš visų posėdžio dalyvių krūtinių išsiveržia Ateitininkų himno žodžiai.

Kalba **prel. P. Juras,** sveikindamas Amerikos Kunigų Vienybės vardu: Ateitininkai — lietuvių tautos pasididžiavimas, rimtas priedas ir Amerikos gyvenimui. Jie turį kūrybinės vaizduotės, pažįstą dvasinį ilgesį, gyvi savo veikla. Jis esąs patenkintas ir sužavėtas. Vykdykite nutarimus, aukščiau kelkite savo vėliavas, stiprinkite dvasios atsparumą ir gyvybingumą! Te Dievas jus laimina.

Kviečiamas žodį tarti buv. Federacijos vadas **prof. S. Sužiedėlis.** Visa salė stoja, joj aidi nenutrūkstamos ovacijos. Tai dėkingumo, įvertinimo ir pagarbos prasiveržimas. Vadas taip pat sujaudintas. Virpa jo balsas, kai taria "mylimieji ateitininkai". Pasisako, kad jo žodis esąs laužomas jausmų. Bet tai esanti konferencija, kuri ateitininkams daug padėjo. Jis dėkoja visiems, kurie kartu su juo per tą dešimt metų dirbo. Prisimena ypačiai kun. V. Dabušį ir dr. V. Vygantą, be kurių talkos jis nebūtų išsilaikęs. Vado pareigas perduodąs dabar kitam, tuo džiaugiąsis, bet iš ateitininkų darbo nesitraukiąs. Reikšminga, kad vado pareigas perėmęs šv. Mykolo dieną, reikšminga taip pat, kad pasitraukiąs šv. Trejybės dieną. Naujajam vadui linki ko geriausios sėkmės.

Konferencijos pirm. V. Vitkus, dėkodamas pasitraukiančiam vadui, jį palydi parafrazuojančiu anketos žodžiu: ačiū Dievui, kad ateitininkai turi tokių vadų.

Kviečiamas žodį tarti naujasis Federacijos vadas **dr. J. Girnius.** Salė vėl stoja, vėl joje aidi ovacijos. Dr. Girnius pasisako ateinąs kaip ateitininkų tarnas su brolišku jausmu kiekvienam ateitininkui moksleiviui, studentui ir sendraugiui. Vadas stovįs priešaky, bet visa lemianti bendra atsakomybė. Ateitininkų vado vieta esanti garbinga, nes čia buvę Dovydaitis, Šalkauskis, Pakštas, Damušis, Sužiedėlis. Bet prieš akis stovinti ne garbė, o didi atsakomybė. Dėl to esąs neramus. Neramus dėl savęs, nes nesijaučiąs esąs vadu. Neramus dėl organizacijos, nes ir ją prie žemės lenkią tie patys vėjai, kaip ir kitus svetur. Tik grėsmė ateinanti daugiausia iš mūsų pačių. Todėl gyvensim tiek metų, kiek patys nueisim. Reikią blaiviai matyti tikrovę. Pavojinga gyventi praeitim, nes laikas daug ką pralenkė. Anketa esanti pastangos pažiūrėti tikrovei į akis. Šviesiausias joje jaunųjų sendraugių vaizdas. Vilties versmė esą idealai, jų siekimas ir vykdymas. Štai kodėl negalim būti trąša svetimiesiems, bet turim skleistis žiedu. Pasaulio problema ne tiek komunizmas, bet ateizmas. Tikėjimo ir netikėjimo kova neaplenkianti nė mūsų bendruomenės. Gilus tikėjimas esanti taip pat ir tautybės atrama. Mūsų gyvenimui reikią tiesos, meilės, tautinės ir visuomeninės kokybės. Katalikai ne tik ateitininkuose. Todėl turime eiti iš užsidarymo ir atsisakyti kitų teisimo. Daugiau broliškumo visai mūsų bendruomenei. Pavargimą ir šūkius turi pakeisti mintis ir veiksmas.

Lietuva, tėvyne mūsų

Konferencijos **pirm. B. Vitkus** sakė: Darbai baigti. Konferencija atliko, kas jai buvo skirta. Ji pavyko. Pro-

švaistės sklaidė debesėlius. Sėmėmės kūrybinio entuziazmo, bet gyvenimui reikės aukos.

Kai salėj tilo Tautos himno žodžiai, skirstėmės ne tik susijaudinimo giliai paveikti, bet ir iš naujo įsipareigoję. Įsipareigoję dirbti Lietuvai tėvynei, kurios esame vaikai.

Nuo savęs taip pat norėtume porą žodelių pridėti. Konferencija pavyko, nes jai buvo labai gerai pasirengta. Tai nuopelnas didžiąja dalimi Federacijos valdybos, kurios visi nariai reiškėsi gabiai, pozityviai ir kūrybiškai.

Kai traukinys plačiaisiais Amerikos laukais po konferencijos darbų vėl nešė namo prie kasdienybės rūpesčių, mintyse švietė anie anketos žodžiai, kurių ženkle vyko konferencija ir vyks mūsų darbai: ačiū Dievui, kad atetininkai yra!

NUTARIMAI

AF NEPAPRASTOSIOS KONFERENCIJOS PROTOKOLO IŠTRAUKA

Sekmadienis, birželio 9 d., V. J. Atsimainymo parapijos salėje, Maspeth, N. Y.

Bendrame darbo posėdyje 11.30 val. buvo pateikti sekcijų posėdžių nutarimai ir prašyta konferencijos juos priimti.

Nepaprastoji konferencija, išklausiusi dr. A. Sužiedėlio, dr. V. Vardžio ir dr. V. Vyganto pranešimų ateitininkų veiklos ir šios veiklos priemonių bei metodų klausimais, kreipia ateitininkų dėmesį į šių pranešimų aktualumą bei reikšmingumą ir prašo Ateitininkų Federacijos Valdybą juos išreikšti deklaracijos forma.

PIRMOSIOS SEKCIJOS SIŪLYMAI

Pirmoji sekcija, svarsčiusi ateitininkų organizacijos fizinio augimo, organizacinio solidarumo ir drausmės klausimus, siūlo nepaprastajai konfetrencijai priimti šiuos nutarmus:

A. *Jaunučų klausimu* AF nepaprastoji konferencija:

1. Įpareigoja MAS centro valdybą:

a. įsteigti jaunučių vienetus vietovėse, kur jų dar nėra.

b. sudaryti sąrašą visų ateitininkų, dėstančių gyvenamo krašto vidurinėse mokyklose ir šiuos žmones kviesti globėjų pareigoms,

c. vienerių metų bėgyje teigiamai išspręsti jaunučių uniformos įvedimo klausimą.

2. Įpareigoja kiekvieną ASS skyrių:

a. pilnai kooperuoti visais jaunučių veiklos klausimais su MAS centro valdyba,

b. skirti mažiausiai du narius jaunučių globos darbui.

3. Įpareigoja ne tik sendraugius, bet ir studentus bei vyresniuosius moksleivius įsijungti į jaunučių globojimo darbą.

4. Ragina tėvus, kurių vaikai priklauso jaunučiams:

a. pilnai remti jaunučių veiklą, neatsisakant laiko ir finansinės aukos,

b. kasmet leisti savo vaikus į jaunučių stovyklas.

B. *Moksleivių klausimu* nepaprastoji konferencija:

1. Įpareigoja MAS centro valdybą:

a. vienerių metų bėgyje paruošti veiklos gaires kuopoms ir instrukcijas globėjams,

b. įsteigti MAS kuopas tose vietovėse, kur veikia sendraugių skyriai, bet kuriose nėra organizuotų moksleivių ateitininkų.

2. Įpareigoja kiekvieną ASS skyrių skirti bent du savo narius moksleivių globos reikalams.

3. Ragina MAS kuopas, organizuojant naujų narių vajų, kreipti ypatingą dėmesį į berniukus ir geresniuosius mokinius lituanistinėse mokyklose.

C. *Moksleivių pervedimo į studentus klausimu* nepaprastoji konferencija:

Įpareigoja kiekvieną SAS draugovės valdybą skirti bent vieną narį, kuris rūpintųsi abitu-

rientų įjungimu SAS draugovėn ir pradedančių studijuoti narių įjungimu veiklon.

2. Ragina SAS centro valdybą burti pavieniai studijuojančius ateitininkus, įsteigiant centrinį skyrių.

D. *Studentų pervedimo į sendraugius klausimu* nepaprastoji konferencija:

1. Įpareigoja ASS centro valdybą:

a. pravesti skyrių veiklos metodų reformą, atsižvelgiant į reikalą rasti veiklos formas, kurios būtų priimtinesnės jaunesniems akademikams,

b. skatinti jaunesnių akademikų sekcijų steigimą ASS skyrių ribose.

Įpareigoja kiekvieną studijas baigusį ateitininką įsijungti į jo vietovėje veikiantį ASS skyrių arba į ASS centrinį skyrių.

3. Siūlo AS Sąjungai svarstyti vardo keitimą.

E. *Įstojimo kritetrijų klausimu* nepaprastoji konferencija:

1. Įpareigoja MAS kuopas ir SAS draugoves laikytis centro valdybų nustatytos narių priėmimo procedūros ir reikalavimų, ypač kreipiant dėmesį į kandidatų programos pilną išėjimą.

F. *Organizacinės drausmės klausimu* nepaprastoji konferencija primena visiems ateitininkams, kad valdybų nutarimai saisto visus narius.

G. *Tarpsąjunginio bendradarbiavimo klausimu* nepaprastoji konferencija:

1. Ragina glaudesnį bendradarbiavimą tarp MAS, SAS ir ASS centro valdybų.

2. Įpareigoja kiekvieną ASS skyriaus valdybą imtis iniciatyvos savo vietovėje bent du kart metuose sukviesti bendrą visų trijų sąjungų vienetų vadovybių pasitarimą bendriems veiklos klausimams ir veiklos koordinacijai aptarti.

Dr. Kęstutis Keblys,
Sekcijos vadovas

ANTROSIOS SEKCIJOS SIŪLYMAI

Antroji sekcija, svarsčiusi ateitininkų organizacijos veiksnius, siūlo AF nepaprastajai konferencijai priimti šiuos nutarimus:

1. a. Valdybos narių pareigomis pasiskirstymas turėtų būti darbo pagrindu, o ne vien titulo,

b. Pageidaujama, kad naujai išrinkta vieneto valdyba turėtų bent vieną posėdį su senąja, tai užtikrintų darbo tęstinumą,

c. Ateitininkų vienetų valdybos savo kaden-

Dr. Vytauto Vardžio paskaitos metu

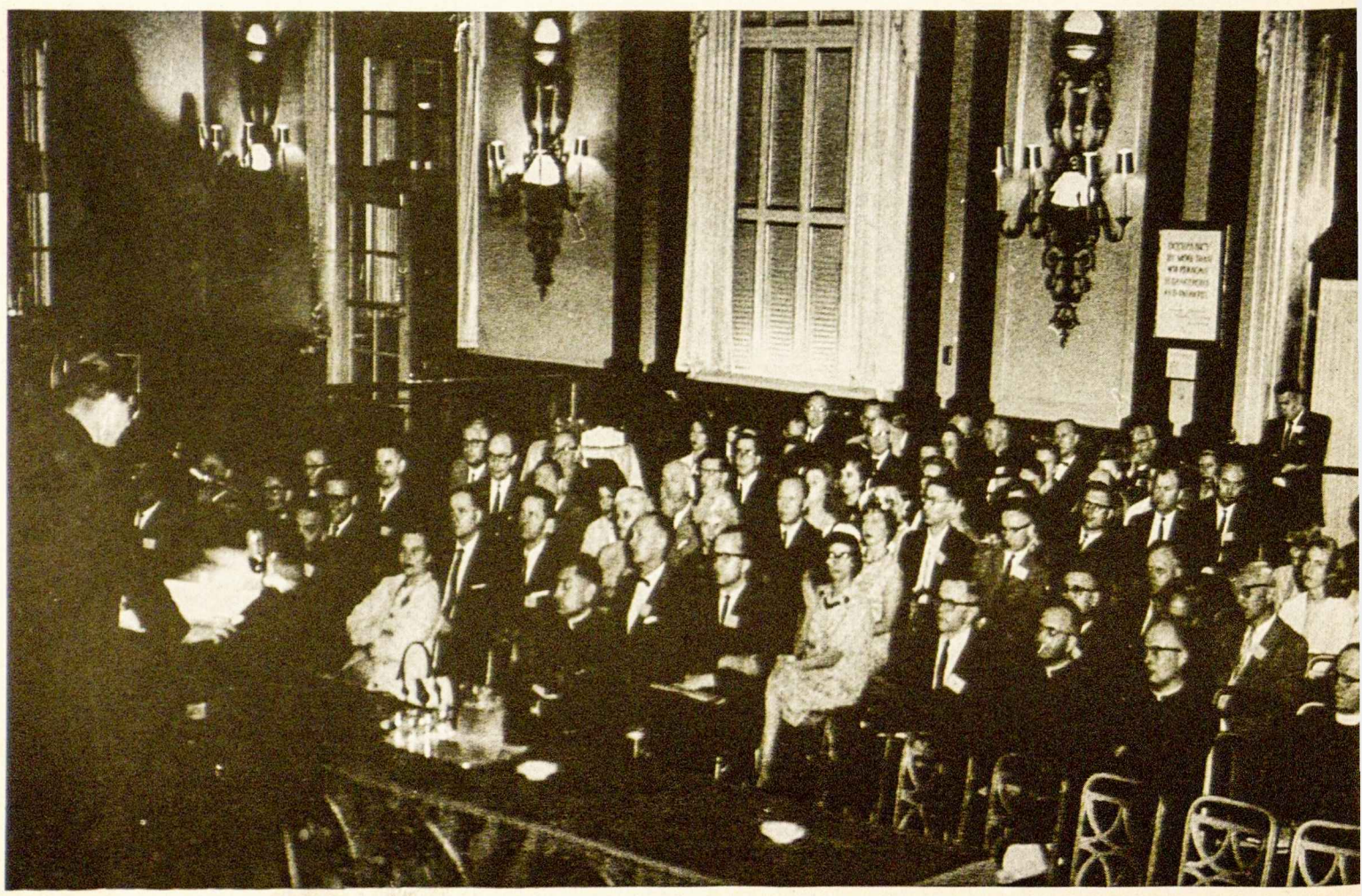

cijos metui sudaro veiklos planą ir piniginę sąmatą,

d. Ateitininkai visuomeninėje veikloje reiškiasi savo iniciatyva ir vardu arba paremia kitų iniciatyvą,

e. Vieneto valdybos pareiga sekti sudaryto plano vykdymą.

2. a. Ateitininkų veiklos sėkmingumas pareina ne vien nuo darbų planavimo bei konkretumo, bet ir nuo pačių narių pareigingumo bei atsidėjimo. Todėl ateitininkai imasi vadovaujamų pareigų, o valdybos savo vieneto narius į darbą traukia pagal jų sugebėjimus ir linkimus,

b. Ateitininkai vykdo tarpusavio solidarumą, vertina ir pagerbia tuos narius, kurie reiškiasi savo iniciatyva ir kūrybiniais sugebėjimais.

3. a. Ateitininkų viešai vykdomų vajų — lėšų telkimo apyskaitos skelbiamos viešai. Ateitininkų vienetų organizacinės pajamos ir išlaidos pateikiamos narių žiniai ir kontrolei.

b. Ateitininkai moksleiviai ir studentai, siekdami narius įtraukti į organizacinį darbą ir sutelkti lėšų savo veiklai, metinių švenčių metu vykdo dirbinių parodėles skautų Kaziuko mūgės pavyzdžiu.

4. Ateitininkų nario mokesčio mokėjimas rodo jų organizacinį sąmoningumą bei susipratimą, todėl vienetų vadovybės panaudoja visas organizacines priemones ryšiams su nariais palaikyti ir nario mokestį išrinkti.

5. Nepaprastoji konferencija pageidauja, kad Federacijos Valdyba kartu su Moksleivių Ateitininkų Sąjungos centro valdyba apsvarstytų esamą "Ateities" žurnalo padėtį ir ieškotų naujų būdų bei priemonių jos tolimesniam leidimui. Visi ateitininkai prisideda prie "Ateities" leidimo savo aukomis ir prenumeratomis. Studentų ir sendraugių sąjungų centro valdybos prisideda prie "Ateities" deficito padengimo.

Dr. Arūnas Liulevičius
Sekcijos vadovas
Egidijus Užgiris
Posėdžio pirmininkas
Vida Lušytė,
sekretorė

TREČIOSIOS SEKCIJOS SIŪLYMAI

Trečioji sekcija svarsčiusi ateitininkų organizacijos reiškimasi siūlo AF nepaprastajai konferencijai priimti šiuos nutarimus:

1. Ateitininkų Federacijos nepaprastoji konferencija skatina visus ateitininkus veikti visuomeninėje veikloje netik savo organizacijoje, bet ir už jos ribų, išlaikant savitą lietuvišką ateitininkišką charakterį. Kiekvieno ateitininko pozityvią visuomeninę veiklą raginami visi at-kai paremti.

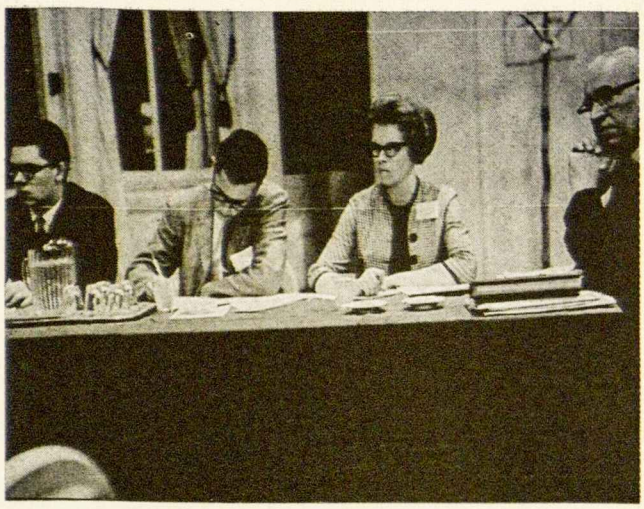

Mandatų komisija

2. Ateitininkų nepaprastoji konferencija pabrėžia, kad l.etuviškos-katalikiškos šeimos išauklėjimas yra pirminis ir svarbiausias ateitininko uždavinys. Ateitininkai skatinami kurti lietuviškas - katalikiškas šeimas.

3. Ateitininkai visu uolumu prisideda prie lietuviško švietimo, padėdami išlaikyti lietuviškas mokyklas.

4. Ateitininkai rodo vispusišką dėmesį lietuviškai kūrybai ir lietuviui kūrėjui.

5. Ateitininkai nebendradarbiauja su pavergtosios Lietuvos okupanto oficialiais asmenimis ir jo įstaigomis.

6. Ateitininkų nepaprastoji konferencija ragina visus ateitininkus, dalyvaujančius politinėje veikloje, vadovautis tolerancijos ir meilės dvasia.

7. Ateitininkų nepaprastoji konferencija primena, kad pagal 1954 metų Ateitininkų Kongreso nutarimą, kiekvienas ateitininkas yra Lietuvių Bendruomenės aktyvus narys.

8. Ateitininkų nepaprastoji konferencija nutaria, kad Ateitininkų Federacija įstoja nariu į Lietuvių Fondą.

9. Ateitininkai griežtai pasisako prieš vadinamąjį kultūrinį bendradarbiavimą su pavergtu kraštu.

10. Kiekvienas ateitininkas, suprasdamas parapijos reikšmę ir vertindamas jos įtaką lietuviškam gyvenimui, pagal geografines galimybes, būtinai priklauso lietuvių parapijai, lan-

Dalis bendrojo posėdžio dalyvių

kosi pamaldose ir nuoširdžiai remia parapiją darbu ir lėšomis.

11. Lietuvos vyčiai lietuvių laisvės kovoje atlieka svarbų vaidmenį. Ateitininkai šią Amerikos lietuvių katalikų jaunimo organizaciją remia ir su ja bendradarbiauja.

12. Ateitininkai į visuomeninį gyvenimą eina su jam prideramais bruožais, paremtais katalikiškais ir tautiniais principais bei tradicijomis.

Inž. Vyt. Volertas
Sekcijos vadovas

KETVIRTOSIOS SEKCIJOS SIŪLYMAI

Ketvirtoji sekcija svarsčiusi programines MAS, SAS ir ASS gaires siūlo nepaprastajai konferencijai primti šias principines gaires:

1. Pastovios sąjungų programos turėtų būti išeinamos organizacinės veiklos metų bėgyje, o metinės temos išdiskutuojamos stovyklose.

2. Šalia ideologinių programų, būtina turėti praktinės veiklos programas. Rengiant pirmąsias programas, akcentuoti veiklos momentus, įjungti daugiau praktinio elemento ir tai pritaikyti labiau ateitininko amžiui.

3. Metinė tema turėtų būti ta pati vienu laiku visoms trims sąjungoms, kad brėstų bendras mentalitetas visoje ateitininkijoje rūpimais klausimais.

4. Ruošiant programas, ieškotinas koncentrinis išėjimo punktas, kuris apjungtų šiuo metu pabirai pateikiamas žinias arba iškeliamas problemas.

5. Sąjungų programoms paruošti sudarytinos sąjunginės specialistų komisijos, o jų programų sukoordinavimo reikalui — komisija prie AF Tarybos.

6. Globėjus ugdyti pradėti nuo vyresniųjų moksleivių - praktiškai talkinant jaunesniesiems.

7. Vienetuose pavesti vienam valdybos nariui programų išėjimą planuoti, o visai valdybai tą išėjimą kontroliuoti.

8. Pateikiant programinius klausimus moksleiviams ir studentams vartotinas daugiau diskusijų ir indukcijos metodai.

Kun. St. Yla,
Sekcijos vadovas

Kun. G. Kijauskas, S.J.
ir
Alina Skrupskelienė —
sekretoriai

Kan. Mikalojus Daukša ir jo literatūrinis palikimas

JŪRATĖ JUOZEVIČIŪTĖ

1. Istorinės aplinkybės

16-tame šimtmetyje, kuriam priklauso ir Mikalojus Daukša, vyko religiniai, socialiniai ir ekonominiai perversmai. Iš jų ryškiausias buvo reformacija, arba protestantizmo iškilimas. Šis reformacinis judėjimas Katalikų Bažnyčiai iššaukė daug šventųjų, kurie gynė jos dogmą ir jos veiklą. Tarp jų pasižymėjo šv. Pranciškus Salezietis, Ignacijus Loyola, Bellarminas, Kanizijus ir Vincentas Paulietis.

Tuo laiku reformacija vyko ir Lietuvoje. Nemaža bajorų ir didikų dalis persimetė į protestantizmą, o liaudis net pradėjo garbinti senuosius dievus. Lietuvoje jau buvo leidžiamos protestantų knygos lietuviškai, o katalikai dar to neįstengė padaryti. Šis Katalikybės slipnumas buvo katalikų dvasininkijos apsileidimo pasėka. Mažai lietuvių studentų tevažiuodavo į Krokuvos akademiją teologijos studijuoti. Dar mažiau iš akademijos begrįždavo į Lietuvą: vieni likdavo Lenkijoje, kiti virsdavo reformatais, o grįžusieji daugiau rūpindavosi savo dvarais ir turtingomis parapijomis, negu pačiais žmonėmis.

Lietuviai studentai Wittenberge, Tuebingene ir kituose vakarų universitetuose susipažino su lietuviškai parašytomis protestantų knygomis ir jų autoriais ir pamatė jų vaidmenį Mažojoje Lietuvoje. Jie tada suprato, kad katalikiškomis knygomis būtų galima ne tik atsispirti prieš protestantizmą, bet ir išugdyti ištikimesnius, daugiau susipratusius lietuvius katalikus.

Todėl žemaičių vyskupas Merkelis Giedraitis, buvęs Wittenbergo, Tuebingeno ir Leipzigo universitetų studentas, ėmė raginti Mikalojų Daukšą ruošti pirmąsias lietuvių kalba katalikiškas knygas, kurių išleidimą jis pats finansavo.

Vysk. Giedraitį ir kan. Daukšą galima palyginti su tais anksčiau minėtais šventaisiais, kurie raštu kovojo prieš protestantizmo įtaką. Lietuvoje ši kova iššaukė ir pirmąsias lietuviškai parašytas katalikiškas knygas, kurios nei gynė dogmų, nei smerkė erezijų, o tik dėstė katalikiškąsias tiesas gimtąja kalba, ir daugumas tik tada pradėjo jas suprasti ir įvertinti. Tokių pirmųjų lietuviškų knygų autorius Didžiojoj Lietuvoj ir yra Mikalojus Daukša.

2. Daukšos gyvenimas

Mikalojus Daukša, Baltramiejaus Daukšaičio, smulkaus, bet turtėjančio bajoro sūnus, gimė 1527 ar 1528 m., Kėdainių apskrityje, Babėnuose. Labai maža tėra žinoma apie jo ankstyvesnį gyvenimą. Kur jis mokėsi ir kur ruošėsi kunigo ir rašytojo darbams, tebėra tik spėliojama.

Pradžios mokslą, prof. Vaclovo Biržiškos spėjimu, Mikalojus galėjęs išeiti tik Vilniaus Katedros ar šv. Jono bažnyčios mokyklose. Gal būt, kiek vėliau jis lankė Abromo Kulviečio aukštesniąją mokyklą Vilniuje. O gal mokėsi ir privačiai, kaip daugumas tų dienų bajoraičių.

Kadangi Daukša buvo plataus išsimokslinimo žmogus, mokėjęs gerai rašyti lotyniškai, lenkiškai ir lietuviškai, spėjama, kad jis, kaip ir jo draugas bei patarėjas vysk. Giedraitis, tikriausiai studijavo užsienyje. Tačiau Krokuvos akademijos studentų sąrašuose Daukšos vardas iki šiol neužtiktas. Jis nerandamas nei kitų Europos universitetų studentų sąrašuose.

Prof. Vaclovas Biržiška, Daukšos gyvenimo tyrinėtojas, remdamasis tuo, kad Daukšos bibliotekoje buvo surastos Erazmo Roterdamiečio "Adagia", Melanchtono ir Moellerio graikų kalbos gramatikos, tai spėja, kad Daukša tikrai studijavo tuose vakarų universitetuose, kur Erazmo idėjos ir klasikiniai mokslai stovėję gana aukštai.

Žinoma, jog Daukša buvo įšventintas kunigu apie 1552 ar 1553 m. Kadangi jis buvo rimtai išsilavinęs ir greitai kilo bažnytinėje hierarchijoje, spėjama, kad Daukša savo kunigiškoms pareigoms gavo rimtą paruošimą — ne tik anų dienų pramokimą lotyniškai paskaityti ar atmintinai, mechaniškai atlikti bažnytines apeigas.

Rašytuose šaltiniuose 1570 m. Daukša minimas kaip Krakių klebonas, o jau 1572 m. — kaip Varnių kanauninkas.

Merkeliui Giedraičiui tapus žemaičių vyskupu, Daukša liko jo artimas draugas ir pavaduotojas, abu naikino bažnytinę netvarką ir reformavo vyskupijos gyvenimą. Bet Daukša buvo tolerantingas kunigas: jis ne tiek rūpinosi kova su protestantizmu, kiek katalikiškuoju liaudies ir kunigų švietimu.

1585 Daukša tapo vyskupijos oficiolu. Vyskupui kur išvykus, jis dažnai valdė ir vyskupiją. 1592 m. jis atsisakė oficiolo pareigų ir visą savo laiką paskyrė literatūros darbams.

Kai vysk. Giedraitis mirė 1609 m., Mikalojus Pacas buvo išrinktas nauju vyskupu, o kol jis atvyko, vyskupija buvo pavesta administruoti Daukšai. Pacui atvykus, 1613 m. Daukša mirė Varniuose, sulaukęs maždaug 86 metų amžiaus.

3. Daukšos raštai

1595 m. Vilniuje buvo išleistas ispano jėzuito Ledesmos katekizmas, Daukšos išverstas į lietuvių kalbą. Tai pirmoji Daukšos knyga. 1599 m. Daukša išleido savo žymiausią ir

stambiausią vertimą, lenko jėzuito Vuiko "Postilę", tai yra pamokslų rinkinį.

Pirmoji Daukšos knyga, "Katekizmas arba mokslas kiekvienam krikščioniui privalus... išguldytas iš liežuvio lenkiško... per kunigą Mikalojų Daukšą kanauninką žemaičių", buvo parašyta ispanų jėzuito Diego de Ledesmos 1573 m. Ledesma buvo Romos kolegijos profesorius, didelio išsimokslinimo ir pedagoginių gabumų žmogus, išleidęs daug filosofinių ir teologinių raštų.

Daukša vertė ne iš originalaus Ledesmos katekizmo, bet iš jo lenkiško vertimo. Daukšos vertimas išspausdintas gotinėmis raidėmis, Vilniuje, jėzuitų spaustuvėje. Išleista nedaug egzempliorių, nes jis buvo skirtas ne tiek liaudžiai, kiek kunigams. Visi egzemplioriai dingę, tiktai prof. E. Volteris rado vieną Vilniaus Viešoje Bibliotekoje 1884 m., nurašė jį lotyniškomis raidėmis ir išleido Rusijos mokslo akademijos leidiniu. Tasai Daukšos originalus egzempliorius, kurį prof. Volteris rado, rusų buvo išvežtas su kitomis retenybėmis į Rusiją 1915 m., ir daugiau apie jį nebuvo žinoma. Atrodė, kad jis žuvęs. Bet 1956 m. jis buvo surastas ir grąžintas Vilniaus univeršiteto bibliotekai.

Katekizme yra prakalba "Skaitytojui krikščioniškui", kurioje Daukša skiria savo darbą Lietuvos vaikams. Knygos turinį sudaro 5 dalių "Mokslas krikščioniškas", "Trumpas būdas pasisakymo arba išpažinimo nuodėmių" ir pirma lietuviškai užrašyta katalikiška giesmė "Salve Regina", arba "Sveika Karalyczia".

Daukšos "Katekizmas" aiškiai parodo tų laikų krikščionybės stovį Lietuvoje. Štai kaip Daukša bara tikinčiuosius: "Nusižengia visi, kurie garbina ugnį, žemyną, gyvates, žalčius, perkūną, medžius, alkus, medeines, kaukus ir kitus biesus: ir anie kur žyniauja, buria, nuodija, alavu ir vašku lieja, ant putos ir ant pauto veizdi ir kurie tą tiki."

Daukša rašė vidurio aukštaičių tarme, turinčia nemaža žemaitiškumų, nes jis norėjo, kad katekizmą suprastų aukštaičiai ir žemaičiai. Bet kadangi tas buvo neįmanoma, tai 1605 m. buvo išleistas naujai paruoštas Ledesmos katekizmo vertimas, parašytas rytų aukštaičių tarme: "Katekizmas arba pamokinimas vienam kuriamgi krikščioniui reikiamas... perguldytas lietuviškai ir antrąkart išspausdintas". Šio vertimo autorius nežinomas. Prof. Vaclovas Biržiška spėja, kad tai Konstantino Sirvido darbas.

Šis katekizmas yra pirmoji katalikiška lietuviška knyga, bet žymesnis Mikalojaus Daukšos veikalas yra jėzuito Vuiko pamokslų rinkinio vertimas, išleistas 1599 m., antrašte "Postila Katolicka, tai esti išguldymas evangelijų kiekvienos nedėlios ir šventės per visus metus." Šios "Postilės" autorius, Vuikas, buvo lenkas jėzuitas, kurį laiką buvęs Vilniaus jėzuitų kolegijos rektoriumi. Jo "Postilė" jau buvo išversta į vokiečių ir čekų kalbas, prieš Daukšai išverčiant į lietuvių kalbą "Postilę".

Daukša vertė "Postilę" apie 12-15 metų. Ji buvo išspausdinta gotinėmis raidėmis Vilniuje, jėzuitų spaustuvėje.

1899 m. tas pats prof. Volteris pradėjo "Postilę" leisti lotynų raidėmis Petrapilio rusų mokslo akademijos lėšomis, bet vertimas nebuvo baigtas. Tik 1926 m. Lietuvos universitetas išleido pilną "Postilės" fotografuotinį leidimą, spausdintą Berlyne.

"Postilės" pradžioje yra eiliuota Vaclovo Labunauskio epigrama — padėka vysk. Giedraičiui už jos išleidimą. Toliau seka Daukšos lotyniška dedikacija vysk. Giedraičiui, kur jis pabrėžia, koks sunkus jam buvęs "Postilės" vertimo darbas. Antroji prakalba, parašyta lenkiškai, "Prakalba į maloningąjį skaitytoją" yra raginimas neužmiršti gimtosios kalbos vertės ir reikšmės. Iš šios prakalbos susipažįstame su tų laikų kunigijos ir bajorijos neigiamu nusistatymu gimtosios kalbos atžvilgiu.

Šia prakalba Daukša siekė iškelti gimtosios kalbos reikšmę ir lietuviškai nemokančius dvasininkus paskatinti domėtis lietuvių kalba ir raštija.

Pats "Postilės" tekstas sudarytas iš evangelijų paaiškinimų kiekvienai metų savaitei. Žodžiai sukirčiuoti, kad kunigams lengviau būtų juos ištarti.

Kadangi Daukša gerai mokėjo lietuvių kalbą, jis parodė daug kūrybingumo stilistiniu ir ritminiu atžvilgiu. Jis ypatingai pasižymi savo žodyno turtingumu. Stengdamasis savo vertimą padaryti suprantamą visiems lietuviams, jis vieną originalų žodį versdavo dviem sinonimais, pvz. "giltinė ir mirtis" arba "šapelis ir šiaudelis" ir t. t.

Kan. Daukša stengėsi kuo daugiau remtis šnekamąja liaudies kalba, nes "Postilė" buvo skiriama liaudžiai šviesti. Todėl jis vartojo tokius posakius, kaip "praplėšęs akis veizdėk" arba "nei uodo balselio pakęst negalime" ir t. t.

4. Daukšos darbų reikšmė

Daukšos "Postilė" svarbi ne tik savo katalikiškomis tiesomis, lietuvių kalba rašytomis, ne tik apibūdinimu ano meto visuomeninio bei kultūrinio gyvenimo ir ne tik gimtosios kalbos gynimu ir aukštinimu, "Postilė" yra pirmaeilis šaltinis lietuvių kalbos mokslui. Dar ir šiandien ji tebeturi kalbinės — stilistinės vertės. Iš jos galima pasimokyti žodingumo, stiliaus, sintaksės ir kita.

Kan. Mikalojus Daukša, pirmosios lietuviškos katalikiškos knygos autorius, pirmasis stilistas lietuvių raštijoje ir vienas iš pirmųjų lietuvių kalbos kūrėjų, mums reikšmingas keliais atžvilgiais:

pirma — jo išverstos katalikiškos knygos sustiprino katalikų tikėjimą Lietuvoje,

antra — jo verstų knygų kalba yra svarbus žinių šaltinis lietuvių kalbos tyrinėtojams,

trečia — jis buvo vienas iš pirmiausių ir stipriausių lietuviškosios sąmonės žadintojų, savo gimtosios žemės gerbėjų, savo kalbos ir papročių ugdytojų.

Apskritai kanauninko Mikalojaus Daukšos darbai, kaip rodo lietuvių literatūros istorija, buvo reikšmingi lietuvių tautinio atgimimo sąjūdžiui, 19-tame šimtmetyje, vėliau — nepriklausomybės idėjai, o dabar jo mintys teikia mums stiprybės pavergtos tėvynės išlaisvinimui.

Tebūnie garbė tau, šviesiajam lietuvybės mokytojui!

Panaudota literatūra

1. **Biržiška, Vaclovas,** Aleksandrynas, I tomas. Čikaga. 1960 m.
2. **Biržiška, Vaclovas, Senųjų** lietuviškų knygų istorija, I dalis. Čikaga. 1953 m.
3. **Brown, Stephen S.J.:** McDermott, Thomas, A. Surveey of Catholic Literature. Milwaukee, 1945 m.
4. **Kun. Gečys,** Katalikiškoji Lietuva, Čikaga. 1946 m.
5. **Korsakas, Lebedys,** Lietuvių literatūros istorijos chrestomatija, Vilnius. 1957 m.
6. **Korsakas, Lebedys,** Lietuvių literatūros istorija, I tomas. Vilnius. 1957 m.
7. **Lietuvių Enciklopedija,** IV tomas. Boston. 1954 m.
8. **Lietuvių Enciklopedija,** XIV tomas. Boston. 1958 m.
9. **Naujokaitis, Pranas,** Lietuvių literatūra, Tuebingenas. 1948 m.
10. **Velička, Domas,** Lietuvių literatūra, II dalis. Čikaga. 1961 m.

Jūratė Juozevičiūtė,
Pedagoginio Lituanistikos Instituto studentė

(Referatas, skaitytas Pedagoginio Lituanistikos Instituto suruoštame Daukšos minėjime 1963 m. vasario 16 d.)

MOKSLAS IR MORALĖ

JONAS MEŠKAUSKAS

Pradėdamas norėčiau atlikti paskaitininko tradicinę funkciją — temos susiaurinimą. Šis pokalbis tad svarstys mokslo žinių įtaką žmogaus supratimui ir su tuo surištas moralės (čia žodis suprastas plačiąja prasme) problemas.

Pradėsim pažvelgdami į Darvino, Freudo ir kitų mokslininkų išradimus. Tikslas to yra parodyti, kaip tas pakeitė galvojimą ir privedė prie dabartinių problemų.

Prieš Darviną ir šiek tiek vėliau buvo laikomasi nuomonės, kad žmonės buvo sukurti. Tai kai Darvinas paskelbė, kad žmonės išsivystė iš žemesnių organizmų, kilo didelis protestas, kadangi buvo manoma, kad jis bandė atimti kelis krikščionybės centrinių konceptų, būtent žmogaus sukūrimo ir sielos. Tačiau Bažnyčia išaiškino atrodančias kontradikcijas, ir furoras nutilo.

Freudas skelbė, kad žmogus buvo lyg už nosies vedamas seksualinio instinkto. Jam žmogus buvo gyvuliukas, turintis daugiau seksualinių net negu gyvuliai, kadangi gyvuliams šitie norai yra perijodiniai dalykai. Jis tvirtino, kad bet koks dalykas atstovauja (tas yra, yra simbolis) seksualinį norą Be to, jam žmonija buvo tik spaudimas, kad tik žmogus neišreikštų šių savo seksualinių norų.

Sekdami Darviną ir Freudą, šių laikų psichologai ir biologai eina dviem kryptim. Vieni žiūri į žmogaus pajėgas iš biologinės pusės. Jie savo dėmesį kreipia į biologines funkcijas, daugiausia standartiniuose laboratorijos gyvuliuose, ir žiūri, ar galima gautas žinias pritaikyti žmogaus supratimui.

Kita srovė, daug jaunesnė, yra vedama socialinių psichologų ir sociologų. Jie turi reališkesnę pažiūrą į žmogų. Psichologas, turėdamas biologinę orientaciją ir atradęs kokį nors faktą, turi jį surišti su kokia nors teorija, kuri žmogaus veiksmus aiškina; kitas, turėdamas kitą orientaciją, gali sakyti, kad tas faktas yra nesvarbus, nes jo manymu biologiniai mechanizmai tik duoda bazę tiem dalykam, kurie jam svarbūs.

Paimkim pavyzdį. Sakykim, kad neurotikas, ar koks psichiškai nesveikas žmogus mirė ir atidavė savo smegenis mokslo tyrimams. Sakykim toliau, kad buvo surasta, kad kaikurios celės buvo nenormaliai išsivysčiusios. Prileidžiant, kad kiekvienam tokiam žmogui būtų tas pats atsitikę, tas ir būtų priežastis tos psichologinės ligos. Ateitų kitas ir jam sakytų: "Tai yra labai gražu, bičiuli, bet tu neatsakei klausimo, kodėl tas atsitiko. Kodėl tos celės taip išsivystė? Kas buvo tas pirmas įvykis, kuris pradėjo tą procesą?" Vadinasi, kad tas pats atradimas vienam atsakė į klausimą "kodėl", o kitam toli gražu ne.

Tai tiek dėl mokslinių žmogaus pažiūrų istorijos. Dabar pažiūrėkim, kaip mokslas yra matomas. Yra labai daug atvejų, kada mokslas užima vietą, kuri anksčiau buvo rezervuota Dievui. Kai žydai perėjo per Raudonąją Jūrą, jiems visiems buvo aišku, kad Dievas buvo jų išsigelbėjimo priežastis. Šiais laikais surinktume porą milijonų dolerių ir sudarytumėm su Corning Glass kontraktą pastatyti porą didžiulių stiklinių sienų, pastatytumėm jas, išpumpuotumėm vandenį tarp jų. ir būtų problema išspręsta. Kai girdime, kad Kristus išgydė raupsuotus, tai mums atrodo, kad jis turėjo techniškas žinias, kurias, su laiku, žinos ir medicina. Kai mes girdim per Evangeliją, kad Kristus, būdamas 12 metų, sėdėjo su kunigais, jų klausė ir atsakinėjo, tai tas viskas skamba, kaip ankstyvesne forma modernios "quiz program". Kitaip sakant, mes pastatėm mokslą ne įrankio vietoj, bet savarankiškos būtybės vietoj. Ir ką tai reiškia? Tai reiškia, kad mokslas yra pastatytas daug aukštesnėje vietoje, kaip turėtų būti. Pažiūrėkim, kaip šių laikų vaikai žiūri į religinius pašaukimus. Normaliai jie žiūri į kunigus ir vienuoles kaip į keistus žmones. Jeigu jie nebūtų keisti, jie galvoja, tai, savaime aišku, jie būtų biznieriai, ar mokslininkai. Su laiku šita mintis yra užgniaužiama, kadangi žmogus turi su jais ryšių ir negali išsitarti galvojąs, kad jie keisti. Tačiau, jei tas pats žmogus būtų pasirinkęs kokią nors šaką fizikos ar chemijos, kuri neturėtų jokios praktiškos vertės, jis dėl to būtų aukštinamas, kaip dirbąs žmonijos labui.

Dar yra vienas mokslo įtakos dalykas, apie kurį norėčiau prasitarti. Tai yra šių laikų mašinerijos garbinimas. Gal tas skamba lyg truputį per radikalus pasisakymas, ir turiu iš karto prisipažinti, kad negalėčiau moksliškai nustatyti, tačiau galiu duot pavyzdį, kuris interpretuoja, ką ta mintis išreiškia.

Psichiatrinėj literatūroj aprašo vieną berniuką, kuris save laikė mašina. Kai jis eidavo iš kambario į kambarį, jisai įjungdavo į nematomus jungiklius, nematomas vielas savo motorams, šviesoms ir kitai elektrinei aparatūrai. Jisai skaitė, kad jo gyvenimą kontroliuoja vienas iš šitų aparatų, ir jei kas nors, pastebėjęs, kur jis savo vielas įjungė, nuėjo ir ištraukė, tai jis manė, kad mirs. (Nukelta į 156 psl.)

APIE MERGAITĘ, KURI NEBIJOJO

Neseniai Lietuvoje buvo minima keturiolikos - penkiolikos metų mergaitė, kuri niekeno neinspiruota pasidarė didelė apaštalė. Turėdama didelės įtakos savo vienmečiams mokiniams, padarė tai, kad tie ėmė uoliai lankyti bažnyčią, melstis, eiti prie šv. sakramentų. To neužteko: ji lankydavosi antireliginiuose susirinkimuose, mitinguose, paskaitose ir drąsiai ginčydavosi su ateistais, kurie nepajėgdavo atsispirti jos argumentams. Kas ją viso to išmokė? Niekas. Komunistai įtarė kunigą, kad jis ją yra įmokęs, dėl to kunigo tardymai, grąsinimai, lygiai ir tėvams, kurie čia buvo nieku dėti. Pagaliau tą mergaitę perkėlė į kitą vietą ir patalpino moksleivių internate, kad apsaugotų nuo pašalinės "žalingos" įtakos. Bet po kurio laiko visi internato mokiniai pradėjo prie stalo žegnotis, rytais vakarais melstis, vaikščioti į bažnyčią. Ir čia mažoji apaštalė padarė savo. Beliko ją išmesti iš mokyklos ir ištremti nežinia kur.

Iš "Darbininko"

Šitas pavyzdys rodo, kad šiais laikais mašinerija yra garbinama, kad yra daug daugiau tokių ligonių kaip anksčiau. Šitoks pasikeitimas yra interpretuojamas, kad žmones dau daugiau šiais laikais intriguoja mašinos, negu kokiu nors perijodu anksčiau.

Šitokiems ligoniams mašinos ar kiti dalykai yra autoritetai. Kadangi yra skaitoma, kad psichiatrinis ligonis turi tas pačias savybes, kap normalūs žmonės, tik yra išsivystęs nenormaliai, galima sakyti, kad nemaža proporcija normalių žmonių turi šitokias tendencijas: kelti mašineriją į aukštybes.

O kokį efektą mokslo ir mokslo davinių pervertinimas turi mūsų gyvenimui? Kai pasižiūrim į kai kurių mokslininkų pasisakymus, kad jie darė smegenų operacijas ir Dievo neradę, ar kad skraidę erdvėse ir Dievo nematę, ir surišam tą su tuo faktu, kad mokslas skelbiasi neturįs moralės, (nors turėtų turėti), mes matom, kad efektas yra panaikinti moralę.

SKERSPJŪVIS IŠILGAI

arba

EGZISTENCINIS SUSIMĄSTYMAS ŽVELGIANT TIKROVEI Į AKĮ

Epilogas

Ir štai pagaliau, atėjo diena:
telieka mažam bei senam užsirūstinti;
Senolių mūs garbę, it vanagai nuplėšė.
Dausosna neb'randa nabagai sau vietos.

O buvo laikai, kada girių tankmėj
medžiojo ir valgė rūgusį pieną...
O šiandieną, deja jau medžioklė kita,
ir pienas, nerūgęs, atskiestas.

Kur žuvo laikai kunigaikščių didžių,
Eiklaus žirgo, merginų it gulbių?
Netūnojo andai, narsūs sakalai,
Užpečky, apžioję po bulvę.

Jie jojo kovon idant priešų pulkus
sutikus drąsiai akis į akį...
Piestu stojos žirgai, kalavijai, durklai
šokinėjo: galvelės svyro it "mapės."

Ir grąžė rankas mergužėlės baltas,
kuore laukdamos bernelio parjojant.
Nors krito rasa, tačiau per daug didi širdgėla!
Bestovint įsuko reumatą nevienai.

O šiandieną: vargai. Jau senoliai seniai
kapuose verčias ir verčias ant kito šono.
Palaidūnai vaikai, kažkur andai
išgarmėjo ieškot kito tono.

— — —

Ten toli kur medžiai ošia
Po dangoraižių skraiste,
Išsirinko tauta vadą
Rimo Rudžio pavarde.

Ir šis vadas narsus, Draugovės pulkus
Pozityviai ragino kūrybingai darbuotis.

Bet neilgai. Atšalo pelenai.
Nors imk ir ieškok Rimo po šluota.

Jo dešinioji ranka — mūsų Lilė aukšta,
O tempore, o moris, nepasieksi nepastatęs kėdės,
Ir Dalia nepėsčia, it kurmis nakčia
Tarškina gromatas, meta į dėžę.

Skruzde apibėgs ir krūvon sutėkš,
pusryčius toji Audronė.
O Šalčius kuklus, gyvenime nepražus
Bate rasi ir iždą, ne tiktai kojinę.

O atėjo laikai, kada kulnys aukšti
Ir bernelių greta, tartum dantys reta,
Ir suknelės trumpos, reiškia didelį protą;
Apseit be sijono nemoka.

It žinąs daug žinys, Rimvydas skaitys,
paskaitą iš merginos delno nevieno;
O ankstyvas gaidys, Rimantas Repšys,
Užgiedos: dabar jau netruks vištoms pono.

Su nosyte riesta, mūsų Janė rimta
Twistu suktis išves greit Arūną,
Tačiau iš paskos, mūs Auksė neatstos
Greičiau sukdamos už bizūną.

Ir susirinkime neapsieis, kaip gėlė be vandens,
be tų kuriems paausiai bąla.
Nesipiktink brolau, pažiūrėk iš arčiau,
Jiems antroji jaunystė jau kalas.

Kadaise judrus, susimąstęs, niūrus
Skelbia dvasinį nuosmūkį Petras.
O iš Paskos, Račkauskas užprotokoluos
Kad moksleiviams sušvistų lemputė.

(Durnaropė)

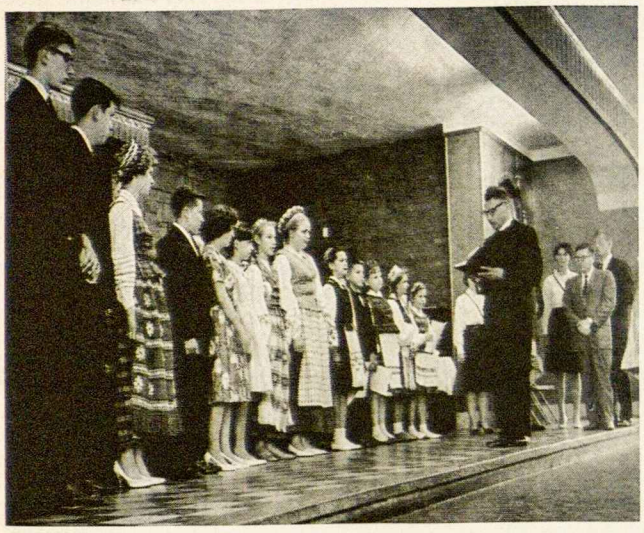

Nepaprastos Konferencijos metu jaunieji ateitininkai duoda įžodį

KORESPONDENCIJOS

VOX POPULI

Romoje, 1963 balandžio 25.

Brangieji Kristuje,

"Ateities" kovo numeryje man geriausia patiko:

Straipsnis: Pasaulis be blizgučių. Vienintelis minusas: kelios angliškos citatos. Nejaugi mes pradedame manyti, kad **visi** ateitininkai moka angliškai?

Apsakymas: šį kartą buvo tik vienas (tiksliau: tik pusė).

Eilėraštis: Motinos palaima.

Korespondencijos: Omaha, Nebraska (tarp kitko, ir gerai pavalgyti), Urbana ("šventai" iškepti).

Šypsenos: Mums reikia liliputų!

Jūsų **Kęst. Žemaitis**

P.S. Attitaisytina klaida 50 puslapyje. Iš trijų dabartinės Lietuvos vyskupų į Susirinkimą negalėjo atvykti **nei vienas.** Dalyvavo tik vysk. V. Brizgys iš Čikagos (vienintelis gyvas iš prieš karą buvusių trylikos).

* * *

ADELAIDĖ

Pietų Australijos sostinės Adelaidės vyresnieji moksleiviai ateitininkai, dar neseniai įsikūrę, jau puikiai užsirekomendavo lietuviškoje visuomenėje, suruošdami Marijos garbei agapę. Pirmąjį gegužės mėn. šeštadienį kolonijoje buvo pradėtos gegužinės pamaldos lietuviškais ornamentais išpuoštoje Šv. Kazimiero koplyčioje. Šv. Mišių metu didelis būrys ir moksleivių, ir sendraugių, ir šiaip parapiečių priėjo šv. Komunijos. Buvo giedama Marijos garbei.

Po pamaldų Lietuvių Katalikų Centro svetainėje, kuri yra netoli pačios koplyčios, vadovaujant valdybos pirmininkei Nijolei Bataitytei, vyko agapės suneštinės vaišės. Dalyvavo apie 70 asmenų. Marijos garbei kūrybos skaitė stud. Romas Jablonskis, Dalia Tirvaitė, Vida Urnevičiūtė, Algis Palaitis. Rūtelė ir Danutė Siurblytės pagrojo akordeonu. Leonas Vasiliūnas akordeonu pagrojo Liurdo Marijos giesmę, kurią sutartinai giedojo visi agapės dalyviai. Vyresniuosius moksleivius ateitininkus uždegančiu žodžiu sveikino agapės garbės svečiai: kun. A. Kazlauskas, MIC, sendraugių senj. Bronius Plokštis, sendraugių pirmininkas Juozas Stepanas, kuopos globėjas Jurgis Vasiliauskas. Apie Marijos garbinimą žodį tarė kuopos dvasios vadas kun. P. Dauknys, MIC.

Marijos garbei giesmę pagiedojo ir solistė Genovaitė Vasiliauskienė, kuri netrukus jau išvyks į Ameriką koncertuoti lietuvių kolonijose. Ji dažnai dainuoja per Australijos radiją. Mūsų jaunimas, pagautas tokios šventiškos nuotaikos, dar ilgai dainavo lietuviškas dainas. Agapė baigta ateitininkų himnu. Šia agape Adelaidės vyr. moksleiviai ateitininkai viešai pasirodė pirmą kartą, parodydami savo gyvo ir džiuginančio jaunatviško entuziazmo. Susirinkimus daro kas antrą savaitę, studijuoja ateitininkų ideologiją, mokosi lietuviškų dainų, o studentų ateitininkų draugovės sekretorė stud. Violeta Vasiliauskaitė visus moko ir tautinių šokių

Gintaras

Iš studijų dienų tėvų Marijonų vasarvietėj, Villa Eliza, Argentinoje

BUENOS AIRES

Vasario 10 d. Buenos Aires priemiestyje Avellanedoje (Argentinoje) įsikūrė pirmoji ateitininkų draugovė, kuri išsirinko sau laikiną pusei metų valdybą: pirmininkas — filosofijos studentas Ernetas Paršelis, vicepirm, ir sekretorius — stud. Hektoras Kalpokas, kasininkė — Audra Deveikytė ir dvasios vadas — kun. Aug. Steigvila, MIC.

Draugovei priklauso 15 studentų ir 5 sendraugiai. Visi studentai — kandidatai užsisakė po "Ateitį". Regulariai kiekvieno mėnesio sekmadienį po sumos yra daromi mėnesiniai susirinkimai, kuriuose yra nagrinėjamos aktualios problemos, aiškinamasi "Vadovo" mintys ir sprendžiami einamieji organizacijos klausimai.

Draugovės nariai pamažu auga skaičiumi ir dvasia. Dvasios sustiprinimui yra kas antras mėnuo daromos taip vadinamos "Studijų dienos". Pirmoji studijų diena įvyko prieš Velykas Aušros Vartų parapijos patalpose. Apie ateitininkus Lietuvoje papasakojo iš Urugvajaus atvykęs kun. Petras Daugintis, SJ.

Kita studijų diena įvyko gegužės 25 d. Villa Elisa, Tėvų Marijonų vasarvietėje. Dvi išsamias ir mokslines temas nagrinėjo prof. Juozas Mačernis, garsus filosofas ir mokslininkas. Paskaitos sukėlė diskusijas ir susidomėjimą giliau pažvelgti į žmo-

gaus tikslą. Tačiau nebuvo užmirštas ir "brolis kūnas", kuris buvo pavaišintas argentiniškų "asadu" (ant laužo kepta jautiena), argentiniškais apelsinais bei saldumynais.

Ateinanti studijų diena pramatyta toje pačioje vietoje, tik jau su didesnėm iškilmėm. Kandidatai Petraičiai duos pasižadėjimą prie naujos vėliavos, kurią žadame įsigyti. Ta proga kun. Ant. Švedas žada parodyti spalvotas filmas iš savo kelionės po Alaską.

Argentinos ateitininkai aktyviai dalyvauja "Rambyno" tautinių šokių ansamblyje, Šv. Cecilijos chore, sporto klube ir visuose lietuviškuose parengimuose.

Sendraugis

CHICAGO

Korp Giedros švetntė

Saulėtą sekmadienio rytą rinkomės uždaroms metinėms šventės iškilmėms. Tėvų marijonų kukli koplytėlė dvelkė susikaupimo dvasia, tarsi ramybės oazė didmiesčio tvankiam užesy.

Mūsų kapelionas kun. Pr. Garšva stipriais žodžiais pabrėžė katalikiško apaštalavimo svarbą kopiant į dvasines viršūnes.

Po Mišių vyr. giedrininkių atstovė E. Vilimaitė įteikė spalvas, pirm. J. Čikotienė kepuraites, o vicepirm. G. Žumbakienė po gėlę mūsų ketvirtai laidai: D. Kuprionytei, A. Kleizienei, V. Milakniūtei ir M. Skirgaudaitei.

Nutilus ateitininkų himno akordams, garbingai išlydėjom korporacijos vėliavą. Lauke pasipylė gausūs sveikinimai bei linkėjimai naujom narėm.

Tolimesnioji programa buvo gražiam restorane prie iškilmingų pietų.

Pasistiprinus pirmininkė džiaugėsi Korp Giedros praturtėjimu. Buvusių kandidačių vardu dėkojo D. Kuprionytė.

Kun. Pr. Garšvos ir E. Vilimaitės sveikinimai ir telegrama su nuoširdžiais linkėjimais iš Korp. Giedros skyriaus Clevelande buvo sutikti labai nuoširdžiai.

Po trumpos metinės veiklos apžvalgos rinkome naują valdybą, kurios sąstatą sudaro: pirm. Danutė Kriaučeliūnaitė, Rūta Kilienė, Asta Kleizienė ir Irena Polikaitienė.

Ir vėl prieš akis nauji planai, nauji užsimojimai, nauji projektai. Su giedria nuotaika žengiame pirmyn!

Giedrietė

* * *

Šeštadienį birželio 15 d., įvyko Kun. Alf. Lipniūno Moksleivių Kuopos šventė. Kandidatai susirinko koplyčioje 6:30 v. v. duoti ateitininko iškilmingą pasižadėjimą. Iškilmėms vadovavo kun. J. Raibužis, S.J., kuopos dvasios vadas. 7:00 v..v. visi nariai suėjo į 203-čią kambarį, kuriame buvo iškilmingas posėdis. Į prezidiumą buvo pakviesti kun. Raibužis, dr. Arūnas Liulevičius ir Jonas Račkauskas.

Tėvas Raibužis pasakė, kad ir liūdna atsisveikinti su dvidešimt abiturientų ir pasveikinti tik penkis narius. Bet, jis pridėjo, kartais mažu skaičiumi yra daugiau pasiekiama, negu dideliu. Jis linkėjo abiturientams daug laimės ateičiai.

Dr. Liulevičius pasveikino naujus narius ir atsisveikino su abiturientais. Jis pasakė, kad niekada nereikia atsisveikinti su ateitininkais, nes ateitininkais galima būti nuo lopšio iki grabo.

Jonas Račkauskas paklausė: "Ką mes darome savo kuopai?" ir išdėstė mums moksleivių ateitininkų pareigas. Mes moksleiviai, turime būti aktyvūs Bažnyčios nariai; lankyti senelių prieglaudas per Kalėdas ir kitas šventes; padėti draugams ir giminėms; nesigėdinti būti lietuviais, nes tai yra didelė garbė, ir būti pozityvūs nariai visuomenėje.

Vacys Šaulys, mūsų buvęs pirmininkas, papasakojo mums Nepaprastosios Konferencijos nutarimus. Baigęs pasakoti apie konferenciją, Vacys pasveikino naujus narius, padėkojo kun. Raibužiui už malonią šypseną ir gerus patarimus, kuriais kiek galėdami naudojomės per visus metus. Taip pat dėkojo kuopos globėjui ir dr. Arūnui Liulevičiui. Jis baigė linkėdamas abiturientams daug sekmės ir laimės. Paskui jis perdavė vadovavimą Romui Sakadolskiui. Romas pristatė naują valdybą: —

Pirmininkas — Romas Sakadolskis,
Vice Pirm. — Vaidevutis Valaitis,
Sekretorė — Dalia Bakaitytė,
Socialinių reikalų vedėja — Jūratė Maciūnaitė,
Iždininkas — Antanas Rauchas.

Romas pasižadėjo sekti senosios valdybos pėdomis.

MAS pirmininkas Jonas Račkauskas prisega juosteles davusiems įžodį Lipniūno kuopos nariams

Zita Acalinaitė paskaitė abiturientų testamentą. Kun. Alf. Lipniūno kuopos šventė baigėsi vaišėmis ir šokiais.

Aldona Zita Stirbytė

Nuotaikinga išvyka Baltųjų Pušų miške

Išaušo gražus birželio 15 d. rytas. Visi skubėjome mokyklos kieman, tik laimė ne pamokoms. Vietoj knygų nešėmės krepšelius su skanumynais ir sporto priemonėmis. Prisirinko Prano Dielininkaičio kuopos ateitininkų apie penkiasdešimt ir nekantriai laukėm, dairydamiesi autobuso ,kuris turėjo mus nuvešti į Baltųjų Pušų mišką. Mūsų vadovai p. Šilkaitis ir p. Narutis atitempė didžiules dėžes, kuriose nujautėme jog yra dešrelės ir skanūs gėrimai. Apie pusę devynių išvykom. Važiavom, dainavom ir vis dairėmės, kada pamatysime tas baltas pušis. Tiesa, pušis radom, bet jos buvo žalios, kaip ir kiti medžiai. Tačiau iškylauti buvo labai smagu. Mes žaidėme kvadratą, supomės, braidžiojom po upeliukus ir per visą dieną nė kiek nepavargom. Spėjame, kad pavargo tik mūsų vadovai, bekepdami mums dešreles ir jomis mus bemaitindami, nes apetitas buvo nežmoniškas. Už tai mes esame labai dėkingi. Grįžome laimingi ir pilni įspūdžių. Laukiame panašių išvykų.

L. Underytė

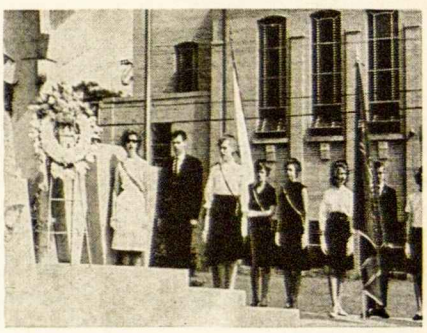

Chicagos ateitininkų šeimos šventės metu padedamas vainikas prie Nežinomojo Kareivio Paminklo

Studentų ateitininkų metinė šventė

Chicagos studentų ateitininkų draugovės metinė šventė įvyko sekmadienį, geg. 19 d., Jaunimo Centre, 3 val. p. p. Iškilmės prasidėjo organizuota eisena su vėliavomis koplyčion. Ten įžanginį žodį tarė kun. Trimakas, draugovės dvasios vadas. Jis taipogi pravedė visas kitas apeigas koplyčioje. Įžodį šia proga davė sekantieji kandidatai: Linas Gylys, Ramunė Juozevičiūtė, Dalia Konaukaitė, Juozas Kazlauskas, Margarita Vaidilutė Rūbaitė. Iškilmės koplyčioje buvo baigtos atkalbėjus at-kų Credo ir atgiedojus at-kų himną,

Grįžus iš koplyčios sekė vaišės apatinėje Jaunimo centro salėje. Per jas

buvo pateikti sveikinimai naujiems nariams iš visų korporacijų ir iš moksleivių ateitininkų. Baigus sveikinimus, visi nauji nariai buvo apdovanoti lietuviška knyga ir gėle.

Po vaišių sekė meninė dalis, suruošta visų korporacijų. Programą pradėjo Tadas Rūta, kandidatas į korp. Šatriją išpildydamas tris dainas: 1) Svyruonėlis — Vanagaičio, 2) Pasvarscyk antela — Karoso, 3) Ties mano kryžium — Vaičiūno. Jo stiprus balsas paliko visiem gerą įspūdį. Jam akomponavo M. Motekaitis. Sekė epilogas, kurį perskaitė Audronė Garbenytė. Jame buvo sarkastiškai apibūdinta draugovės veikla ir valdyba. Korp. Giedra toliau pasirodė su savo paruošta madų paroda, kurioje buvo demonstruojama modernios lietuvaitės studentės apranga. A. Kleizienė pranešinėjo šiai parodai. Toliau Nijolės Beleškaitės vadovaujamas Šatrijos sekstetas sudainavo 3 dainas: 1) Suraba'a, 2) Moon River, 3) Midnight in Moscow. Šiom dainom buvo pritaikyti lietuvių poetų žodžiai. Sekstetui akomponavo Marytė Vilkaitė. Programą užbaigė korp. Grandis Tamulio bandymais magikos srityje.

Šokiais buvo užbaigta ši studentų ateitininkų metinė šventė.

D. Prišmantaitė

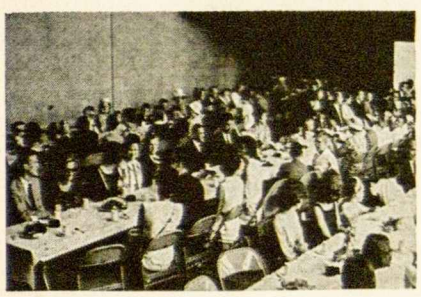

Dalis Chicagos ateitininkų šeimos šventės dalyvių

Chicagos ateitininkų šeimos šventė įvykusi birželio 1-2 dienomis Jaunimo Centre sutraukė apie 400 Chicagos ateitininkų ir jų draugų. Šeštadienį birželio 1 d. 7 val. vakaro Jėzuitų koplyčioje įvyko susikaupimo valanda, kurios metu kun. dr. Kubilius, S.J. kalbėjo apie dabarties bažnyčią.

Sekmadienį 9 val. rinkomės Jėzuitų koplyčion išklausyti šv. Mišių ir priimti šv. Komuniją. Reikia pastebėti, kad ypač didelis skaičius dalyvių ėjo prie Dievo stalo. Šv. Mišios buvo pravestos dialogine forma — tai yra bendrų maldų kalbėjimu. Šv. Mišias atnašavo ir pamokslą sakė Kun. dr. Kubilius, gi mišių metu giedojo sol. Stasys Baras. Po mišių padėtas vainikas prie kenčiančios Lietuvos paminklo. Šventė užbaigta bendrais pusryšiais, kurių metu Chicagos moksleivių ateitininkų kuopos: Lipniūno, Marijos ir Dielininkaičio išpildė programą.

S. R.

Newcastle, Australijos ateitininkų šventė

Kun. Alf. Lipniūno kuopos mergaičių būrelio naujoji valdyba yra šios sudėties: pirmininkė — Vida Didžbalytė, vicepirmininkė - korespondentė — Jūratė Barzdukaitė ir sekretorė — Irena Jakševičiūtė.

* * *

Lipniūniečiai veikia

Paskutinis šių mokslo metų Kun. Alfonso Lipniūno susirinkimas įvyko gegužės 19 d. Jaunimo Centre po 10 val. Mišių. Po pusryčių ir dainų kun. Raibužis, Lipniūno kuopos kapelionas, susirinkimą pradėjo malda. Laima Gliosaitė buvo pakviesta pirmininkauti, o Gražina Maciūnaitė — sekretoriauti.

Pagrindinė susirinkimo dalis prasidėjo su Gintauto Rapšio referatu "Kaip naudingai praleisti vasaros atostogas". Po referato išrinko naują valdybą. Kitiems metams Romas Sakadolskis išrinktas pirmininku, Vaidevutis Valaitis — vicepirmininku, Dalia Bakaitytė — sekretore, Jūratė Maciūnaitė — socialinių reikalų vedėja ir Antanas Rauchas — iždininku.

Gale susirinkimo buvo pranešta apie artėjančią Šeimos šventę, kurioje berniukų būrelis pasižadėjo dalyvauti su savo programa. Taip pat buvo nariams pranešta apie kuopos šventę ir metinę iškylą į Paw Paw ežerą. Baigiantis susirinkimui, visi susirinkusieji sugiedojo ateitininkų himną ir pamažu išsiskirstė į namus.

V. Š.

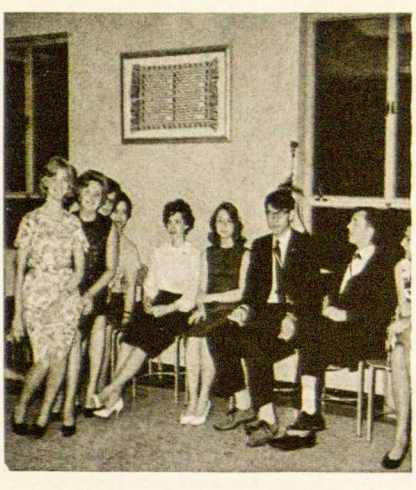

MAS pirmininkas Jonas Račkauskas tarp Lipniūniečių

Abiturientės Lipniūno šventės metu

CLEVELAND

Clevelando Moksleiviai Ateitininkai balandžio mėnesio susirinkimą turėjo p.p. Kliorių bute, sekmadienį, IV. 28. Jie jau iš anksto buvo valdybos paprašyti būti pasiruošusiems diskutuoti klausimą "Ar grįžčiau į Lietuvą, jeigu ji būtų laisva?" Diskusijose dalyvavo dauguma susirinkimo dalyvių. Iš diskusijų paaiškėjo, kad daugelis norėtų pirma važiuoti tik pažiūrėti ir susipažinti su naujomis gyvenimo sąlygomis. Kiti tvirtino, kad nuvažiavę į laisvą Lietuvą savo išsimokslinimu ir patirtimi ateityje mes galėtumėm ten padėti visiems geriau gyventi ir tuo pakelti rusų nualinto krašto gerbūvį.

Po diskusijų Kęstutis Kliorys paskaitė ištrauką iš "Jaunimo Maršas" ir kuopos pirmininkė Stefa Alšėnaitė pravedė einamuosius reikalus. Čia

buvo planuojama eiti į Clevelando Meno Muziejų, Gegužės parodą ir į Western Reserve Universiteto observatoriją. Ponas Rytas Babickas per pusantros valandos visus suįdomino savo pašnekesiu apie džiazo muziką apžvelgdamas jos pradžią ir raidą. Kad būtų lengviau suprasti, jis pagrojo ištraukas iš kūrybos Bunk Johnson, Louis Armstrong, Bennie Goodman, Artie Shaw, Woodie Herman, Stan Getz ir kitų.

Buvo pranešta, kad Stefa Alšėnaitė ir Teresė Idzelytė reprezentuodamos mūsų kuopą per margučių parodą laimėjo pirmas tris vietas viename iš dviejų parodos skyrių.

A. V. R.

EAST ST. LOUIS

Gegužio 26 d. 1963 metais, Šv. Kazimiero kuopa, East St. Louis, Ill., įvykdė savo metinę šventę. Pirmininkas Jonas Meškauskas pravedė labai įvairią ir įdomią programą:

Vyresnės mergaitės ateitininkės, Jūratė Grybinaitė, Danutė Dubickaitė, Irena Rušėnaitė, Genovaitė Dubickaitė, ir Marytė Gavelytė, suvaidino **Kai Paukščiai Skrenda,** vieno veiksmo dramą apie jauną lietuvaitę, kuri prisideda partizaniniam veikimui, yra sužinota, ir — norėdama išsilaikyti ištikima ir skaisti — miršta dėl tėvynės. Šį vaidinimą režisavo ponia Ona Petriikenė, kuopos globėja.

Jaunieji ateitininkai Danutė Meškauskaitė, Rima Endunaitė, Živilė Vaitkutė, Leonas Rušėnas, Kęstutis Gerčys ir Arvydas Kemežys, pašoko tautinius šokius: Kalvelį ir Polkutę.

Trys muzikantai, Jonas Meškauskas, Danutė Meškauskaitė ir Kazimieras Kriščiūnas sudarė vienetą ir pagrojo keletą dainelių.

Laiškas Motinai, gražus skaitymėlis apie mūsų dievišką Motiną, buvo deklamuotas Kęstučio Kemežio .

Vyesnės mergaitės padainavo tris dainas, kurias jos išmoko stovyklo-

East St. Louis ateitininkų kuopos valdyba

Šv. Kazimiero ateitininkų kuopa East St. Louis

je, **Vėjas, Mes žengiam, ir Linelius raunu.**

Ateitininkų choras dainavo **Lietuva brangi ir Už Raseinių ant Dubysos.**

Jauniausia kuopos narė Aldona Rušėnaitė pagrojo ant pianino **Starlight Walty.**

Diana Grybinaitė, nors dar ne ateitininkė, prisidėjo programoje, pašokdama "tap dance". Laikrodžio tiksėjimas.

East St. Louis ateitininkės išpildo programą

Pabaigoj ponia Ona Petrikienė tarė padėkos žodį ir kvietė visus ateitininkus, jų tėvelius ir svečius pasivaišint kavute ir skaniais užkandžiais.

V. Dubickaitė

MELBOURNE

Melbourno (Austral.) moksleiviai ateitininkai įspūdingai baigė Marijos garbei skirtąjį gegužės mėnesį. Paskutiniąją dieną, Marijos Karalienės šventėje, Melbourno lietuvių katalikų parapijos namų salėjet buvo laikomos šv. Mišios, kurių metu daugelis priėmė šv. Komuniją. Po Mišių buvo giedama Marijos garbei.. Po pamaldų pasirodė jaunimas savo sugebėjimais, kas deklamuodamas Marijos garbei eilėraščius, kas skambindamas pianinu, kas dainuodamas solo. Jaunimo pasirodymui vadovavo studentė Rūta Švambarytė. Po pasirodymo Katalikų Moterų Draugija suruošė agapę — suneštines vaišes. Nors tai buvo darbo diena —penktadienis, bet šiose iškilmėse dalyvavo per 100 asmenų.

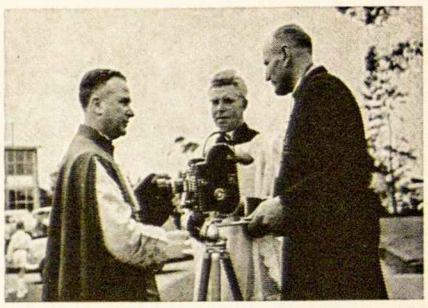

Australija. Kun. P. Butkaus (vidury) jubiliejinės šventės metu

NEWCASTLE

Hamiltone prie Newcastelio (Australijoje) gegužės 18 d. įvyko vakaras, kuro programą išpildė tiktai Newcastelio ateitininkai. Sendraugis Vytas Nekrošius vadovavo programai.

Grojant muzikai, Zita Gasparonytė su savo mažaja sesute Kristina grakščiai pašoko "Indėnų šokį". Reikia pažymėti, kad Zita yra populari šokėja ir australų parengimuose. "Lėlių šokį", grojant V. Nekrošiui akordeonu, įscenizavo D. Skuodaitė ir J. Nekrošienė. Po jų Zita Gasparonytė šoko solo. Buvo įdomus ir paskutinis įscenizavimas — "Voverių šokis", kurį išpildė D. Skuodaitė, J. Nekrošienė ir V. Jazbutis.

Ši trumpa, bet linksma programa pakėlė visų nuotaiką. Nors lijo, bet salėje smagiai jautėsi ir jaunimas ir senimas ir įvairiausių tautybių svečiai. Parengime dalyvavo gausus būrelis vysk. J. Matulaičio ateitininkų kuopos dalyvių iš Sidnėjaus su pirmininku E. Lašaičiu. Gausus kitataučių atsilankymas iš dalies priskiriamas ilgokam straipsniui "Litauische Jugend" tipusiam plačiame vokiečių laikraštyje "Die Woche" š.m. 20-tame numery.

Rengėjai nuoširdžiai svečiais rūpinosi ir vaišino. Bufetą vedė H. Pranckūnas. Ateitininkės uoliai platino loterijos bilietus. Vertingi fantai buvo suaukoti geradarių: M. Rimgaudienės (du fantai), A. Bajalio, H. Pranckūno, J. Skuodienės ir E. Daugelienės. Visi laimėjimus, išskyrus du, laimėjo kitataučiai. Ruošiant užkandžius, gražiai dirbo Šalpos komiteto moterys savo pirmininkės J. Levickienės vadovaujamos. Komitetas netik savo darbą, bet ir visą pelną skyrė ateitininkų kuopai. Tuo jos parodė tikrai didelį pasiaukojimą ir palankumą "Ateities" organizacijai. Už tai New-

castelio jaunimas liks joms visuomet dėkingas.

Šokiams grojo 4 asmenų orkestras, kuriuo visi buvo patenkinti. Kasa rūpinosi A. Bajalis. Vakarą beorganizuojant savo darbu daug prisidėjo pats kuopos pirmininkas Vytas Jazbutis. Svečiai ir rengėjai pasisekusiu vakaru buvo labai patenkinti. Padėka priklauso programos ruošėjui ir vadovui, kuopos vicepirm. sendr. V. Nekrošiui, taip pat visiems aktyviai dalyvavusiems programoje, geradariams, aukojusiems loterijai daiktus ir visiems kuo nors prisidėjusiems prie vakaro pasisekimo.

Tebūnie čia širdingas ačiū ir gerbiamajai "Tėviškės Aidų" redakcijai net du kartu taip įspūdingai paskelbusiai mūsų vakarą jos leidžiamo laikraščio skiltyse.

Sendraugis

NEW YORK

Marijos Pečkauskaitės kuopa veikia

Šių metų balandžio mėn. 21 dieną mūsų kuopa suruošė margučių ritinėjimą Apreiškimo parapijos mokyklos kieme. Prisirinko daug moksleivių ateitininkų ir jų svečių, bet kaip žinoma buvo daugiau jaunučių kaip vyresnių moksleivių ateitininkų. Mūsų grupė (jaunučiai) gana tvarkingai ritinėjo. Tiktai vienas kiaušinis sudužo — buvo tiktai klankt! ir nebėra. Jaunučiam nepatinka per daug girtis, bet šį kartą galima sakyti, kad mūsų grupė daug tvarkingiau ritinėjo negu vyresnioji. Kai moksleiviai pradėjo ritinėti, tai visa žemė pageltonavo. Matyti, kad jų kai kurie margučiai buvo skysti. Mes negalėjome užbaigti ritinėjimą, mat, mes varlės užsimanėme karalių rinkti. Matyti, kad ne tik žmonės, bet ir varlės turi karalių. Čia ne pasaka, bet tikras atsitikimas, aš žinau, aš pati varlė. Tai va, čia aš jums papasakosiu kaip mes gavome gandrą už karalių; Vieną kartą seniai, seniai buvo daugybė varlių. Ir mes užtai užsimanėme karaliaus. Matyti tuojau, kad mūsų gyvenimas buvo labai nuobodus. Net viena iš varlių pasisakė, kad mūsų gyvenimas yra kaip pelkėje. Aš taip pat sutikau. Ir taip mes pasišaukėme dievaitį Perkūną prašyti jo, kad mums duotų karalių, bet jis labai negražiai su mumis pasielgė. Jis mums davė rastą vietoj karaliaus. Taip mes vėl pasišaukėme Perkūną ir pareikalavome tuč tuojau žmoniškesnio karaliaus. Bet Perkūnas kaip ir pirmą kartą pasijuokė, sušnypštė ir pasakė, kad mus reikia nubausti, bet jis mūsų nebaus, tik duos mums tokį karalių, kokio norime. O, tas mūsų karalius buvo gandras! O! Jis buvo toks iškilmingas, kad jis pats mūsų negaudė, o tik pasišaukė virėją ir jis taip išnešė tris varles. Ačiū Dievuliui, aš

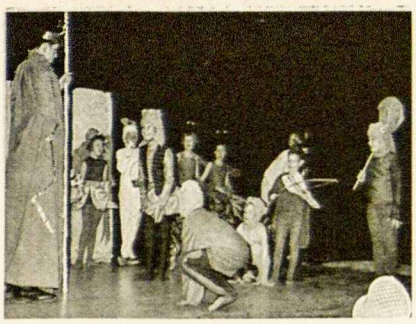

New Yorko moksleiviai ateitininkai išpildo programą Liet. Kat. Moterų S-gos suvažiavime

nebuvau viena iš tų varlių. Aš taip supykau, kad aš net prašiau peilio iš kitos varlės papjauti gandrą. Bet nepasisekė, mat gandras atsikėlė tuo laiku, kai aš norėjau papjauti. Gaila, kad nespėjau, nes ir šiandien jis vis gaudo dar mus varles. Tai va ir jums pasakiau, kaip mes gavome gandrą už karalių.

Na, o čia tie, kurie programoje dalyvavo: varlės — Rasa Navickaitė, Jūratė Balsytė, Ramunė Stonytė, Daina Gražiūnaitė, Rimas Ignaitis, Algis Norvila, gandras — Aušra Kregždytė, virėja — Danutė Margaitytė, karalius Perkūnas — Algimantas Balsys, gėlė — Giedrė Kregždytė, vabaliukai — Rasa Kregždytė, Monika Vainiutė, Rita Čepulytė, svirplys muzikantas — Vytautas Navickas, kiškutis — Rytis Balčiūnas. Pianinu skambino Vytautas Radzivanas.

Rasa Navickaitė

* * *

Pirmasis veiklos pusmetis New Yorko draugovei praėjo gana sėkmingai. Valdybą pasirūpinta išsirinkti dar vasaros metu, o tuoj po atostogų sušauktas pirmas susirinkimas ir aptarta veikla, sudarytas veiklos planas. Žinoma, planas buvo labai platus ir daug užsimota, bet nemažai ir įvykdyta.

Iki šiol buvo jau septyni susirinkimai. Į keturis iš jų pasikvietėm tris paskaitininkus. Draugovės dvasios vadas kalbėjo įvairiais religiniais klausimais, kun. dr. J. Kazlauskas apie Dievo buvimo įrodymus, kun. prof. A. Norius apie modernųjį šv. Rašto Genezės knygos tiškinimą, ir vėl kun. Norius apie vyrų ir moterų psichologinius skirtumus. Du susirinkimai buvo organizacinio pobūdžio, gi vienas buvo skirtas Goldingo knygoje "The Lord of the Flies" keliamos problemos diskutavimui (ar žmogus iš prigimties yra blogas, kaip Goldingas teigtų, ar jis tokiu tampa?).

Norėdama išvengti kai kurių jau pasikartojusių nesusipratimų, draugovė priėmė vieneto gaires, kur aiškiai apibrėžtas kiekvieno valdybos nario privilegijos. Taip pat nutarta pasiskirstyti (pamažu jau vykdoma) į diskusinius būrelius, kurie kas mėnuo savo tarpe padiskutuotų jiems įdomesnę rimtą temą; ar tai iš žurnalo straipsnio, ar knygos, ar meno dalyko.

Nesitenkiname vien susirinkimais: talkininkaujam moksleiviams (pvz. jų kursams), dalyvavome bendroje ateitininkų Komunijoje ir agapėje, piketavome JT prieš kom. Kubą, veikiam Lietuvių Studentų Sąjungoje.

Ateities planai? Ir toliau eiti panašiu keliu, bet jau su naujo pirmininko pagalba. Draugovės pirmininkas Gediminės Trimakas, baigęs mokslus, pasitraukė iš pareigų; jo vieton išrinktas Aleksandras Vaitiekūnas. Draugovės dvasios vadu pasilieka kun. V. Pikturna, o kiti valdybos nariai: R. Gedeika — vicepirmininkas, G. Naujokaitis — sekretorius, D. Masionytė — iždininkė, soc. reikalų vedėja — I. Sandanavičiūtė.

G. N.

SYDNEY

Jubiliejui praėjus...

Kun. Petro Butkaus Sidabrinio jubiliejaus minėjimas paliko Sydnejaus lietuviams daugybį nepamirštamų įspūdžių. Ilgas ir rūpestingas rengimasis minėjimui suteikė šventei tą pobūdį, kuris yra, tarsi, simbolis sydnėjiškių lietuvių meilės savo kapelionui. Šventė praėjo didingai, pakilioje dvasioje. Jo Šventenybė Popiežius Jonas XXIII per kardinolą Cicognani atsiuntė telegramą specialų palaiminimą Jubiliatui ir jo pamaldose dalyvaujantiems lietuviams. O dalyvių pamaldose tikrai buvo gausu — pilnutėlė erdvi šv. Felikso parapijos bažnyčia Bankstowne. Mišios buvo iškilmingos giedotinės, asistuojant kun. P. Vaseriui ir kun. St. Gaideliui S.J., "Dainos" chorui išpildant lotyniškai šv. Ludviko mišias ir p. G. Vasiliauskienei giedant solo giesmes. Turiningą pamokslą apie nueitą Jubiliato kelią pasakė kun. dr. P. Bačinskas.

Tuojau po pamaldų ten pat parapijos salėje įvyko Jubiliato pagerbimas — sveikinimai, dovanų įteikimas, koncertas. Scena iškilmingai papuošta tautinėmis ir popiežiaus vėliavomis, lietuviškomis emblemomis ir didžiuliu įrašu "Kristui — 25 Lietuvai". Į garbės prezidiumą pakviesta Right Reverend Monsignor Kennedy (atstovaujantis kardinolą N. T. Cilroy), Sydnejaus diocezijos katalikų imgrantų direktorius Rev. Father Tierney, St. Felix parapijos klebonas Rev. Father O.'Donell, kun. dr. P. Bačinskas, kun. P. Vaseris, kun. St. Gaidelis S.J., Bendruomenės krašto valdybos pirm. inž. Jonaitis, Sydnėjaus apylinkių pirmininkai, "Mūsų Pastogės" red. Kazokas, muz. Kavaliauskas ir organizacijų atstovai. Visi garbės prezidiumo nariai sveikino Jubiliatą. Įteik-

Adelaide, Australijoje moksleiviai ateitininkai su dvasios vadu ir globėju prie Lietuvos žemės paminklo

ta nemažai vertingų dovanų. Jaunieji ateitininkai padovanojo didelį, įrėmintą auksinį ateitininkų ženklą.

Po oficialiosios dalies ten pat įvyko Jubiliato garbei poezijos ir muzikos koncertas. Jame dalyvavo solistė iš Adelaidės ponia G. Vasiliauskienė, "Dainos" choras, ir su savo kūryba rašytojai J. A. Jūragis ir M. Slavėnienė. Solistei G. Vasiliauskienei lietuviškas dainas ir operų arijas akomponavo inž. Ramutis Zakarevičius.

Jubiliejinė šventė užbaigta iškilmingais pietumis - pokyliu Auburn katalikų parapijos salėje. Ypatingai puikiai rūpestingų šeimininkių buvo paruoštas garbės stalas, prie kurio gaivinosi pats Jubiliatas ir žymesnieji svečiai. Pokylio šeimininku buvo kun. St. Gaidelis S.J. Čia buvo taip pat pasakyta daug jautrių ir reikšmingų žodžių ir nuolat skambėjo gaivi lietuviška daina. Ponia M. Bernotienė dainavo solo scenoje, o prie stalo solistė Vasiliauskienė padainavo paties Jubiliato sukurtą dainą "Kalnai ten dainavo". Dalyviai sutartinai išsaukia ir patį Jubiliatą prie mikrofono. Jis šį kartą dar jautriau nė visada padainuoja savo mylimąją "Kaip obelis, Mamyt, palinkus".

Jubiliejinę kun. P. Butkaus šventę organizavo Katalikų Kultūros Draugija, o daugiausia rūpesčio ir darbo įdėjo jos pirmininkas inž. J. Dirginčius.

M. S.

TORONTO

Šiltą šeštadienio popietę, birželio 1 d., į seselių vadovaujamus Vaikų namus susirinko gražus būrys jaunučių ateitininkų su savo tėveliais. Tai buvo paskutinis veiklos metų susirinkimas ir kartu Šeimos šventė. Joje dalyvavo abiejų lietuviškų parapijų jaunučiai ateitininkai.

Susirinkimas pradėtas malda, kurią atkalbėjo tėvas Rafaelis, OFM. Įdomų pokalbį pravedė V. Kolyčius, sendraugių pirmininkas. Jis trumpai išaiškino tėveliams, koks yra ateitininkų tikslas ir pabrėžė, kad jaunučiams svarbiausi principai yra religiškumas ir tautiškumas. Priklausymas organizacijai duoda jiems progos išmokti bendradarbiauti. Kai iš ankstyvų dienų pradeda veikti organizacijoje, tai ir vėliau jos neapleidžia. Po to tėvų vardu padėkojo visiems prisidedantiems prie jaunučių ateitininkų vadovavimo: Nekalto Prasidėjimo vienuolyno seselėms, tėvui Rafaeliui, P. Bušinskui, P. Kaknevičiui ir kitiems.

Rimtajai daliai pasibaigus, buvo gerai paruošta ir įdomi meninė programa — montažas "Mintimis į tėviškės laukus". Išpildė jaunesnės ateitininkės. Broliai — Viktoras ir Rimantas Kaknevičiai — susilaukė gausaus plojimo už drąsiai sudainuotą duetą. Eilėraščius padeklamavo jaunutės: Danutė Žabaitė, Lilija Zenkevičiūtė, Roma Stočkutė ir Rita Kairytė. Jaunučiai grakščiai išpildė plastikos dalykėlius — "Vai kelkitės, vaikeliai" ir "Beržai — žilvičiai". Rašinėlį "Mergaitė karžygė" iš "Eglutės" gražiai perskaitė Vida Bumbulytė. Akordeonistas Antanas Bušinskas linksmai pagrojo "La Paloma" ir "Avižų vežimas". Paskutinieji programos punktai buvo gyvi, pradžiugino visus, ypač jauniausius. Tai vaidinimas — "Našlaitė ir banditas", kurį suvaidino Virginija Zenkevičiūtė ir Jonas Govėdas, ir įscenizuotą pasaką "Katės ir lėlės" — jaunučiai ateitininkai. Pirmąją pasaką skaitė Kaknevičius, Šv. Jono parapijos jaunučių globėjas. Jaunieji aktoriai talentingai suvaidino jo žodžius ir pralinksmino visus. Katė ir pelytės irgi įtikinančiai parodė savo vargus.

Jaunučių ateitininkių tarpe yra paprotys veiklos metų gale išrinkti pavyzdingiausią ateitininkę. Šiais metais tą titulą gavo Rūtelė Urbonaitė, kuriai buvo įteikta dovanėlė.

Programai pasibaigus buvo tėveliams ir jaunučiams vaišės.

Buvusi

Jaunutės ateitininkės su savo globėjoms ses. M. Loreta ir ses. M. Kristina
Toronto, Kanada

SŪKURYS

NR. 27 1963 M.

REDAKCIJA:

Vyr. Redaktorė:
Zita Acalinaitė
6555 So. Washtenaw Ave.
Chicago 20, Ill.

Kolektyvas:

Jūratė Barzdukaitė
Gražina Bičiūnaitė
Remigijus Bičiūnas
Liucija Buivydaitė
Rita Jaraitė
Jūratė Juozevičiūtė
Antanas Rauchas
Vida Ripskytė
Ramūnas Underys
Virginija Vaičaitytė

Daug žmonių gauna jaunimo laikraštėlius, bet maža dalis juos skaito, ir dar mažesnė dalytė juos remia rašydami ar platindami. Neseniai Chicagoje pradėjo eiti naujas laikraštukas ŠVYTURIO vardu. Jau atrodo, kad turėtų užtekti tų laikraštėlių ir žurnalų šiame didmiesčio centre. Kodėl jie pajuto reikalą įsisteigti? Paprastai, jie mato, kaip ir SŪKURYS, kad dabarties lietuviškas jaunimas neturi entuziazmo ir noro skaityti ar rašyti savąja kalba. Toki Sūkuriai ir Švyturiai nori pabudinti miegantį jaunimą, kad jie pasireikštų savo kūriniais. Į šių norinčiųjų pastangas atsiliepia tik redakcijos nariai, bet ne skaitytojai. Kodėl? Jūs geriau galit šį klausimą atsakyti. Mes progų daug turim, bet jų nebenaudojame.

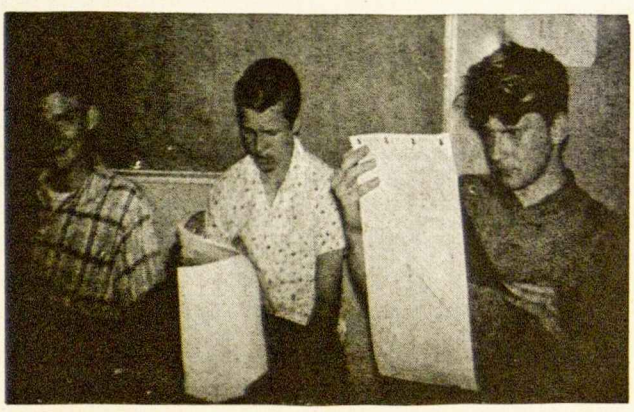

Atvertę SŪKURĮ, tuoj galit pastebėti, kad jame yra daug juokų, humoristinių piešiniukų ir daug juokingų po nuotraukomis parašų. Kodėl? Nu, kad Sūkurys turi įdomią filosofiją. Seniai aidi pasakymas: šeima, kuri meldžias kartu, pasilieka vienetu. SŪKURYS truputėlį pakeičia, nors dar vis prisitaiko tos minties idėjoms, sako, kad tie lietuviai, kurie juokiasi kartu, išliks lietuviais. SŪKURYS toliau prideda, kad tie, kurie meldžiasi ir juokiasi lietuviškai, nepražus svetimoje kalboje.

DVI VARLĖS

Jūratė Barzdukaitė

Kurr, kurr, kurr, ir tyla. Kurr... ir ramesnė tyla. Tai patenkintai kurkavo pasenus džiūstanti varlė, prūdo krante. Ji tupėjo pusiau pasislėpus ir pusiau aplinkos suderinta. Už akmenio, primerktom akim žvelgė į tebesileidžiančią saulę mėlynam danguj. Sėdėdama ir bekurkuodama ilsėjos, svajojo ir prisiminė savo jaunos varlykštės dienas. Besėdėdama savo soste nepastebėjo pamažu atšokančios mažytės varlytės. Šios mažytės varlytės vardas buvo paprastas "Varlykščių Pasaulyje" — Arlytė. Arlytė dar būdama maža ir negalėdama kurkuoti, švelniai prisilietė prie senosios. Senoji išsigandus pašoko į kitą pusę ir sunkiai ėmė dūsauti. Arlytė nušoko per kelius žingsnius prie jos ir pakalbino.

— Senute, ko taip nuliūdus? Ar galėčiau jums padėti?

Sena varle sukurkė. Senas akis pastatė ant Arlytės, bet nieko daugiau. Pagaliau prabilo:

— Arlyte, man neilgai beliko čia būti. Greit pasitrauksiu ir nušoksiu ten, kur mamytė, tėvelis, broliai, seserys karaliauja.

Arlytė nurktelėjo maža galvele, gerai suprasdama senutės svajonę — būti "Varlių Vaivorykštėj". Ten buvo visko. Ten ramu, nebaisu, saugu.

— Senute, kaip tasirado tas pavadinimas "Varlių Vaivorykštė"?

Senutė užmerkė akis ir pamažu pravėrė Atrodė, lyg prisiminė kažką seniai praėjus. Ji pridėjo:

— Žmonės mano, kad vaivorykštės gale turi būti didžiausias puodas aukso ar mažų žmonių karalystė, bet jie klysta. Ten yra mūsų, Arlyte, pasaulis.

Ir pradėjo pasakoti:

— Seniai, seniai buvo tokia didžiulė varlė. Ji buvo graži, ir ją norėjo pagauti vienas pauglys berniukas. Bet ši varlė buvo gudri. Šoko į vieną pusę, į kitą pusę, lindo čia ir ten. Kartą buvo pagauta, bet laimingai išspruko iš rankų smarkiai suspausta. Vargšė varlė ėmė šokinėti nežiūrėdama nieko, tik išsprukimo kelią. Pradėjo lyti. Lijo ir lijo. Staiga saulė prašovė pro debesis, ir vaivorykštė pasirodė. Ko daugiau saulė rodėsi pro debesis, tuo daugiau ir vaivorykštė alškesnė darėsi. O varlė, šokinėdama iš baimės ir skausmo, vaivorykštės nepastebėjo ir prašoko. Staiga pasidarė jai lengva, džiugu ir pradėjo kurrkuoti. Pradarė akis plačiai ir nustebo. Prie jos prišoko kitos varlės ir sveikino ją, patekusią į "Varlių Vaivorykštę".

Senutė atsiduso ir tylėjo. Arlytė buvo minčių apsupta. Tupėjo tyliai. Po kiek laiko, matydama senutę snauduliuojant, nušoko pasišokinėti su draugėm. Temstant Arlytė paliko drauges ir šoko prie tos vietos, kur senutė tupėjo. Tik žiūri — ir garnys leidžiasi. Senutė varlė nespėjo nušokti, ir garnys pagavo. O tas garnys pašoko ant vienos kojos, ant kitos, apsisuko ir skrido toliau. Arlytei gaili ašarytė nuriedėjo ir labai nelaiminga šoko prie tos vietelės, kur su senele neseniai buvo. Truputį pabuvo ir jau jai nebebuvo baisu. Dabar senutei yra daug geriau. Ji ilsisi "Varlių Vaivorykštėj", pagalvojo Arlytė.

Varlių medžiotojai

MŪSŲ ORGANIZACIJOJE

Šie pašnekesys buvo duotas Kun. A. Lipniūno kuopos kandidatų paruošimui. SŪKURYS kviečia ir kitas kuopas prisiųsti savoje kuopoje duotus pašnekesius, referatus, įdomias menines dalis ir t. t.

Mieli sesės ir broliai ateitininkai,

Šiandieną man tenka maloni pareiga pasikalbėti su Jumis apie moksleivių ateitininkų veiklą, spaudą, stovyklas, lietuviškumo išlaikymą.

Pirmiausia noriu paliesti ateitininkų organizacijos struktūrą. Turbūt, kaip jau visi žinote, vyriausias ateitininkų organas yra ateitininkų federacija. Toliau seka moksleivių ateitininkų sąjunga, studentų at-kų sąjunga ir sendraugių sąjunga. Be to, įvairių kraštų vienetai. Ir dar taip vadinamas šalpos fondas.

Šiandieną mūsų tikslas yra daugiau pakalbėti apie moksleivių at-kų sąjungą. Moksleivių at-kų sąjungos siekis yra suburti lietuvius katalikus moksleivius ir juos ugdyti sąmoningais, kūrybingais ir veikliais lietuviais-patriotais ir gerais katalikais. Nariais gali būti lietuviai, katalikai moksleiviai dar nepasiekę 18-kos metų. Nariai skirstomi į kandidatus, jaunesniuosius moksleivius at-kus, garbės narius ir garbės rėmėjus. Kandidatai turi išeiti specialią programą ir išlaikyti egzaminus, tada jie pakeliami jaunesniais nariais, duoda įžodį, gauna ženklelį ir teisę nešioti uniforminę kepuraitę. Vėliau išlaikę moksleivio at-ko egzaminus gauna juostelę.

Garbės nariai renkami MAS suvažiavimo dėl jų nuopelnų sąjungai. Garbės rėmėjais valdybos pakeliami tie asmenys, kurie sąjungą paremia didesnėmis aukomis.

Moksleivių at-kų organizacija yra šios struktūros: Moksleivių at-kų centro valdyba, taryba ir kontrolės komisija. Valdyba yra renkama suvažiavimo dviejų metų terminu. Dažniausiai iš penkių asmenų ir dvasios vado. Dabartinės mūsų Centro Valdybos pirmininkas yra Jonas Račkauskas, dvasios vadas — Kun. Urbonas. MAS padaliniai skirstomi pagal atskirus kraštus, apygardas, kuopas ir būrelius.

Kuopa, kaip jau žinote, skirstoma į atskirus būrelius. Kaip pavyzdį paimkime mūsų Kun. Alf. Lipniūno kuopą, kuriai vadovauja kuopos globėjas Ramūnas Motiekaitis ir kuopos dvasios vadas kun. Raibužis. Kuopos valdybą sudaro rinkti penki asmenys. Taip pat kuopa dar skirstosi į mergaičių ir berniukų būrelius. Jie turi išsirinkę savo valdybas. Tai tiek apie moksleivių at-kų organizacijos struktūrą.

Kuopos veikla vykdoma per susirinkimus, kuriuose moksleivis ateitininkas tobulėja klausydamas įvairių paskaitų, dvasios vado ir globėjo pamokymų gilindamasis į at-kų ideologiją ir ateitininkų tikslus. At-kas, norėdamas tobulėti ir būti tikru at-ku, turi lavintis. Šūkis: "Viską atnaujinti Kristuje" iš ateitininko reikalauja labai daug. Tam įgyvendinti, mes at-kais turime būti ne tik per susirinkimus, bet 24 valandas paroje.

Mes privalome būti gerais katalikais, gerais lietuviais, gerais mokiniais, duoti draugams gerą pavyzdį, būti veikliais.

Norėdami sekti at-kų veiklą, iš jos mokytis ir tobulėti, mes privalome skaityti ateitininkišką spaudą. Būtų labai pravartu kiekvienam susipažinti su moksleivių ateitininkų sąjungos išleista programa. Būtinai kiekvienam reikėtų perskaityti Kun. Stasio Ylos parašytą ateitininkų vadovą. Patartina perskaityti Prof. Ereto parašytą knygą apie Prof. Stasį Šalkauskį. Be to, skaityti at-kų žurnalą ATEITIS, kuris netrukus bus leidžiamas su priedu SŪKURYS. ATEITIS metams kainuoja tik $5 ir, atrodo, kad kiekvienam moksleiviui tai yra prieinama. Dabartiniu metu ATEITIS turi du redakcijos kolektyvus, kurie Ateičiai paruošia medžiagą. Ateities priedas, SŪKURYS, turi atskirą redakciją. SŪKURYS yra skirtas daugiau moksleiviams.

Patartina ne vien tik šiuos žurnalus skaityti, bet bandykite ir patys į juos rašyti. Tuo praturtinsite mūsų žurnalą, išmoksite geriau galvoti ir geriau rašyti lietuvių kalba.

Norėdami išsilaikyti lietuviais ir gerais at-kais, privalome nepamiršti vasaros stovyklų. Stovyklos yra lietuvybės salos. Čia patekę dviem ar trim savaitėm atitrūkstam trumpam laikui nuo nepageidaujamų įtakų ir kvėpuojame tikros lietuvybės oru. Čia pasijuntame kaip Lietuvoj. Koplyčioj skamba lietuviška giesmė, girdime tik lietuvių kalbą, daug išmokstame ir naujo sužinome iš įdomių ir turiningų paskaitų. Amerikoje yra Dainavos ir Kennebunkport stovyklos. Mums čikagiškiams yra artimiausia Dainavos stovykla, kuri yra už 2 šimtų mylių nuo Čikagos. Šiais metais moksleivių stovykla vyks nuo liepos 21 iki rugpiūčio 3. Dainavos stovykla yra nuosaly dideliųjų kelių, labai gražioje vietoje, apaugusi gražiais medžiais. Yra nedidelis ežeras vadinamas "Spygliu", kuriame galima maudytis ir irstytis laiveliais. Nepraleiskite šiemet progos praleisti šioje stovykloje porą malonių savaičių.

Kiekvienais metais, Kalėdų atostogų metu, moksleivių at-kų sąjungos valdyba ruošia kelių dienų žiemos stovyklą arba kursus. Čia vėl, kiekvienam moksleiviui at-kui naudinga nuvažiuoti, pagilinti savo žinias ir pasigrožėti žiemos vaizdais, bei maloniai praleisti laiką savo vienminčių tarpe.

Tai tiek trumpai apie mūsų organizaciją, jos spaudą ir dabartinę veiklą.

Rita Jaraitė

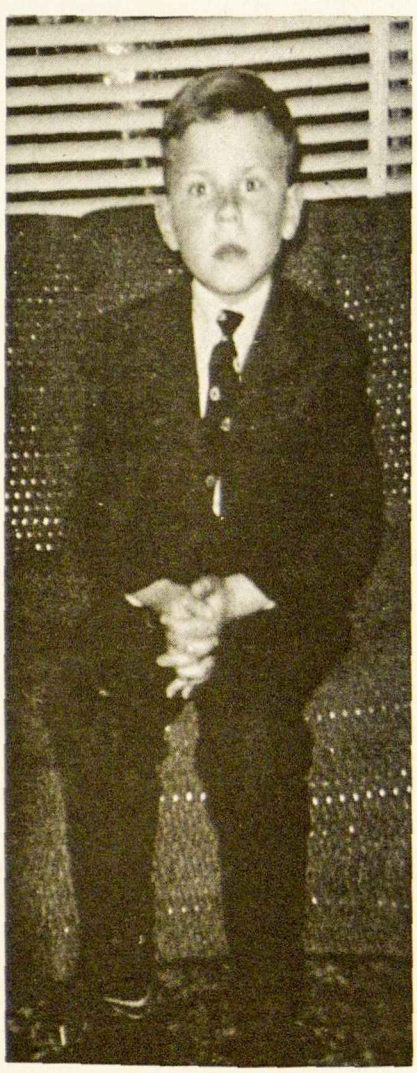

Tiek daug kandidatui sužinoti!

LIETUVIAI JAV

Danguolė Šukelytė

Lietuviai, atsidūrę svetimoje aplinkoje, sunkiose gyvenimo sąlygose, ir be jokių ateities planų, pradėjo organizuotis. Kadangi, patyrusio organizatoriaus neturėjo, todėl jiems sunkiai sekėsi. Lenkai juos privilioj į savo organizacijas ir parapijas. Iš pat pradžių organizacijos buvo lietuvių-lenkų. Vėliau netgi pavardes sulenkindavo. Todėl ir šiandien dar daug lietuvių atrandame su lenkiškomis pavardėmis. Vėliau lietuviai pastebėjo didelę klaidą ir ėmė trauktis nuo lenkų ir steigti savas lietuviškas organizacijas.

Kiek dabar Amerikoje yra lietuvių, sunku tiksliai pasakyti. Anksčiau niekas nekontroliavo, kiek išvykdavo iš Lietuvos ir kiek atvykdavo į JAV. Nuo 1899 m. lietuviai ir latviai buvo žymimi atskirai.

Tuo kritišku momentu Amerikoje atsirado dr. J. Šliupas ir kun. Burba. Jie abu nepailstamai kovojo prieš nutautėjimą. Abudu pradėjo leisti lietuviškus laikraščius: 1894 kun. Burba — Valtį, o Šliupas — Naująją Gadynę. Greit nubudo lietuviai, susiprato blogu keliu einą, pasekė Šliupu ir Burba. Ėmė leisti daugiau leidinių ir žurnalų. Tuoj pradėjo veikti Lietuvos Draugija ,kuri turėjo maždaug 8859 narius. Buvo įsteigtos lietuviškos parapinės mokyklos. Visa tai pakėlė lietuvių nuotaiką. Jie daugiau nebesijautė lenkais, bet lietuviais. Jei nebūtų buvę dedamos Šliupo ir kun. Burbos pastangos, gal ir dabar būtų lietuviai jautęsi lenkais ir lietuvių parapijų, laikraščių, mokyklų ir organizacijų nebūtų.

Dauguma lietuvių susibūrę rytinėse valstybėse: Pennsylvania, Illinois, Ohio, Massachusetts. Didelis skaičius susitelkė Čikagoje, Baltimorėje ir Bostone. Čikagoje priskaičiuojama apie 100,000 lietuvių.

Lietuviai, anksčiau atvykę Amerikon nemokėjo nei skaityti, nei rašyti. Taigi, iš pat pradžių labai sunkiai vertėsi. Tik vėliau išmokę kalbos ir pažinę sąlygas, greit praturtėjo. Ėmė patys mokytis ir vaikus leisti į mokslus. Pramokę anglų kalbos, pasidarė daugiau savarankiški.

Nežiūrint sunkių sąlygų, lietuviai yra atlikę didelius darbus. Šiandien priskaičiuojama maždaug 150 lietuviškų parapijų, daug įvairių organizacijų, išlaikė apie 70 mokyklų ir daug laikraščių išleido.

Ką šiandien turime, tai viskas yra lietuvių nuopelnas. Tačiau mūsuose reiškiasi didelis blogis — nutautėjimas.

Pagal prof. dr. K. Pakštą, "Bent trečdalis iš visų 650,000 lietuvių, lietuviškai moka tik po keletą sakinių, po kelias dešimtis žodžių, todėl dauguma jau nebepasiekia jokio lietuviško laikraščio ar organizacijos."

Taigi, mūsų emigracijos balansas į JAV, kur mums atrodo pats laimingiausias kraštas, tautiniu atžvilgiu yra gana liūdnas ir lietuviams tremtiniams labai įsidėmėtinas.

Trumpai peržvelgę visą lietuvių gyvenimą, matome, kaip lietuviai buvo besusilieją su lenkais ir rusais, tačiau užteko tik poros šviesaus proto vyrų, ir visi lietuviai pabudo, praregėjo ir pamatė, kur link einą. Lietuviškumas ėmė kilti kaip ant mielių. Ėmė dygti lietuviškos parapijos, mokyklos, organizacijos ir laikraščiai. Tai buvo lyg ir stebuklas, nes daugumą lietuvių buvo beraščiai.

"ATEITIES" ADMINISTRACIJA KALBA

Garbės prenumeratą apmokėjo

Jonas Šoliūnas $10.00

Aukojo "Ateičiai' paremti:

Bostono Pab. Liet. Moterų Klubas a. a. dr. J. Leimono atminimui vietoj vainiko $10.00
B. Žilys (Vak. Vokietija) $10.00
Kun. J. Petraitis (V. Vokietija) $4.00
Adelė ir Juozas Sadūnai $4.00
Kun. Pr. Vaseris (Australija) $4.00
Bujokienė (Kanada) $3.00
Faustas Strolia (Chicago) $2.00
V. Bindokas (Chicago) $2.00

Per Rochesterio AS skyriaus V-bą aukojo:

Dr. V. Lelis $5.00
Kun. Pranas Valiukevičius 5.00
Kun. Antanas Račaitis 2.00
Vincas Elena Vasiliauskai 2.00
Antanas Ragelis 2.00
Ona Pupininkienė 2.00
Bronius ir Juzė Krokiai 3.00
Kazimiera Bulsienė 1.00
Kostas Mačiulis 1.00
Edmundas Vasiliauskas 1.00
Regina Gaidytė 1.00
Aldona Krygerytė 1.00
Izabelė Poškutė 1.00
Izabelė Zmuidzinienė 1.00
Jurgis Valiukas 1.00

Viso 29.00

Garbės prenumeratoriams ir aukotojams nuoširdžiai dėkojame

Administracija

Redakcija ir Administracija sveikina **naujus prenumeratorius:**

"Ateitį" užsisakė šie nauji skaitytojai:

Z. Bakaitis (Chicago),
E. Venckutė (Chicago),
Rič. Kružikas (Waukegan)
E. Bankauskas (Detroit),
K. Domkus (Los Angeles)
R. Lang (Vokietija) — užsakė Dr. Alminas (Nebr.).

"ATEITIES" ATSTOVAI IR PLATINTOJAI

AUSTRALIJOJE: Rev. P. Dauknys, 6 Third ave., ST. PETERS, S.A. Adelaide, Australia.

ANGLIJOJE: Rev. Kuzmickis, 21 Ann Place, Little Horton, Bradford.

BRAZILIJOJE: Rev. J. Šeškevičius, Caixa Postal 29, SAO ROQUE, estd. S. Paulo, Brazil.

KOLUMBIJOJE: Rev. dr. prof. P. Ragažinskas, Colegio San Jose, ap. aereo 11-80, Medelin, Colomb.

ITALIJOJE: Sig. Juozas Kazlas Via Casalmonferrato, 20. Roma 4, Italia, (prenumeratos kaina metams L 2000 arba $3.00 U.S.A.).

V. VOKIETIJOJE: Rev. J. Aviža, 8 Muenchen 2, Unterer Anger 17/1 (prenumeratos kaina metams 12DM.).

KANDOJE: 1) Mr. A. Bumbulis, 200 Indian Grove, Toronto, Ont. 2) Mr. J. Pleinys, 118 Fairleigh ave., S. Hamilton, Ont.

J.A.V-bėse ir ten kur nėra atstovų "Ateitį" platina MAS kuopos ir SAS draugovės. (J.A.V. ir Kanadoje metinės prenumeratos kaina $5.00, naujiems prenumeratoriams $4.00, užsisakiusiems "Ateitį" nuo Nr. 4 iki metų galo tik $3.00.)

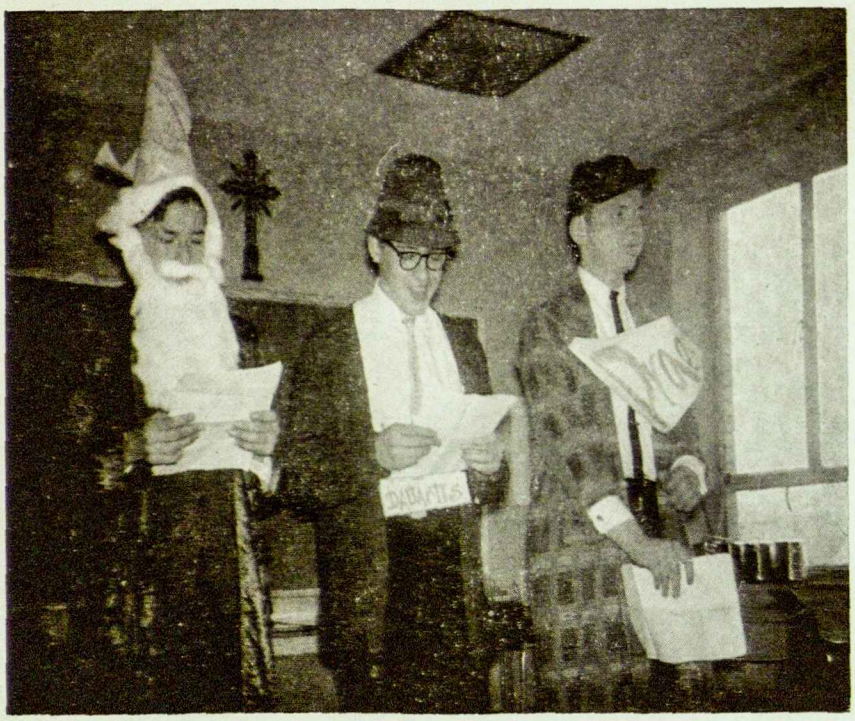

Dar kartą pasijuokim!

— Mano tėvas su viena ranka gali sulaikyti automobilį.

— Jis turėtų būti labai tvirtas vyras.

— Ne. Jis yra policininkas.

Juk—juk—juk—juk—ha—ha—juk

Šeimininkas: — Jeigu tamsta norite pas mane nakvoti, tai turėsite pats pasirengti lovą.

Svečias: — Labai gerai.

Šeimininkas: — Man malonu, kad sutinkate. Štai lentos, plaktukas ir vinys.

Ha! ha! hee! hee! ho! ho-o-o-o! Juk-Juk!

Paštininkas: — Tamsta užlipinote ant savo siuntinio penkis centus daugiau pašto ženklų, negu reikia.

Siuntėjas: — Aš tikiuosi, kad siuntinį nesiųsite toliau, negu reikia.

Ha ha-ha-ha-ha-ha-ha.

Vienas žmogus turėjo tris sūnus, vieną už kitą tingesnius. Kartą jie visi gulėjo po vyšnia. Štai vienas jų sako:

— Vai tai gera būtų, jei kas skintų vyšnias ir mums į burną dėtų

O kitas jam atsako:

— Ne, kad vyšnios pačios mums į burną lėktų, tai gerai būtų!

Trečias brolis klausė, klausė ir pagaliau prabilo:

— Broliukai, kaip jūs netingite kalbėti!

Ir visi trys užmigo.

Oi-oi-oi-oi-oi

— Kuriuo laiku tu kelies vasarą?

— Kai tik pirmas spindulys įeina pro mano langą.

— Ar tai ne peranksti?

— Ne, mano kambarys iš vakarų pusės.

Juk-juk-juk-juk-juk

Liūtas atsikėlė rytą labai piktas ir be nuotaikos. Sutikęs tigrą jis suriko:

— Kas yra visų gyvulių karalius?

— Tu esi karalius, mano senas drauge, — nusigandęs atsakė tigras.

Sutikęs didelę bezdžionę liūtas ir ją prispyrė prie medžio.

— Ar žinai, kas yra visų gyvulių karalius?

— Kaip aš nežinosiu, garbingasis liūte, — atsakė bezdžionė, — tu esi mūsų karalius.

Liūtas patenkintas atsakymais sutiko dramblį, kurį taip pat tuojau užpuolė klausdamas:

— Kas yra visų gyvulių karalius?

Dramblys, vietoje atsakymo apkabino liūtą savo didžiuliu straubliu ir taip tėškė į medį, kad liūtui net žvaigždės akyse sumirgėjo.

Atsipeikėjęs nuo smūgio jis sumurmėjo:

— Ar verta pykti vien dėl to, kad nežinai atsakymo?

———

Skrisdamas virš Saharos dykumų, anglas pasižiūrėjo ir pasakė:

— Kokia baisi vieta!

Kelionės draugas, skotas, nutarė, kad čia velnio apgyventi namai.

Kitas keliautojas, amerikonas, dirstelėjęs sušuko:

— Koks puikus mašinoms pastatyti plotas!

Tėveliai nori, kad jų vaikai turėtų tuos dalykus, kurių jie neturėjo savo jaunystėje... kaip vien tik penketukų pilną pažymių kortelę.

* * *

Lichtesteinberge veikė karuselė, kurią kiekvieną dieną jaunas berniukas važinėjo. Vieną popietį jis rado karuselę nebeveikiančią. Nuliūdęs, jis surado savininką ir paklausė, kodėl karuselė šiandien neveikia.

— Nes mūsų karalius sunkiai serga — savininkas atsakė.

Susimąstęs bernužėlis pratarė:

— Ar tik jis vienintelis moka karuselę užvesti?

MYKOLO SKYLĖ

Mieli draugai,

Ar atsimenate, kad aną kartą, aš jums patariau kaip sugyventi su draugais šiame komplikuotame pasaulyje. Šį kartą taip pat pridėsiu "helpful goodies".

Bet pirmiausia noriu pasipasakoti truputį apie save. Jūs jau pastebėjote, koks aš gražus vyriokas (jei ne, užsidėkite akinius, pasiimkite padidinimo stiklą, ir pasižiūrėkite į šio skyriaus antraštę, kurioj galit rasti mano nuotrauką), koks inteligentingas (nes nešioju akinius), koks darbštus ir drąsus (nes rašau Sūkuriui).

Mokslo durys dar man neužsidarė (nors čia Amerikoje, televizijos ekrane vis sako — saugokite, jūsų vaikams mokslo durys užsidarys). Laiks nuo laiko esu dirbęs. Mano paskutinė darbovietė buvo Skambalo telefono kompanija. Aš buvau vienintelis vyras "operator". O ten mergužėlių yra gražių! Ah — turbūt dingtelėjo į galvą — Kaip jis tokį darbą gavo? Pasakiau, kad "experienced", kad buvau dirbęs Floridoje panašiose telefono patalpose, ir kad moku naudoti telefoną. (Iš tikrųjų, aš tenai buvau šlavikas). Pristatė mane prie "Information Please" skyriaus. Netrukus, greit ir gerai susigaudžiau, net išradau sau atsakymų sistemą. Negalit įsivaizduoti, kiek žmonių skambina sužinoti, ką telefono "exchange" raidės reiškia! Būdamas išradingas aš šį darbą išpildžiau lengvai, lengvai! (Pav. GP, tai Grapefrutas; PR — Persikas; Sk — Sūkurys ir t. t.). Buvau susižavėjęs savo sistema. Keista, bet po kiek laiko telefono kompanija pradėjo naudoti skaičius.

Vasaros vėjai ir ežero vanduo pradeda raginti mane prie paplūdimio. Mano draugai (visi trys) jau seniai guli karštame smėlyje ir plikinasi saulės spinduliais. Kai susitiksiu, jiems reikės pasakyti vieną ir kitą dalyką. Kodėl jie tinginiauja ir nedirba kaip aš!? Tai tikri "chamukai"!

Būkite geručiai,

MYKOLAS

ALp(LKA)1786
1963, Nr.6

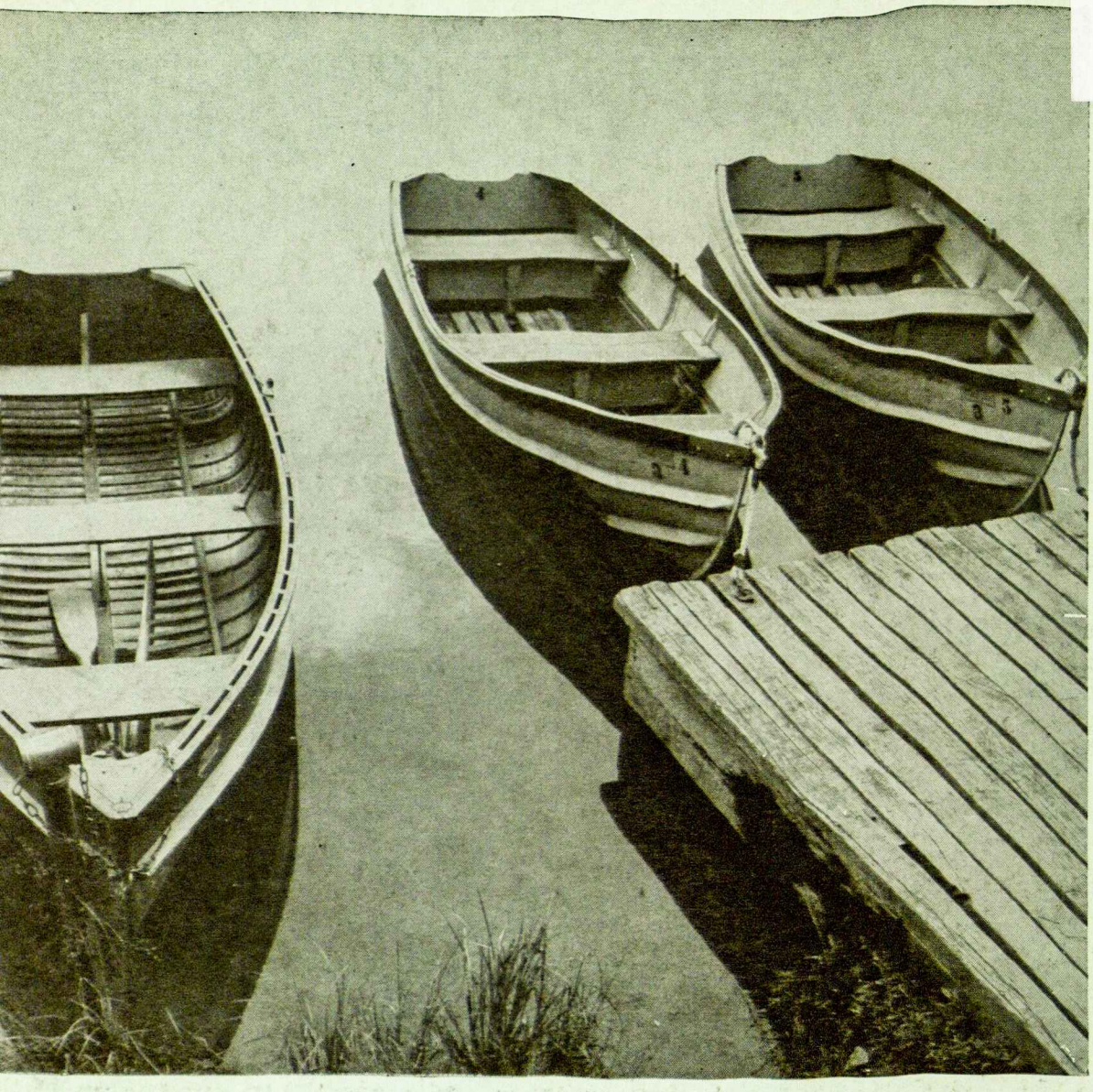

EI STUDENTE!

EGZAMINAI, MOKSLO VARGAI PASIBAIGĖ... DABAR SU NERŪPESTINGA ŠYPSENA LAUKI VASAROS. KĄ JI ATNEŠ? DAUG SAULĖTŲ DIENŲ... LAISVĖS... NA IR, ŽINOMA, S A S VASAROS STOVYKLĄ! NUO RUGPJŪČIO 24-TOS IKI RUGSĖJO 7-TOS DIENOS ŽAVUS LAKE ARIEL, PENNSYLVANIA KVIEČIA TAVE... EŽERAS, BAIDARĖS, SALA IR VANDENS LELIJŲ PLOTAI LAUKIA TAVO SKARDAUS JUOKO IR LINKSMŲ DAINŲ. TAS DVI SAVAITES GALE VASAROS ATIDĖK STOVYKLAI — BUS PROGOS PASPORTUOTI, PAKVĖPUOTI GRYNO TYRO ORO, ŽAVĖTIS GRAŽIA GAMTA, IR ŠĮ TĄ IŠMOKTI. STOVYKLAI PRAMATYTOS ĮVAIRIOS TEMOS IR ĮDOMŪS PASKAITININKAI. BUS PROGŲ NAGRINĖTI, DISKUTUOTI AKTUALIAS TEMAS... PASIDALINTI MINTIMIS.

TAIGI — SU DRAUGAIS VAŽIUOK Į STOVYKLĄ. ARIELKOS EŽERĖLIS JAU DABAR NERAMIAI PLAUNA ŽALIUS KRANTUS IR SIŪBUOJA VIENIŠAS BAIDARES, KURIOS LAUKIA TAVĘS!

VISI Į SAS STOVYKLĄ * LAKE ARIEL, PENN. RUGPIŪČIO 24 — RUGSĖJO 7-TĄ!

90.725.59